

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/40 • 19 Ekim 2007 • 50 YK

Halklara karşı savaş tezkeresi çıktı...

Savaşa ve saldırganlığa karşı mücadeleyi yükseltelim!

Düzen cephesinde savaş hali...

Düzene karşı halkların kardeşliği cephesinde birleşelim!

TEKEL'de özelleştirmeye hazırlık operasyonu...

TEKEL işçisi zorlu bir mücadeleye hazırlanmalıdır!

İnkâr edilen bir halkın yazarı: Mehmet Uzun

Seçimler ve yeni dönem / 6

Reformist solda bunalım ve bölünme

Tezkere ve "milli seferberlik"...

M. Can Yüce

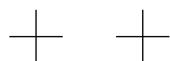

www.kizilbayrak.net

Kızıl Bayrak

Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi

CMYK

İÇİNDEKİLER

Saldırgan gericiliğe karşı devrimci direnişi örelim!... ..	3
Sermaye meclisinden savaş tezkeresi çıktı... Savaş kışkırtıcılığına karşı 'İşçilerin birliği, halkların kardeşliği' şiarını yükseltelim!... ..	4
Düzen cephesinde savaş halı... ..	5
Tezkereye karşı birleşik mücadele çağrısı... ..	6
TEKEL'de özelleştirmeye hazırlık operasyonu...! ..	7
Kirli savaş kampanyası tırmandırılıyor... ..	8
Türk Telekom'da 25 bin işçi greve çıktı... ..	9
Telekom işçileriyle grev süreci üzerine konuştuk.....	10
"Telekom işçisi yalnız değildir!"... ..	11
İslamın çocukları emekçilere karşı: "Türk" Telekom grevi... ..	12
Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu ile konuştuk.....	13
İşçi ve emekçi eylemlerinden... ..	14-15
Seçimler ve yeni dönem / 6 Reformist solda bunalım ve bölünme (Orta sayfa)... ..	16-19
Kübra Gül'ün düğünü üzerine... ..	20
Pakistan'da seçim mizansenı... ..	21
Dünyadan... ..	22-23
Avrasya üzerine kavgalar kızışıyor. 24-25 "Küreselleşme", sendikasılaştırma ve yoksullaştırma / 2 ..	26-27
Tezkere ve "milli seferberlik".....	28
İnkâr edilen bir halkın yazarı: Mehmet Uzun.....	29
Etkinliklerden... ..	30
Mücadele Postası ..	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/40 ● 19 Ekim 2007

Fiyatı: 3 Euro

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye meclisi 17 Ekim günü savaş tezkeresini kabul etti. Böylece haftalardır savaş tamamları çalan sermaye düzeninin tüm kişi, kurum ve kuruluşları cepte tezkere savaş ve saldırganlık için hazır kıta beklemektedir. Sermaye devleti bu adımla bir kez daha "kararlılığı" nı ifade etmiş oluyor. Kuşkusuz tezkerenin çıkarılması hemen uygulamaya geçirileceği anlamına gelmiyor. Ancak sermaye meclisinin aldığı bu karar Kürt halkına düşmanlıkta sınır tanımadığının da yeni bir kanıtını oluşturmaktadır. Nitekim düzen cephesinden yansıyanlar bunun gösteriyor. Böyle bir kararın içeride baskı ve terör, dışarıda ise savaş ve saldırganlık demek olacağı açıktır. Bu karar tüm ilerici, devrimci güçlere ve Kürt hareketine karşı pervasız bir saldırının önünü açacaktır. Diğer yandan ise dışarda Güney Kürdistan'a yönelik bir savaş ve saldırganlığın da önü açılmış bulunmaktadır.

Haftalardır düzen partileri, generaller ve medya kanalıyla estirilen şovenist dalga en üst boyuta çıkarılmış bulunuyor. Bu gerici-şoven dalganın kırılması ve bir karşı dalganın oluşturulması ihtiyaçtır. Savaş kışkırtıcılığına karşı "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarıyla sınıf ve kitle mücadelesini yükseltmek tüm ilerici, devrimci güçlerin güncel ve ertelenemez bir görevidir. Bu gerici ve zehirleyici havayı dağıtmanın en etkili yolu sınıf mücadelesini yükseltmekten geçmektedir.

T. Haber-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Türk Telekom işletmelerinde grev başladı. 25 bin işçiyi kapsayan grev hareketi bir oldu-bitti ile sonuçlanmazsa eğer, sınıf hareketini bir parça canlandırması bakımından işlevsel olacaktır. Nitekim grevin başladığı saatlerden itibaren grevle dayanışma eylemleri gerçekleşmeye başladı. Çeşitli sendikalar, ilerici kurumlar ve devrimci güçler Telekom greviyle dayanışmak için harekete geçtiler.

Grevle dayanışmayı büyütmek, sınıfın tüm bölüklerinin desteğini ve dayanışmasını alabilmek büyük bir önem taşımaktadır. Zehirli ve boğucu havayı dağıtmanın en etkili zemini bu olacaktır.

9 Aralık 2007 tarihinde gerçekleştirilmesi karar

altına alınan 2. Tersane İşçileri Kurultayı'na hazırlanan Tersane İşçileri Birliği, kurultay hazırlıklarına devam ediyor. Tersane İşçileri Birliği, daha önce kamuoyuna yaptığı yazılı bir açıklama ile 21 Ekim günü saat 13.00'te Taksim Galatasaray'da "İşçi sağlığı ve iş güvenliği" gündemli kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştireceğini duyurmuştu. Ancak 21 Ekim günü yapılacak "Anayasa referandumu"ndan dolayı eylem, seçim yasakları kapsamına girmiş bulunuyor. Bu nedenle 21 Ekim Pazar günü yapılması planlanan eylem zorunlu olarak **28 Ekim Pazar** tarihine ertelenmiş bulunuyor.

H. Fırat
**Seçimler
ve sol hareket**

H. Fırat
**Tasfiyecî sürecin son aşaması:
Parlamentarizm**

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Sermaye devleti içeride ve dışarıda saldırganlaşıyor!..

Saldırgan gericiliğe karşı devrimci direnişi örelim!

Giderek sıkışan Türk burjuvazisi ve onun sınıf çıkarlarını koruyan düzen bekçileri, Kürt halkı başta olmak üzere bölge halklarını hedef alan saldırgan tutumlarını katılaştırıyorlar. Ermeni soykırımı ile ilgili yasa tasarısı ABD Dış İlişkiler Komisyonu'ndan geçtiği halde, ikinci NATO ordusu namlularını Kürt halkına çevirdi. Irak sınırına yığınak yapan ordu, "karşıdan ateş açıldı" gerekçesiyle 14 Ekim günü Güney Kürdistan'ın bazı köylerini bombaladı.

Ordu-hükümet-muhalefet partileri koalisyonu ve bu güçlerin gerici uzantıları, son günlerde koro halinde "sınırötesi operasyon" yapmaktan söz etmeye başladılar. Çatışmalarda ölen askerlerin cenazelerini propaganda malzemesi yapan egemenler, sermaye medyasının çok yönlü katkılarıyla ırkçı histeriyi kışkırtarak, daha çok kan dökülmesini kaçınılmaz kılan politikalarına meşru zemin yaratmaya çalışıyorlar.

Yarım asırlık tetikçinin "horozlanması"

Sınırötesi operasyon tartışmalarının tozu dumanı ortalığı kaplamadan önce Ankara'daki işbirlikçi takımının gündeminde, Ermeni soykırımı yasa tasarısının ABD yönetimi tarafından kabul edilmesini engelleme çabası vardı. Bu işin kolay olmayacağı Yahudi lobilerinin tutumundan belliydi. Zira bu lobiler, Türk devletinin İsrail'le suç ortaklığı yapması karşılığında sözkonusu tasarıya karşı çıkıyorlardı ya da görüntü öyleydi. Ancak Yahudi lobilerinin tutumu bu yıl farklı oldu. Demek ki, siyonist İsrail'le suç ortaklığı yapmak, Türk egemenlerinin istediği sonucu elde etmelerine yetmedi.

Emperyalist Amerikan rejiminde tasarımı onaylama yönündeki eğilim, Türk egemenlerini kaygılandırıyor. Bundan dolayı işi ifrata vardırıran rejim sözcüleri, bazı beyanatlarda, tasarı kabul edilirse İncilik Üssü'nün kapatılacağını söylediler. ABD savaş makinesinin komşu halklara saldırılarını gerçekleştirirken işlerinin yüzde 80'ini İncirlik üzerinden yürüttüğünü söyleyen hükümet yetkilileri, üssü kapatma tehdidiyle Washington'daki efendilerini ikna edebileceklerini sanıyorlardı. Oysa sonuç tersi oldu.

Bekleneceği üzere işbirlikçi sermaye iktidarı temsilcileri, tasarının dış ilişkiler komisyonunda kabul edilmesi üzerine oldukça "sert" açıklamalar yaptılar. Hem hükümet hem generaller, kendilerinden beklenmeyecek sözler sarfettiler. Ankara'ya gelen savaş çetesinin temsilcileri ise, yarım asırlık tetikçilerine verdikleri önemin altını çizerek "sükunet" çağrısında bulunmakla yetindiler. Bir kez daha hatırlattılar ki, uşak uşaklığını bilmek zorundadır!

İrkçı-inkarcı politikanın açmazları derinleşiyor

Washington'daki efendileri tarafından burunları sürtilen egemenler, Ermeni soykırımı tasarısının ABD Dış İlişkiler Komisyonu'nda kabulünü hem ırkçı-şoven histeriyi yaymanın, hem de Kürt halkı üzerine

İster doğrudan ABD tetikçiliği adına, ister ABD'nin onayıyla gündeme gelsin... Ankara'daki işbirlikçilerin Kürt halkını hedef alan ırkçı-inkarcı saldırılarına olduğu kadar, diğer komşu halklara yönelecek olası saldırgan tutumlara karşı mücadeleyi yükseltmek ilerici ve devrimci güçlerin sorumluluğundadır. Bu mücadeleyi işçi sınıfı ve emekçilere mal edebilmek için devrimci faaliyetin güvenceye alınması şarttır. Bunu başarabilmek ise, komünist ve devrimci güçlerin zorlu bir döneme girildiğinin bilinciyle hareket etmelerini ve bu zorlu dönemin yüklediği görev ve sorumlulukları üstlenmek için etkin bir tarzda hazırlanmalarını zorunlu kılmaktadır.

çullanmanın olanağı olarak gördüler.

Görünüşe bakılırsa, işbirlikçi takımının "horozlanma" gösterileri devam ediyor. İncirlik Üssü'nü kapatmak boylarını aşan bir iş olduğu için (nitekim Çankaya'dan yapılan açıklamalar, üs kapatma gibi söylemleri dengelemeyi amaçlıyordu) sınır ötesi operasyon tehdidi öne çıkarıldı. Aylardır yapılan askeri yığınağa tezkere eklenerek olay iyice tırmandırıldı.

Kirli savaş döneminde onlarca kez Güney Kürdistan'a saldıran Türk ordusu sınır ötesi operasyon yapmaya hevesli görünse de, işgali altında bulunan bir bölgeye ABD'den izin almadan saldırmanın mümkün olmadığını çok iyi biliyor. Dahası artık generaller de sınırötesi operasyon ile Kürt sorununun çözülemeyeceğini itiraf ediyor. Örneğin Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral İlker Başbuğ, "24 yıldır bölücü örgüte katılımları engellemekte başarısız olduk" diyerek bu gerçeği teslim ediyor. Amerikancı hükümetin başı Tayyip Erdoğan tarafından yapılan açıklamalardaki "sert" üslup ise kof bir söylemden öte bir değer taşıyor. Washington'daki şeflerine "deliğe süpüreceğinize kullanın" mesajı verilen bir başbakanın üslubu "sert" olsa ne olur?

Elbette bu söylemler egemenlerin Kürt halkına duyduğu düşmanlığı yansıtıyor. Dahası ırkçı-şoven

histeriyi körükliyor, DTP'nin geriletilmesi için uygun bir atmosfer yaratıyor, ancak ABD'ye rağmen Güney Kürdistan'a saldırmanın hamasi nutuklar atmak kadar kolay olmadığını da gösteriyor.

Gelinen yerde işbirlikçi sermaye iktidarının açmazları daha da derinleşiyor. Zira silah zoruyla Kürt sorununu çözemeyeceğini itiraf eden rejim bekçileri, zorbalık dışında bir çözüm üretme gücü, niyeti ve yeteneğinden yoksundur. Zaten şoven histeriyeye eşlik eden kaba saldırganlığın altında yatan nedenlerin başında da geleneksel ırkçı-inkarcı politikanın aşılmasını açmazları yatıyor. Bunlara, Washington'daki efendilerin Kürt sorunu konusundaki farklı tutumu eklenince, egemenlerin işi iyice sarpa sarıyor.

Dış politikada saldırganlık iç politikada saldırganlıktır!

ABD ile Ankara'daki işbirlikçilerinin Kürt sorununa yaklaşım konusunda farklı tutumlar olması, bu uyumsuzluğun kimi gerilimlere yol açması verili durumla ilgilidir. Halkları köleleştirme saldırısının ihtiyaçları veya açmazları zorlarsa eğer, ABD emperyalizmi Kürtler'i gözden çıkarmakta tereddüt etmeyecektir. Dahası, Irak bataklığında çırpınan ABD'nin, İran'a olası bir saldırı için Ankara'daki geleneksel tetikçilerine biçtiği rol göz önüne alındığında, böyle bir olasılık yabana atılamaz.

Görünen o ki, gelişmelerin seyri hangi yönde olursa olsun, Türk sermaye devletinin bölge politikası daha saldırgan bir mecrada ilerleyecektir. Böylesi bir politikanın içe dönük yanı ise komünist, devrimci ve ilerici güçleri sindirmek için estirililen devlet terörünün günden güne azgınlaştırılması olacaktır. Elbette işçi sınıfı ve emekçilerin hak arama mücadeleleri de bu saldırgan politikadan payına düşeni alacaktır.

AB süreci, AB'ye uyum yasaları vb. söylemlerle estirililen "demokratikleşme" havası dağılıncaya, sermaye devleti maske takma zahmetinden kurtuldu. İşkencenin yaygınlaşması, kolluk kuvvetlerinin kitle eylemlerine saldırması, polislin sokak ortasında insanlara kurşun sıkması vb. olaylarda gözlenen artış, içe dönük saldırganlığın bazı yansımalarıdır. Amerikancı rejimin dış ve iç politikadaki açmazları derinleştikçe devrimci mevzilere karşı daha da saldırganlaşması sürpriz olmayacaktır.

İster doğrudan ABD tetikçiliği adına, ister ABD'nin onayıyla gündeme gelsin... Ankara'daki işbirlikçilerin Kürt halkını hedef alan ırkçı-inkarcı saldırılarına olduğu kadar, diğer komşu halklara yönelecek olası saldırgan tutumlara karşı mücadeleyi yükseltmek ilerici ve devrimci güçlerin sorumluluğundadır. Bu mücadeleyi işçi sınıfı ve emekçilere mal edebilmek için devrimci faaliyetin güvenceye alınması şarttır. Bunu başarabilmek ise, komünist ve devrimci güçlerin zorlu bir döneme girildiğinin bilinciyle hareket etmelerini ve bu zorlu dönemin yüklediği görev ve sorumlulukları üstlenmek için etkin bir tarzda hazırlanmalarını zorunlu kılmaktadır.

Sermaye meclisinden savaş tezkeresi çıktı...

Savaş kışkırtıcılığına karşı 'İşçilerin birliği, halkların kardeşliği' şiarını yükseltelim!

Tezkere, hükümetin önden taahhüt ettiği üzere, meclis tarafından onaylanmış bulunuyor. 16'sı DTP'li 19 red oyunu, 550 içinde istisna kabul etmek gerektiğine göre tereddütsüz söylemek gerekiyor ki, bu halk düşmanı meclisin bu tezkereyi onaylamaması da beklenmiyordu. Onaylamamak şöyle dursun, tezkere nihayetinde sadece hükümete karar yetkisi verdiği halde, onlar bugün Irak seferine çıkıyor gibi savaş naraları eşliğinde çıkardılar tezkereyi. Hükümetinden muhalefetine tüm düzen partilerinin sözcüleri, halklara karşı olanca kinlerini kustular bu

vesileyle.

"Nefsi müdafanın olduğu yerde diğer hukuk kuralları geçerliliğini yitirir" vecizesiyle, saldırganlıklarının sınır(sızlık)ını ortaya koyan Tayyip Erdoğan, muhalefet partilerinin 'terörle mücadelede gevşeklik' eleştirilerine de yanıt vermiş oluyordu. İrkçilikta, faşistlikte MHP ve CHP'den geri kalmayacaklarını kanıtlama yarışına girmişçesine, Erdoğan'ın sözlerini hükümet sözcüsü tamamladı, Irak halklarına, özellikle de Kürt halkına yönelik düşmanlıklarını sayıp döktü.

Meclisin şovenizm yarışındaki üç 'büyük' partisinden CHP'nin başı Deniz Baykal, bir yandan tezkerenin bir savaş ilanı olmadığını, savaş istemediklerini gevelerken, hemen ardından hükümete tezkerenin gereğinin bir an önce yapılması uyarısında bulunuyor; tezkere oturumunda konuşan CHP sözcüsü Şükrü Elekdağ da, 'Asimetrik bir mücadelede, hareketin ve dayandığı politikanın ana hedefi, terörü himaye eden devletleri ve mihrakları, terörü destekleyemez hale getirmektir. Bu bakımdan, hedef PKK'dir ama PKK'yi himaye eden Kuzey Irak'taki siyasi otoriteye bu himayenin çok ağır bir bedeli olacağını göstermek gibi bir görevimiz ve sorumluluğumuz vardır' sözleriyle, saldırı hedefini genişletmeye (sadece PKK'ye değil, Güney Kürdistan halkına karşı da) çağırıyor hükümeti.

Söz konusu olan şovenizm ve savaş kışkırtıcılığı olunca, MHP'nin hiçbirinden geri kalması beklenemez. Kabul oyu verdikleri bir hükümet tezkeresi olduğu halde, her koşulda ordunun yanında ve hizmetinde olduklarını açıklayan MHP sözcüsü Deniz Bölükbaşı; 'Tezkere metninde Kuzey Irak'taki etnik yapıya hiç değinilmemiş. Daha önce çıkarılan tezkerelerden farklı olarak TSK'ya açıkça yetki verileceği konulmamış. TSK'nın değil, gerekli düzenlemelerin hükümet tarafından yapılacağı söylenmiştir. Türk askeri için kabul edilemez bir durumdur' sözleriyle, bir yandan güya hükümeti ve tezkerenin içeriğini eleştirirken, diğer yandan kadim görevlerine vurgu yapıyor. Oysa MHP'li faşistlerin her daim ordunun yanında, içinde, emrinde (özellikle de kontrgerillasının hizmetinde) olduğunu unutmama imkanı bulunmuyor. Ellerin kanı daha kurumuş değil. Kestikleri başları, burun-kulak koleksiyonlarını unutmak ve unutturmak ne mümkün.

Bu tezkere oylaması sırasında ve öncesinde yapılan konuşmaların da gösterdiği gibi, sermaye meclisi ırkçı, şoven, halk düşmanı, savaş kışkırtıcısı bir topluluktur. Küçük bir istisna dışında, meclisi oluşturan partilerin tümü ve bunların meclisteki vekilleri, seçim sürecinde de şecereleri ortaya döküldüğü gibi, sadece hırsızlık, yolsuzluk gibi adi suçlardan değil, ırkçılık, faşistlik gibi daha vahim suçlardan da sabıkalıdırlar. Düşmanlıkları sadece Kürt halkına karşı değildir. Amerikan Dış İlişkiler Komisyonu'nda Ermeni tasarının oylanması üzerine açıklamalarında da görüldüğü gibi Ermeni halkına da, şimdi tezkere oylaması sürecinde görüldüğü gibi savaşa sürüklenme gayreti nedeniyle Türkiye halklarına da düşmandırlar. Savaş kışkırtıcılığında düşmanlık, aslında bir halka değil tüm insanlığa karşı tezahür etmektedir.

Sermaye meclisi, onu oluşturan düzen partileri ve generaller kanalıyla estirilen bu şoven dalganın kırılması, onların halk düşmanı yüzlerinin teşhiri ve bir karşı dalganın oluşturulmasıyla mümkün olacaktır. Savaş kışkırtıcılığına karşı 'İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!' şiarıyla sınıf ve kitle mücadelesini yükseltmek için tüm devrim, sosyalizm ve demokrasi güçleri seferber edilmelidir.

ABD emperyalizmine göbekten bağımlı işbirlikçi uşaklar şovenizmi kışkırtıyor...

Bu bedeli ödeyemezsiniz!

Düzen cephesinden yapılan açıklamalarda demagojinin dozu giderek artıyor. Atılan savaş naraları ve "sert" söylemler, gerçekte kitleleri şovenizmle zehirleme amacı güdüyor.

Erdoğan'ın son açıklamasındaki "bedeli neyse öderiz" ifadelerini de bu kapsamda değerlendirmek gerekiyor. Kastettiği kuşkusuz Amerika ile ilişkilerin bozulmasıdır. Böylece, "Amerika ne karıştırmış" yalanının değirmenine, Tayyip Erdoğan da kendi eleğiyle su taşımış oluyor.

Savaşın, efendiyle aranın bozulması dışında da ağır ve ödemesi imkansız faturaları var. Ama öncelikle kastedilen konuya değinmek gerekiyor. Amerika'dan izin almadan da adım atmak mümkün elbette. Nitekim bunu yapan devletler de var. Ama bunlar ya onun rakibi konumundaki başka emperyalist devletlerdir, ya da örneğin Küba gibi, herşeye rağmen bağımsızlığından taviz vermeye yanaşmayanlardır. Türk sermaye devletininse, her iki gruba da girmediği, emperyalizmin uyduları grubunda olduğu açıktır. Bu durumda Erdoğan'ın sözlerinde ve ulusalcıların demagojilerinde yer alan "Amerika'ya rağmen" ifadelerinin hayat bulmasının bir tek yolu vardır; emperyalizmle kölelik bağlarını koparmak, "tam" bağımsızlığını ilan etmek.

Bu ise bugünkü düzenin ve devletin harcı değildir. Düzenin gerçek sahibi kapitalist sınıf emperyalizme sadece göbek bağlarıyla değil, daha binbir bağla ve sıkısıkıya bağlıdır. Amerikan emperyalizmi Türkiye'de hükümünü zor yoluyla yürütmüyor. İşbirlikçisi kapitalistler ve uşak yöneticilerin gönül rızasıyla, işçi sınıfı ve emekçi halkların tüm muhalefetine ve mücadelesine rağmen, Türkiye sömürgeleştirilmiş bulunuyor. Kesinlikle işbirlikçi kapitalist sınıfın ve uşak yöneticilerin rızasıyla, ama asla emekçi kitlelerin iknası yoluyla değil. Zor, bir tek kitle muhalefetine bastırmak üzere kullanıldı ve bu da gene emperyalist güçlerin değil içerideki uşaklarının

eliyle oldu. Pentagon ve CIA'nın çok yönlü katkıları artık çoktan günyüzüne çıkmış bulunmakla birlikte, '70 ve '80 darbeleri toplumsal muhalefeti ezmeye yönelik iç girişimler olarak tarihe geçmiş bulunuyor.

Son darbeden bu yana geçen 27 yılda ise, ne darbeci ordunun ve "sivil" bürokrasinin Amerikan uşaklığında ve ne de kapitalist sınıfın işbirlikçiliğinde "iyiye" doğru bir gidiş vardır. Tersine, geçen yıllar emperyalist köleliği daha da derinleştirmiş durumdadır.

Kıscacası Erdoğan yalan söylüyor. Ulusalcılar demagojinin en sahtekarcasını tekrarlayıp duruyor. Emperyalizmle kölelik ilişkilerinin kurulu düzen çerçevesinde hiçbir çözümlenme imkanı bulunmuyor. Bu kölelik ilişkileri devam ettiği sürece de, Amerika'ya rağmen adım atma imkanı... Yani, "Amerika'ya rağmen" Irak'a adım atmanın bedelini, bu düzen ve devlet ödeyemez.

Öte yandan, yalan ve demagojiden ayrı bir bağımsızlık istemi de, komşu halklarla savaş istemiyle birarada ele alınamaz. Çünkü böyle bir gerçek istem ve çaba içinde olanlar, aynı zamanda halkların kardeşliğini şiar edinmiş bulunan sosyalistler ve devrimcilerdir. Halklar arasında süren savaşların asıl bedelini halklar ödediği içindir ki, Erdoğan'ın bedel üzerine söylemi bu açıdan da boş bir yalandan ibarettir. Türk sermaye devleti zaten onyıllardır Kürt halkına karşı kirli bir savaş yürütmektedir. Ve bu savaşın asıl ve en ağır bedeli de her iki halktan emekçiler tarafından ödenmeye devam ediliyor. Bu savaş nedeniyle Türk ve Kürt emekçilerin kanı dökülüyor. Ekmeği küçülüyor. Kin ve düşmanlık, en geri bilinçleri giderek daha fazla zehirliyor.

Savaşın sınır ötesine taşınması, sadece emekçi haklarımızın ödeyeceği bedeli büyütecektir. İnsani, ahlaki vb. nedenlerin ötesinde sınıfsal çıkarlar bile savaşa karşı olmak için yeterlidir ve önlemenin tek yolu, bedel ödeyecek olanların eylemli karşı duruşu olacaktır.

Düzen cephesinde savaş hali...

Düzene karşı halkların kardeşliği cephesinde birleşelim!

Beytüşşebap'ta 12 köylünün öldürüldüğü olaydan sonra Gabar'da da 13 asker öldü. Bu son olayla birlikte düzen cephesinde zaten yoğunlaşmış bulunan gericilik rüzgarı, tam manasıyla fırtınaya dönüşmüş oldu. Tek merkezden yönetilen ve dalga dalga büyüyen bu gericilik fırtınası, "sınır ötesi operasyon" tezkeresiyle iyice zincirlerinden boşalmış durumda. Bu gerici politikanın medya aracılığıyla etkili bir şekilde işlenen "şehit edebiyatı" ile birlikte toplumun geniş kesimlerine maledildiği de bir gerçek. Öyle ki, histeri boyutlarındaki gerici şoven saldırganlık siyaseti toplumun gözeneklerine girmekte, onu zehirlemekte ve düzen güçlerinin dümenine bağlamaktadır. Şovenizmle sersemletilen yığınlar, seferberlik havasına sokularak istenilen doğrultuya yöneltilmeye çalışılmaktadır.

Olayların gelişme seyri ve bağlantıları ile düzenin ortaya koyduğu refleksler birarada, sürecin baştan itibaren hazırlanmış bir plana bağlı olarak yönetildiğini göstermektedir. Öyle ki, durduk yere gerçekleşen ve PKK açısından hiçbir askeri mantığı olmayan Beytüşşebap olayı ve bu olaya düzenin görülmedik bir tezcanlılık göstererek örgütlü bir politik seferberlikle karşılık vermesi, hemen ardından mevcut seferberlik halini bir adım öteye taşıyacak nitelikte başka bir eylemin gerçekleşmesi ve harekete geçmiş gericilik odaklarının sistemli bir şekilde savaş haline geçmesi, hepsi birarada planlı bir harekete işaret etmektedir.

Sadece bu kadar da değil. Henüz ortada bir şey yokken, Beytüşşebap olayının arifesinde bizzat ordunun başındaki generallerin yaptıkları çıkışlar, tüm bu yaşananlardan sonra çok daha derin anlamlar kazanmıştır. Bu çıkışlarda kullanılan ifadelerle bakıldığında, generallerin, bugün ulaşılan savaş halinin startını o günden vermiş oldukları ayan beyan görülmektedir. Generaller, düzeni bekleyen risk alanlarına dikkat çekerek, kurulu düzeni koruma ve kollama misyonlarının gereğine uygun olarak harekete geçeceklerinin sinyalini vermişler, aynı zamanda son derece net ifadelerle bugün yaşanmakta olan şoven saldırganlığın gerçek hedeflerini ortaya koymuşlardır.

Örneğin ilk çıkışı yapan İlker Başbuğ'un şu sözleri bu çerçevede oldukça dikkate değerdir: "Irak'ın kuzeyinde meydana gelen gelişmeler ve olabilecek durumlar Türkiye'nin geleceğini ve güvenliğini tehdit edebilecek boyutlara ulaşma yolunda oldukça mesafe almıştır... Irak'ın kuzeyindeki oluşum ve gelişmelerin bu bölgedeki Kürtlere tarihte hiç olmadığı kadar siyasal, hukuki, askeri ve psikolojik güç kazandırdığı da diğer bir gerçektir. Ayrıca bu durumun vatandaşlarımızın bir kısmı üzerinde yeni bir aidiyet modeli yaratabileceğine de dikkat edilmelidir..."

Başbuğ'un bu çıkışından sonra sahne alan Büyükkantı ise onun sözlerini pekiştirecek tarzda şunları söylemektedir: "Irak'ın konfederatif yapıya doğru hızla ilerlediğini görüyor, bundan duyduğumuz rahatsızlığı ifade ediyoruz. Irak'ın kuzeyinde oluşabilecek federatif bir devlet Türkiye için büyük risk oluşturacaktır. Irak'ta parçalanma çok daha büyük ihtimalle ve Irak'ın kuzeyinde oluşabilecek bir

bağımsız devlet, gerçekten yalnız siyasi boyutuyla değil, güvenlik boyutuyla da Türkiye Cumhuriyeti için birinci derecede risk oluşturur. Hem siyasi, hem askeri, hem de psikolojik boyutu vardır. Türkiye'nin dikkatle bakması gereken yer Kuzey Irak'taki oluşumlardır."

Üstüne basa basa sarfedilen bu sözler, bugün uygulama safhasına geçilen seferberlik halinin üzerine oturduğu siyasal çerçeveyi ve hedefleri anlatmaktadır. Belli ki, devletin ve devletin yönetici çekirdeği ordunun öncelikli tehdit olarak gördüğü konu Kürt sorunu ve özelde ise Güney Kürdistan'daki gelişmelerdir. Generaller düzen siyasetinin merkezine bu sorunu koymakta ve enerjilerini bu sorun üzerinde yoğunlaştırmaktadırlar. Güney Kürdistan'daki devletleşme yönündeki adımların Kuzey Kürtleri için bir "aidiyet modeli" yaratabileceğinden korkan generaller, buna engel olmak için her türlü yola başvuracaklarını ilan etmektedirler.

Bu amaç çerçevesinde yapılmak istenen bellidir; bir yandan Güney Kürtleri'ni ilerledikleri yoldan alıkoymak, diğer taraftan ise Kuzey'de Kürt halkının örgütlülüklerini dağıtmak, ulusal bilincini ve mücadele azmini ezmek istemektedirler.

Yeniden Başbuğ'un konuşmasına dönersek, konuşmada bu çerçevede olacaklara dair bir eylemsel açıklık da bulabiliriz. Başbuğ, üstesinden gelmek zorunda oldukları sorunları tanımladıktan sonra, bu sorunlarla nasıl mücadele edeceklerine ilişkin şunları söylüyor: "Türkiye'nin bütün bu sorunları en iyi şekilde yönetebilmesi için, siyasi karar alıcılar, devletin ilgili kurum ve kuruluşları ile kamuoyunun bu sorunların Türkiye'ye etkileri konusunda görüş birliğine sahip olmaları gerekir... Belki Türkiye'nin, bulunulan şartlarda, tek başına Irak'taki gelişmelere yön verebilecek güce sahip olmadığı söylenebilir; ancak Türkiye'nin gelişmeleri engelleyebilecek,

maliyetlerini arttıracak bir güce sahip olmadığı da söylenemez... ABD, Türkiye'nin desteğini almayan bir çözümün, Irak için kalıcı bir çözüm olmayacağını anlamalı ve görmelidir."

Yaşar Büyükkantı'nın "Konu vatansa gerisi teferruattır" ifadesi de bunun yanına konulursa, halihazırdaki azgın gericilik dalgasının kaynağı da kendiliğinden ortaya çıkar.

Generaller tüm bu konuşmaları yaparken, ortada ne Beytüşşebap ne de Gabar vardı. Gündemde AKP'nin yeni anayasa hazırlığı bulunmaktaydı. Ancak generaller bu çıkışı yaptıktan hemen sonra üst üste bu olaylar yaşandı ve böylelikle "siyasi karar alıcılar, devletin ilgili kurum ve kuruluşları ile kamuoyu görüş birliğine" sahip olarak Kürt halkına yönelik bir savaş cephesinde saf tuttular.

Olayların ve örgütlenen savaş halinin atmosferi içerisinde, düzen cephesinin yaratmak istediği görüntü, "vatandaşları terörün şiddetine uğramış mağdur bir devlet" görüntüsüdür. Oluşturulan bu görüntüye yaslanılarak, gemi aziya almış biçimde savaş ve saldırganlık siyaseti meşrulaştırılmaktadır.

Oysa işaret ettiğimiz olgular, yaşananların devletin derin karargahlarında hazırlanmış bir plana bağlı olarak gerçekleştirildiğini kanıtlamaktadır. Ve mevcut tablo, devletin psikolojik savaş karargahlarının şimdilik süreci başarıyla yönettiğini de göstermektedir. Bundan dolayı toplumun geniş kesimleri, devletin bu planlı ve sistematik gerici siyasetinin etkisi altında bu bariz gerçekleri görmeyi başaramamaktadır.

Bu zaafiyeti aşmak, işçi ve emekçileri düzen saflarında kardeş Kürt halkına karşı kurulan savaş cephesinden çıkarmak ve emekçi halkları direniş cephesinde buluşturmak günün en önemli görevi durumundadır.

Tezkereye karşı birleşik mücadele çağrısı...

“Tezkereye hayır! Yaşasın halkların kardeşliği!”

Güney Kürdistan’a operasyona onay veren tezkere Bakanlar Kurulu tarafından onaylandı. Sermaye devleti “sınır ötesi operasyon” a zemin hazırlamak için şovenizmi tirmandırıyor.

Bakanlar Kurulu’nun onayının ardından meclise sunulan “tezkere”ye karşı Türkiyeli ilerici, devrimci, sosyalist, yurtsever güçler “Tezkereye hayır! Yaşasın halkların kardeşliği!” şiarını haykırdılar.

16 Ekim akşamı Taksim Tramvay durağında biraraya gelen BDSP, HÖC, HKM, Devrimci Hareket, EHP, ÖMP, ESP, TÖP, SODAP, DTP, SDP, Anarşist Komünist İnisiyatif, Teori ve Politika, Umut Kooperatifi, DİP Girişimi bileşenleri “Tezkereye hayır!” pankartı arkasında toplantılar.

Bileşenler adına yapılan açıklamada, Kürt halkı üzerinde estirilen terör dalgasına, düzenin uyguladığı imha ve inkar siyasetine dikkat çekildi. “İrkçi, kafatasçı burjuva partileri ve sivil faşist uzantıları aracılığıyla Kürtlere karşı linç girişimleri örgütleniyor, provokasyonlar devreye sokuluyor. Asker cenazeleri üzerinden siyaset yapan generaller, ‘teröre’ destek verenler adı altında sürekli Kürt halkını hedef gösteriyor” denildi. Düzenin Kürt sorunu konusundaki yalanları teşhir edildi.

Açıklamada, “Kürt halkının özgürlüğü ve kurtuluşu kendi ellerindedir. Kürt halkı ancak ve ancak kendi yürüttüğü özgürlük mücadelesi ile ulusal haklarını elde edebilir. Bunun dışındaki tüm çözümler

ulusal demokratik taleplerin kazanımına götürmeyecektir” sözleriyle Kürt halkının kurtuluşunun kendi yürüttüğü mücadelede olduğunu altı çizildi. Kürt ve Türk halklarına ortak mücadele çağrısı yapıldı.

“Tezkereye hayır! Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji bratiya gelan!”, “Tezkereye hayır!”, “İrkçiliğe, şovenizme hayır!”, “Katil AKP, işbirlikçi MGK!” sloganlarının atıldığı eyleme Eğitim Sen 3 No’lu Şube, Köz ve Kaldıraç da destek verdi.

Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana’da tezkere protestosu

16 Ekim günü Adana’da biraraya gelen kurumlar

Güney Kürdistan’a yönelik operasyona onay veren tezkereyi protesto etmek amacıyla basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Saat 13.30’da İHD Adana Şubesi’nin binası önünde biraraya gelen kurumlar adına basın metnini İHD Başkanı Ethem Açıklan okudu. Son dönemde başta Kürt halkı ve DTP olmak üzere birçok demokratik kitle örgütüne yönelik saldırıların arttığı, birçok kişinin tutuklanarak cezaevlerine konulduğu vurgulandı. Bakanlar Kurulu’ndan geçirilen tezkerenin bu saldırıları daha da boyutlandırmaktan ve şovenizmi tirmandırmaktan başka bir işe yaramayacağı belirtildi.

BDSP, ÇHKM, Alinteri, ESP, İHD, EMEP, DTP, ÖDP ve TUHAY-DER tarafından gerçekleştirilen basın açıklaması, halkların kardeşliği ve ortak mücadelesi için şovenizme karşı mücadele çağrısıyla bitirildi.

Kızıl Bayrak/Adana

“Barış için savaşacağız!”

İstanbul Halkevleri 17 Ekim günü tezkereyi protesto etti. Galatasaray Postanesi önünde saat 12:30’da basın açıklaması gerçekleştirdi. “Savaş tezkeresi değil barış tezkeresi istiyoruz!”, “Halkların katili ABD, işbirlikçi AKP!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” dövizlerinin açıldığı eyleme 40 kişi katıldı.

Eylem boyunca “Barış için savaşacağız!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” “Katil ABD, işbirlikçi AKP!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

TKP: “Tezkereye hayır!”

TKP, 17 Ekim günü Beyoğlu ilçe binası önünde tezkere karşıtı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. “Tezkereye hayır!”, “Tezkere ABD planlarının bir parçası olmaktır!”, “Tezkereye hayır, NATO’dan çıkılmasına evet!”, “Tezkereye hayır, İncirlik Üssü’nün kapatılmasına evet!”, “Tezkereye hayır, halkların kardeşliğine evet!” ve “Tezkereye hayır, bağımsızlığa evet!” dövizleri açıldı. Yapılan basın açıklamasında, tezkereyi savunanların ABD işbirlikçisi olduğu, ülke güvenliğini Amerikan emperyalizmine teslim edenlerin sınır ötesi operasyon için ABD’den izin istediği ifade edildi.

Eylemde “Tezkereye hayır, ABD’nin oyununa gelme!”, “Üslere el konulsun, ABD defolsun!”, “ABD defol, bu memleket bizim!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Tezkere’ye hayır!” diyelim

15 Ekim günü İHD İstanbul Şubesi’nde biraraya gelen Alinteri, Antikapitalist, DHP, DTP, Devrimci Hareket, EMEP, EHP, ESP, HÖC, HKM, Mücadele Birliği, Odak, SDP, SODAP, DİPG, Tekstil Sen ve Partizan, Kürt halkına yönelik saldırılara ve bu çerçevede yoğun olarak tartışılan sınır ötesi operasyonlara yönelik bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Sınır ötesi operasyon için meclisten geçirilmek istenen tezkereye hayır dediler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Saldırılarına karşı eylemler...

İstanbul: “Baskılara son!”

9 Ekim günü Taksim Tramvay durağında biraraya gelen BDSP, HÖC, EHP, ESP, Ezilenlerin Kurtuluşu, Devrimci İşçi Partisi Girişimi, Partizan, Mücadele Birliği, Sosyalist Dayanışma Platformu, TÖP, ODAK, Kaldıraç, HKM, AKİ demokratik kurumlara yönelik saldırıların son bulması talebiyle eylem gerçekleştirdi.

“Demokratik kurumlara yönelik baskılara son!” pankartının açıldığı eylemde; “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji bratiya gelan!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganları atıldı. Eylemde yapılan ortak açıklamada; sermaye devletinin Kürt halkına yönelik inkar ve imha siyasetinde ısrar ettiği söylendi.

DTP binalarına dönük silahlı saldırıların, Ankara’da ESP Temsilciliği’nin basılıp 4 devrimcinin tutuklanmasının, Yenibosna’da Yürüyüş Dergisi satan HÖC’lülere dönük azgın polis saldırısının toplumsal muhalefeti susturma amacıyla yapıldığı vurgulandı. Açıklama “Bizler dün olduğu gibi bugün de saldırılar karşısında tam bir dayanışma

indeyiz. Saldırıları birlikte, omuz omuzla mücadele ederek karşılayacağız” sözleriyle son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Bursa: “Yaşasın halkların kardeşliği!”

10 Ekim günü, Kürt halkını hedef alan ırkçı-şoven dalgayı, faşist saldırıları ve kontrgerilla eliyle yürütülen kirli savaşı protesto etmek için Bursa Osmangazi Metro istasyonunda devrimci ve demokrat güçler tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Açıklamada işçi ve emekçilere şovenizme, milliyetçiliğe ve ırkçılığa karşı Kürt halkıyla dayanışma çağrısı yapıldı.

BDSP, Partizan, DHP, ESP, DTP, SDP, EMEP, İHD ve BATİS’in katıldığı eylemde “İrkçiliğe, şovenizme, faşizme kontrgerilla saldırılarına karşı yaşasın halkların kardeşliği!” pankartı açıldı. Eylemde; “Eşitlik, kardeşlik, Kürt ulusuna özgürlük!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Türk, Kürt, Ermeni... Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

TEKEL'de özelleştirmeye hazırlık operasyonu...**TEKEL işçisi zorlu bir mücadeleye hazırlanmalıdır!**

TEKEL, uzunca bir dönemdir sermayenin özelleştirme planlarının bir parçası durumunda. Geçtiğimiz yıllarda TEKEL parçalara ayrıldı ve bunların bazıları özelleştirme adı altında sermayenin yağmasına açıldı. Geriye sigara fabrikaları ve bazı tütün işleme tesisleri kaldı. Bunların da özelleştirilmesi düşünülüyor. Hatta geçmiş yıllardaki planlardan farklı olarak, özelleştirme kapsamındaki, İstanbul, Samsun, Tokat, Adana, Bitlis ve Malatya sigara fabrikalarının içinde buldukları arazilerle birlikte toptan satışı öngörülüyor.

TEKEL sigara fabrikalarının özelleştirilmesine ilişkin planlar önceki AKP hükümeti döneminde de uygulanmak istenmişti. Özellikle Adana Sigara Fabrikası'nda ortaya konulan direniş ve başka bazı nedenler AKP hükümetine bu konuda geri adım attırılmış ve özelleştirme planları bir süreliğine askıya alınmıştı. Fakat TEKEL'in özelleştirilmesinden tamamen vazgeçilmediği, bu konunun er ya da geç yeniden gündeme geleceği herkes tarafından bilinmekteydi.

Tekel özelleştirmesi için ön yoklamalar

Eylül ayının ortalarından bu yana gazete ve televizyonlarda TEKEL'in özelleştirilmesine dair haberlerin yeniden yoğunlaşmaya başladığı biliniyor. Özet olarak bu haberlerde, TEKEL'e bağlı sigara fabrikaları için Ekim ayında yeniden ihaleye çıkılacağı, bunun için tüm hazırlıkların tamamlandığı bilgisi yer alıyor. Öte yandan gene basında, uluslararası tütün ve sigara tekellerinin TEKEL özelleştirmesi ile ilgili görüş ve açıklamalarına sıklıkla yer verildiği gözleniyor.

İlk bakışta bu haberlerde bir anormallik olmadığı sanılabilir. Fakat bu haberler, gerek hükümetin, gerekse özelleştirmeye ilgili devlet kurumlarının önümüzdeki yakın sürece dair plan ve açıklamaları ile birlikte ele alındığında, işin içinde bir gariplik olduğu seziliyor. Çünkü hem hükümetin hem de özelleştirmeye ilgili kurumların plan ve açıklamalarında, TEKEL sigara fabrikaları için yakın bir zaman içinde ihaleye çıkılacağına dair tek bir satıra dahi rastlamak mümkün değil. Kısacası basında yer alan TEKEL'le ilgili "Ekim'de açılacak özelleştirme ihalesi" eksenli haberlerin somut bir dayanağı bulunmuyor.

Dolayısıyla, ortada somut bir dayanak olmamasına rağmen ajanslar tarafından bu yönlü haberlerin geçilmesi ve bu haberlerin hemen bütün gazete ve televizyonlar tarafından neredeyse sürekli bir biçimde kullanılması, TEKEL özelleştirmesiyle ilgili olarak tezgahlanan bir "hazırlama" veya "yumuşatma" operasyonu ile karşı karşıya olduğunu gösteriyor.

Sendika da bunun farkında. TEKEL işyerlerinde örgütlü Tek Gıda İş-Sendikası geçtiğimiz günlerde bu

konuyla ilgili bir açıklama yaptı. Bu açıklamadan, basında yer alan haberlerin sendika içinde belli rahatsızlıklar yarattığı, sendika yönetiminin özelleştirme sürecine sessiz kalmak türünden suçlamalarla karşı karşıya kaldığı görülüyor. Açıklamada bu türden suçlamalara yanıt olarak, "TEKEL'in özelleştirilmesi ile ilgili süreç hakkında yazılı ve görsel basında kaynağı çok da belirgin olmayan, çeşitli spekülasyonlar yer almaktadır. (...) Bugün içinde bulunulan noktada, Sendikamızın özelleştirme karşıtı inancında bir değişiklik söz konusu değildir. Ve ortalıkta dolaşan söylentiler dahil, TEKEL'le ilgili en küçük bir gelişme dahi büyük bir önem atfedilerek, titizlik ve dikkatle izlenmektedir" deniliyor.

Gene benzer bir açıklamanın Tek Gıda İş-Sendikası Tokat Şube Başkanı tarafından da yapıldığı basına yansdı. Şube Başkanı Suat Karlıkaya, açıklamasında, satışa çıkarılacak sigara fabrikaları için ihaleye çıkılacağı haberlerinin spekülasyondan ibaret olduğunu vurguluyor, bu haberlerin "yabancı bir basın ajansı kaynaklı" olduğuna dikkat çekiyor ve amacın "piyasanın nabzını ölçmek" olduğunu söylüyor.

Yağma başlamadan pay kavgası başladı

Daha önce de değindiğimiz gibi, sermaye bu haberler üzerinden yürütülen yumuşatma operasyonu ile TEKEL özelleştirmesinin önünü açmaya, bu yağmaya bir meşruluk kazandırmaya çalışıyor. Fakat bu kadarla sınırlı değil. Basında yer alan haberler aynı zamanda TEKEL'in yağması üzerinden şimdiden bir paylaşım kavgasının başladığını gösteriyor. Uluslararası sigara ve tütün tekellerinin ardına açıklamalar yapmaları, açılacak ihalede TEKEL'e ne kadar fiyat vereceklerini şimdiden ilan etmeye başlamaları bunun işareti. Hatırlanacağı gibi, geçmiş dönemlerde de TEKEL sigara fabrikalarının blok satışı için ihaleler açılmıştı. Bu ihalelere uluslararası tütün tekelleri pek az ilgi gösterirdi. İhaleye katılma zahmetine girenler de oldukça düşük fiyat teklifleri sunarlardı. Kuşkusuz bunun nedeni TEKEL'i bitirme oyununun devam etmesini sağlamak, böylece de daha büyük yağma imkanlarına, çok düşük bedellerle sahip olmaktı.

Uluslararası tütün tekellerinin şimdi açılacak TEKEL özelleştirme ihalesine olan bu yoğun ilgisi,

bitirme oyununun artık nihayet sonuna gelindiğini, ortaya çıkan yağma imkanlarının büyüklüğünün bu leş kargalarını tatmin edecek düzeye çıktığını göstermektedir. Bundan 3 yıl kadar önce, TEKEL çok daha fazla işletmeye ve pazar payına sahipken ona 1 milyar 150 milyon dolar fiyat biçen yağmacı şirketlerin şimdi TEKEL hem kurumsal büyüklük hem de elde tuttuğu pazar payı bakımından epeyce bir küçülmüşken 1.5 milyar dolar civarında fiyat biçmeleri bunun ifadesidir. Gene geçmiş yıllardaki ihaleye sadece tek firma katılmışken JTI, BAT, Korean Tobacco ve Imperial Tobacco ile kimi uluslararası fonlar ile "yerli" yatırımcıların yeni ihaleye katılacaklarını, daha ihale tarihi bile belli değilken açıklamış olmaları da, kızılsın yağma savaşının büyüklüğünü ortaya koymaktadır. TEKEL'in sahip olduğu markalar ile fabrikaların kurulduğu arazilerin de ihaleyi kazananlara devredilecek olması yağmanın önceki yıllara göre çok daha büyük olduğunu zaten göstermektedir.

Son sözü yine TEKEL işçisi söyleyecek!

TEKEL işçisi önceki özelleştirme girişimlerine karşı gerçekten anlamlı bir mücadele pratiği sergiledi. Son olarak sigara fabrikalarının satılmasına karşı Adana fabrikası eksenli ortaya konulan direniş, son yıllarda SEKA'dan sonra özelleştirme saldırısına karşı ortaya konulan en anlamlı mücadele örneğini oluşturmaktaydı. TEKEL işçisinin mücadelesi bir dizi iç zayıflık yaşamaktaydı. Fakat karşısındaki sermaye cephesi de kendi açısından iç zayıflıklar yaşamakta olduğu, iktidar partisi AKP'nin de seçime dönük planları bulunduğu için mücadele kısmi bir kazanımla sonuçlandı.

Fakat bu kez sermaye TEKEL'i yağmaya açma konusunda kesinlikle ikircikli değildir. Bir kere büyüyen yağma pastası sermayenin kararlılığını arttırmaktadır. Öte yandan özelleştirme yağmasından elde edilen gelirler sermaye devletinin bütçesindeki temel kalemlerden birini oluşturmaktadır. Buradan elde edilen gelirler, hayata geçirilen büyük özelleştirmeler nedeniyle son 2-3 yıldır epeyce bir yükselmişti. Şimdi ise giderek azalmaktadır ve her geçen dönem daha fazla açık veren devlet bütçesinin TEKEL yağmasından elde edilecek paraya gereksinimi vardır. Üstelik iktidar partisinin elini kolunu bağlayacak bir seçim gündemi de yoktur.

O halde TEKEL işçisi bu kez özelleştirme saldırısı karşısında sadece ve sadece kendi gücüne güvenmek ve dayanmak durumundadır. Zaten çok geçmeden süreç, bunun böyle olduğunu, onlara bütün çıplaklığıyla gösterecektir. TEKEL işçisinin bugün yapması gereken, sermayenin yağmayı meşrulaştırma planlarını boşa çıkartmak, bir önceki mücadele deneyiminin de dersleriyle iç örgütlülüğünü güçlendirmek, sendikayı daha etkin bir biçimde kullanmak için adımlar atmaktır. Kısacası zorlu bir muharebeye hazırlanmaktır. Her şeye rağmen TEKEL işçisi güçlü bir direniş odağı yaratmanın imkanlarına sahiptir ve bu imkanlar layıkıyla kullanıldığında, sermaye işinin hiç de kolay olmadığını bir kez daha görecektir.

Kirli savaş kampanyası tirmandırılıyor...

Toplumun değerlerini şovenizm pisliğine buluyorlar!

Sermaye düzeni bir kez daha açmazlarını şovenizmi tirmandırarak, kafatasçılığı meşrulaştırarak çözümlenmesi hesabı içerisinde. Genelkurmay muhtıralarından bu yana, seçim meydanları, meclis kürsüsü vb. her türlü arena bu kirli hesaplar doğrultusunda toplumu terörize etmenin bir aracına dönüştürülmüş durumda. Geçmişten bu yana tekrarlanıp duran senaryolar bir kez daha sahnede. Toplum yine “kahramanlar” ve “katiller” ya da “vatanseverler” ve “bölücüler” olarak ikiye bölünmeye çalışılıyor.

Sermaye düzeni cephesinden geliştirilen saldırı çok yönlü yürütülüyor. Bir yandan diplomasi adı verilen kirli savaş ve sömürü pazarlıkları sürdürülürken, diğer yandan şimşek hızıyla tezkere mecliste onaylanıyor. Ancak asıl saldırı bir kez daha toplumun insanlık bilincini, kardeşlik ve dayanışma duygularını hedef alıyor!

Sermaye düzeninin kirli savaş pazarlıklarını bu kadar uluorta yürütmesinin, tezkere tartışmalarında sergilediği kudurganlığın, her türlü muhalif sesi “terörist” etiketi yapıştırarak devlet terörü ile ezmeye çalışmasının gerisinde, toplumsal bilinci hedef alan saldırının bugün ulaştığı düzey yatıyor. Bundan sonra atılacak adımlar da büyük ölçüde topluma serpiştirilen şoven tohumların tutup tutmayacağına bağlı. Bu yüzden de sermaye düzeni cephesinden eldeki bütün silahlar devreye sokulmuş durumda. Elbette bu çerçevede düzenin belki de en profesyonel ordusu olan burjuva medya, koluna kapitalist patronları, sözde sanatçı takımını ve hatta futbolcuları takarak sahneye çıkıyor!

Yazılı basının mürekkebi kan kokuyor!

Resmi ağızlardan 13 askerin öldüğünün açıklanması ile beraber sermaye düzeninin bütün kurumlarına bir mesaj verilmiş oldu: “Saldırıyı şiddetlendiriyoruz!” Zira saldırı bir dönemdir sürdürülmekteydi. Kürt burjuvazisinin DTP’li milletvekilleri aracılığıyla sürdürdüğü düzenle bütünleşme çabalarının karşılıksız kalması, özellikle Kürt hareketinin siyasal temsilcilerini hedef alan bir tarzda yürütülen hukuk terörü bu saldırıların birer parçasıydı. Emperyalizmle kurulan ilişkiler çerçevesinde yaşanan sıkışmanın yarattığı basınç ile beraber kirli savaş politikaları ve şovenizm bir kez daha burjuva siyasetin can simidine dönüştü. Böylesi bir atmosferde 13 askerin ölümü medyanın manşetlerine çıkarıldı.

Asker ölümleri ile ilgili haberler Türkiye’deki şoven atmosferin sermaye düzeni açısından hangi düzeyde tutulmak istendiğinin çarpıcı bir göstergesidir. Daha durgun dönemlerde ölümler iç sayfalarda fotoğrafsız birer haber olarak yer alır. Şovenizm zehri enjekte edilmeye çalışıldığında, özellikle cenaze törenlerinin görüntüleri ve konuyla ilgili haberlere ayrılan yer büyür. Ne zaman ki devlet terörünün uluorta uygulanacağı ve her zamankinden daha kapsamlı bir saldırı dizisinin devreye sokulacağı bir dönem gündeme gelse, işte o zaman ölen askerler bir anda tam sayfa haber haline gelir...

Düzenin dördüncü kolu olarak iş gören sermaye basını, emekçi kitlelerin duygu ve düşüncelerini etkilemek, toplumu yönlendirmek misyonunu üstlenmektedir. Satılık köşe yazarları, haber servisleri,

kısacası günlük bir gazetenin hemen her bölümü tek yumruk bu hedefe kilitlenir. En acıklı fotoğraflar seçilir, toplumun damarına basacak sözcükler eşliğinde bir metin kaleme alınır. Satılık kalemler ise farklı vurguları öne çıkartarak “teröre karşı artık bir şeyler yapılmalı” feryatlarını yükseltir.

Son iki haftadır, emperyalizme karşı sınır ötesi operasyonu destekleyenlerden intikam tугayı kesilenlere, milli tarih kitaplarından vecizeler sıralayanlardan ABD’deki Ermeni tasarısına misillemeyi Irak sınırlarında arayanlara kadar türlü söylemler satılık kalemler eliyle yükseltilmektedir. Hemen herbiri köşesinin bir yerine “yüce Türk ordusunu”, “şanlı-kahraman Türk askerini” ilaştirecek, kirli savaşa kalemi elverdiği, dili döndüğünce destek vermektedir.

Ertuğrul Özkök, bu şoven kampanyada da bütün rakiplerini açık ara ile geride bıraktı. Katliamın haberciliğini yapan Özkök, iğrenç bir üslupla, Kürt halkına “katliama hazırlıklı olun” mesajı vermekten geri durmadı.

“Çok iyi biliyorum ki, biz Türklerin bugün millet olarak çektiği üzüntü, duyduğu infial, onların çekeceği acuların, yaşayacakları trajedilerin yanında mütevazı kalacaktır.

O yüzden Kürtlere tavsiye ediyorum. Biraz tarih okuyun, Amerikan filmi seyredin.”(Hürriyet, 16 Ekim '07)

Ertuğrul Özkök’ün yüzü burjuva medyanın bütününe aittir. Biri bir eksik yazar belki, diğeri bir fazla... Ancak Özkök’ün kaleminden damlayan kan, yazılı medyanın bugün taşıdığı misyonu özetlemek için yeterlidir!

Kirli savaşı finanse etme kampanyası

Burjuva medya sermaye düzenine en iyi hizmeti sunmak için birbiriyle yarışa girmiş durumdayken, Özkök’ün yaptığı atağın bir benzeri Haber Türk’ten geldi. Büyükanıt’ın desteğini de arkasına alan Haber Türk, “Terörle mücadele kahramanlarına destek” başlığı altında bir kampanya başlatarak, bir yandan şoven atmosferin genişlemesine ciddi düzeyde katkı sunarken, diğer yandan kirli savaşın finanse edilmesi yönünde bir adım atmış oldu.

Ülkücü çetelerle ilişkilerini sağır sultanın dahi duyduğu Fatih Terim’in fotoğrafının yer aldığı bir afiş aracılığıyla “milli” duygulara seslenen Haber Türk’ün başlattığı kampanya, ilan edildiği ilk günden başlayarak, başta düzen güçleri olmak üzere geniş bir çevre tarafından sahiplenildi.

Büyükanıt’ın, kampanyanın ilan edildiği gün canlı yayına bağlanarak takdirlerini sunduğu kampanyaya doğal olarak en büyük destek sermaye çevrelerinden geldi. **TÜSİAD** 5 milyon YTL, **TOBB** 5 milyon YTL, **TESK** 200 bin YTL bağışlarken, daha bir ay önce tekstil işçilerine 0 zam dayatan, sektörün yaşadığı mali sorunlardan dem vuran **Türkiye Tekstil Sanayii İşverenleri Sendikası** 5 milyon YTL’yi bir çırpıda gözden çıkarırken, işçi düşmanı **Telekom** da 300 bin YTL’lik katkısı esirgemedi. Doğaldır ki sermayedarlar kaz gelecek yerden tavuk esirgemeyeceklerdi. Doğuş Grubu’ndan Acarlar Holding’e, Özaltın Grubu’ndan Nazif Zorlu’ya, Fenerbahçe’den Can Has’a kadar türlü sermaye grupları kampanyayı desteklediklerini milyonlarca YTL sunarak açıkladılar.

Kampanyaya destek bununla da sınırlı kalmadı. Cem Yılmaz, Seda Sayan, Metin Akpınar gibi kimi isimlerin yanısıra yıllarca Kürt emekçi kimliğini öne çıkartarak ekme yemiş mafya bozuntusu Tatlıses de kirli savaşa bütçe ayıranlar kervanına katıldı. Ve elbette **Yılmaz Erdoğan...** Zamanında “bu savaşı durdurun” nidalarıyla “açık mektuplar” yazarak gündeme oturan barışçıl “Kürt delikanlısı”, kirli savaşı finanse etme yarışında tescilli faşistlerden ve sermaye patronlarından geri kalmadı!

Sermaye düzeni, Haber Türk öncülüğü ile bütün bir toplumun dayanışma, birlik ve beraberlik duygularını kirli savaşa alet ederek sömürürken, burjuvazinin farklı kesimleri bu düşmanlık kampanyasına omuz vermekte birbirleri ile yarışıyorlar. Kimileri kampanyalara milyarlar saçıyor, kimileri kan damlayan köşelerinden kirli savaşın teorisini üretiyor... Ama her biri adımlarını kirli savaştan kazançlı çıkacaklarının bilinci ile atıyor. Zira bu sürecin ölü kesilmezse, kaybedecek tek kesim sözkonusu şoven kampanyalarla zehirlenmek istenen Kürt ve Türk işçi-emekçiler olacaktır.

İşte bu yüzden, sergilenen bu faşist kudurganlığın karşısına halkların kardeşliği şiarını yükselten bir kampanya ile çıkmak tüm devrimci ve ilerici güçlerin ertelenemez bir görevidir!

Türk Telekom'da 25 bin işçi greve çıktı...**“Bu işyerinde grev var!”**

TİS'lerde anlaşma sağlanamaması üzerine 16 Ekim günü Türkiye'nin dört bir yanında 25 bin 680 Telekom işçisi greve çıktı.

Türk Haber-İş Sendikası, Gayrettepe Telekom Müdürlüğü önünde saat 08.00'de grev kararını asarak greve başladı.

“Bu işyerinde grev var!/Türk Haber-İş” pankartlarının yer aldığı Genel Müdürlük önünde ilk olarak Haber-İş 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu 200 işçiye seslendi.

Dokuyucu, “Grevimiz devam ediyor, grevimiz boyunca telefon, bankalar, post makineleri ve birçok alanda hayat duracak. Onların çalışması demek bizim ekmeğimizin küçülmesi demektir. Şu an içeride polis bekliyor, bizse dışarıda, Emniyet Müdürlüğü'nü burada protesto ediyoruz. Biz burada kararlılığımızı göstermek zorundayız” dedi.

Daha sonra dayanışmaya gelen Türk-İş 1. Bölge Temsilci Faruk Büyükkucak bir konuşma yaptı. Büyükkucak, “Bu grev, Haber-İş Sendikası'nın blöfü olarak görüldü. Buraya grev kararı asıldıktan sonra gerçeği gördüler. İstanbul'da işçi sınıfı dostları bu grev bitene kadar sizlerin yanında olacaklar. Biz işverenleri sağduyuya çağırıyoruz. Bu grevi masabaşında bitirelim. Yok 'zitlaşmaya gideceğiz' diyorsanız, Telekom işçisinin gücünü de göreceksiniz. Telekom işçisi sonuna kadar giderek kazanacaktır” dedi.

Daha sonra Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın bir konuşma yaparak şunları söyledi: “Bu grev yalnız Telekom işçisinin grevi değil, tüm işçi sınıfının grevidir. Onlar saldırı programlarına her alanda devam ederek özelleştiriyorlar. Telekom greviyle yalnız buradaki sermayeye değil, uluslararası sermayeye karşı da mücadele etmemiz gerekiyor. Bu grev Türkiye işçi sınıfının. Bu grevin sonuçlanması için onur grevi olacaktır. Bu grev demokrasi güçlerinin onurudur. Bu grev sonuçlanana kadar elimizden geleni yapacağız. Bu grevi İstanbul'da duyurabilmek için Türk-İş 1. Bölge Temsilci Faruk Büyükkucak'la beraber bir koordinasyon merkezi kuracağız.”

Son olarak Tek Gıda-İş Genel Sekreteri Mecit Amaç bir konuşma yaptı.

Eylem boyunca “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganı coşkuyla atıldı. İçeriye giren grev kırıcılara işçiler tepki gösterdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana: “Zafer direnen emekçinin olacak!”

Sabahın erken saatlerinde 9 işyerine bağlı yaklaşık 550 Telekom işçisi grev pankartlarını astıktan sonra slogan ve marşlarla greve başladı.

Telekom çalışanları bağlı buldukları kurumlarda grev pankartını asmalarının ardından Kızılay Caddesi üzerinde bulunan Telekom İl Müdürlüğü önünde toplanmaya başladılar. Burada halaylar ve sloganlarla toplanan işçiler yolun bir kısmını araç trafiğine kapattılar. Polisin uyarısı ve sendika yönetiminin talebi üzerine işçiler itirazlarla yolun kenarına çekildiler. Ancak coşkuları giderek artan Telekom çalışanları, yeniden yolun bir kısmını trafiğe kapattılar. Saat 10.30'da Türk Haber-İş Sendikası adına bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamanın öncesinde sendika yöneticileri işçileri çatışmalarda ölen 15 asker için saygı duruşunda bulunmaya çağırdı.

Bu sırada “Şehitler ölmez vatan bölünmez!” sloganı atıldı.

Basın açıklamasını okuyan Türk Haber-İş Sendikası Adana Şube Başkanı İbrahim Kaya; Telekom çalışanlarının haklı taleplerinin görmezden gelindiğini, bu nedenle sorunun masada çözülmediğini ve greve çıkılmak zorunda kalındığını belirtti.

Türk İş Bölge Temsilcisi Hüseyin Kaya Elbek, Telekom işçilerinin yanında olduklarını vurguladı. Son olarak greve destek vermeye gelen KESK'e bağlı sendikaların yöneticileri adına KESK MYK üyesi Abdurrahman Daşdelen söz alarak grevi desteklediklerini ve işçilerin yanında olacaklarını belirtti.

Kızıl Bayrak/Adana

Türkiye genelinde Telekom grevi..**İstanbul-Anadolu Yakası:**

Gayrettepe'de bulunan Telekom Müdürlüğü'nün yanısıra diğer müdürlüklerde de “Bu işyerinde grev var!” pankartı asılarak grev nöbetine başlandı. Anadolu Yakası'nda da Kadıköy, Acıbadem, Üsküdar, Altunizade ve birçok ilçede grev başladı. Telekom işçileri, 26 bin Haber-İş üyesinin aileleriyle birlikte 120-130 bin kişilik bir güç olduğunu söylüyorlar.

Antalya:

Antalya il genelinin yanısıra, şubeye bağlı Burdur ve Isparta'daki bin 200 işçinin yüzde 90'ı greve katıldı. Isparta Türk Telekom'a bağlı işyerlerinde de 318 işçi davullu zurnalı eylemle greve başladı.

İzmir:

İzmir'de Türk Telekom işçileri, iş bırakarak, çalıştıkları binaların girişine “Bu iş yerinde grev vardır!” yazılı pankartı astılar.

Türk Haber-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Kemal İlçioğlu, ‘İzmir’de şirket bünyesinde bin 350’i

sendikalı bin 700 kişi var. Sendikasız arkadaşlarımızın bir kısmı da greve destek veriyor. Uzlaşmacı taraf biziz. Halkımızın mağdur olmasını istemiyoruz, ancak onlardan da sağduyu bekliyoruz” dedi.

Bursa:

Haber-İş Bursa Şubesi'ne bağlı 765 Telekom işçisi greve çıktı. Gençosman'daki Telekom binasına grev yazısını asan işçiler adına açıklama yapan Türk-İş 8. Bölge temsilcisi Mehmet Kanca, Gemlik, Orhangazi ve İnegöl'de fiber optik kablolarının kesilmesinin işçilerle bir ilgisinin olmadığını belirterek, işverenin işçilerin taleplerini dikkate alması gerektiğini söyledi.

Tokat:

Tokat'ta sendika üyeleri, işyerlerine giderek binaların girişlerine “Bu iş yerinde grev var!” yazılı pankartı astılar. Üzerlerinde “Grev Gözcüsü” yazılı önlükleri giyen sendika üyeleri de grev nöbetine başladı.

Türk Haber-İş Sendikası Bölge Temsilcisi Halil Al, Türk Telekom Tokat Gaziosmanpaşa Müdürlüğü binası önünde yaptığı açıklamada, “Tokat'ta greve 272 sendika üyemiz katılıyor. Anlaşma oluncaya kadar mesai saatleri içerisinde grevimiz devam edecek. Türk işçisi küresel sermayenin esiri olmayacak” dedi.

Sakarya:

Türk Haber-İş Sendikası Sakarya Şube Başkanı Cavit Tokpınar, Türk Telekom yetkilileriyle yapılan toplu görüşmelerde geline noktanın ‘sözün bittiği ve eylemin başladığı yer’ olduğunu söyledi.

Hatay:

Türkiye Haber-İş Sendikası Hatay Bölge Temsilcisi Talip Aybek, “Çalışanlar arasındaki ücret adaletsizliğinin giderilerek dengenin oluşturulabilmesi için yüzde 18 zam istiyoruz” dedi. Konuşmaların ardından işçiler, İl Telekom Müdürlüğü önünde halay çekerek slogan attılar.

Telekom işçileriyle grev süreci üzerine konuştuk...

“Grevimize destek bekliyoruz!”

- Grev sürecine nasıl gelindi? Talepleriniz hakkında bilgi verir misiniz?

Hüseyin Kepçe (Haber-İş Sendikası Acıbadem İşyeri Baştemsilcisi): Bizim amacımız normal şartlar altında greve çıkmak değildi. Eşit şartlar altında çalışmak, aynı işi yapan ve aynı statüde olan kapsam içi ve kapsam dışı personel arasındaki ücret dengesizliğinin giderilmesiydi. Fakat işveren bu talebe bir türlü yanaşmak istemedi. Bunu dışında önemli maddelerimizden birisi de kapsam alanı, esnek çalışma dayatması. Bunu kabul etmemiz mümkün değildi. Bir de ikramiyelerimizin kesilme durumu vardı. 112 günlük ikramiyelerimiz 52 güne indirilmek isteniyordu. Biz de sendika olarak 120 gün ikramiye talep ettik. Grev bizim için en son kullanılacak yöntemdi. Bugün de bu şekilde devam ediyoruz.

Bu işyeri bizim. İşyerimize de, ekmeğimize de sahip çıkıyoruz. Bundan ödün vermiyoruz. Çünkü biz kazandırıyoruz. Kazandırdığımızdan da payımızı almak istiyoruz. Biz yüzdeler olarak işverenden zam da talep etmedik.

Tüm kamuoyundan, tüm sendikalardan, emek örgütlerinden destek bekliyoruz.

Asiye Arslan (Haber-İş Sendikası Acıbadem Telekom Müdürlüğü İşyeri Temsilcisi): Biz tabii ki böyle olmasından yana değildik. Çünkü ben 20 yıldır bu kuruma emek verdim. Biz sadece insan gibi yaşamak adına buradayız. Geleceğimize adına, Türk Telekom adına, Türkiye adına buradayız ve herkesin buna saygı duymasını istiyoruz. Bizim kimsenin ekmeğinde gözümüz yok. İstedığımız şeyler belli. Genel Başkanımız da bu konuda açıklama yapmıştır. Mücadelemiz taleplerimiz karşılanıncaya kadar devam edecek. Taleplerimiz bizlere verilen 112 günlük ikramiye hakkımızın 120 güne çıkarılmasıdır. İş kapsamının düzeltilmesini, hafta sonu çalışma saatlerinin ayarlanmasını ve aynı işi yapan çalışanlar arasındaki ücret dengesizliğinin ortadan kaldırılmasını istiyoruz. Biz kapsam içi veya dışı personel ayrımı yapmıyoruz. Bu süreçte sendikamızın yanındayız ve tüm emek örgütlerinin grevimize destek vermesini istiyoruz.

Ercan Uğuzhan (Türk Haber-İş Sendikası Edirne Şube Başkanı): Uzun süren görüşmeler sonucunda bu kararı aldık. Anlaşmakta zorlandığımız ve bizi greve yönelten asıl husus ücretlerdeki dengesizliktir. Sendika üyesi olmayan çalışanların kapsam dışı olarak gösterilmesi ve kapsam dışılık durumunun işveren tarafından geliştirilmeye çalışılması üzerine greve çıktık. Kapsam dışılık durumu sendikamız adına üye kaybına neden olacaktı. Biz sendika olarak masa başında anlaşmaktan yanaydık fakat işveren bu grevi kendisi dayattı. Biz de bu kararlı mücadelemizden dönmeyeceğiz.

- Grevinizin ilk günü nasıl geçti?

Telekom işçisi (Ankara): Sabah pankartlarımızı astık, basın açıklamamızı yaptık ve greve başladık. Gelip geçerken insanlar bakıyorlar. Selam verenler, destek verenler var.

- Sektörünüz kilit bir sektör. Bu nedenle grevi kararlılıkla sürdürürseniz kazanımla sonuçlanabilir. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Telekom işçisi (Ankara): Durum ortada. Ankara’da yaklaşık günlük 2000 arıza ihbarı yapılıyor. Bazen şebekeden, bazen kullanıcıdan kaynaklı oluyor arızalar. Biz elbette vatandaşın işinin görülmesi için hizmet vermeyi isteriz. Fakat kısa sürede görülecektir ki, bizsiz bu iş olmaz. Onun için de şartlarımızın kabul

Bizim greve gitmemizin ilk nedeni ücret sorunu değildir. Kişisel haklarımıza saldırılar yapılıyor. Patron saldırılarla yıldırıma çalışarak işçilerin iradesini teslim alma politikasını uyguluyor.

Grev kazanımla sonuçlanana kadar burada beklemeye devam edeceğiz. Bundan sonra işçilerin dediği olacak. Biz yılmayacağız. Kimsenin yılmasına da izin vermeyeceğiz. İsterlerse tüm polisleri buraya yığsınlar. Telekom işçisi kazanana kadar tüm işçilerin grevimize destek vermesini istiyoruz.

edilmesi lazım.

- Ortaya koyduğunuz kararlılık ve eylem son derece anlamlı. Bütün bir topluma bir kez daha emeğin değerini göstereceksiniz...

Telekom işçisi (Ankara): Biz emeğimizin hakkını arıyoruz. Yoksa içeride oturmasını da bilirdik. İnsanların iletişim olanakları sınırlanıyor. Ama burada emeğimizin kavgasını veriyoruz. Bu önemli. Emeğin mücadelesinin olduğu yerde sorun olmaz. Bir yerde emeğin ve ekmeğin hakkı savunuluyorsa oradan zarar gelmez.

- Taleplerinizi kazanmak için neler yapacaksınız?

Gayrettepe Telekom’da çalışan 1. işçi:

Taleplerimizi basın aracılığıyla duyuruyoruz. Bizler insanca yaşamak için mücadele ediyoruz. Meseleyi sadece ücret sorunu olarak görmüyoruz. Ücret gaspı dışında, sosyal haklarımızı ve sendikamızı tasfiye etmeye çalışıyorlar. Taleplerimiz kabul edilene kadar mücadeleye devam edeceğiz.

Gayrettepe Telekom’da çalışan 2. işçi: İşveren örgütlülüğümüzü dağıtmaya çalışıyor. Esnek çalışma dayatıyor. Zam olarak bizlere %4 gibi komik bir rakam öneriyor. Biz önerilen bu zamlarla borçlu duruma düşüyoruz. Bununla da yetinmeyen patron ikramiyelerle birlikte tüm sosyal haklarımızı tırpanlamaya çalışıyor.

Bizler %19 zam istiyoruz. Biz bu saldırılara karşı kazanana kadar mücadele edeceğiz. Sendikamızın 27 bin üyesi var. Günde bir arıza gelse 27 bin arıza yapar. Bizler grevdeyken onlar susacaklar. Biz taşın altına elimizi koyduk. Bu işin dönüşü yok.

Gayrettepe Telekom’da çalışan 3. işçi: Esnek çalışma dayatılıyor, işçilerin kimisi kapsam dışı tutuluyor. Patron işçileri sendikasıylaştırmaya ve kazanılmış haklarımızı elimizden almaya çalışıyor. 7 senedir zam alamıyoruz. Biz %59 zam değil %19 zam

istiyoruz. Ücretlerimizi asgari ücret üzerinden göstererek kamuoyunu %59 zam istiyorlar diye yanıltmaya çalışıyorlar.

Bizler hakkımızı istiyoruz. İnsan gibi yaşamak istiyoruz. Aybaşı geldiğinde borçlu olmak istemiyoruz. İşveren %4 zam öneriyor, işveren bu zamlara bize köleliği öneriyor aslında. Bizler bu grevin kazanımla sonuçlanması için çabalayacağız. Türkiye duracak zaten. Greve gitmek istemesek de, bu durumda kazanana kadar devam edeceğiz.

Gayrettepe Telekom’da çalışan 4. işçi:

Taleplerimiz, ekonomik ve demokratik taleplerdir. İşyerlerinde baskıların kaldırılmasını ve daha iyi bir ortamda çalışmayı istiyoruz. Bununla beraber ülkemizde de baskıların kalkması için greve gidiyoruz. Sermayenin saldırıları hayatımızı zora sokuyor. Haklarımızı alana kadar devam edeceğiz. Demokratik kurumların ve işçi arkadaşlarımızın yanımızda olmasını istiyoruz.

Gayrettepe Telekom’da çalışan 5. işçi: İşyerinde ilk önce negatif ayrımcılığın kalkması gerekiyor. İşçiler arasında aynı işi yapan personel birbirinden farklı ücretler alıyor. Patron, böl-parçala-yönet politikası uygulayarak işçileri bölmeye çalışıyor. Bizim greve gitmemizin ilk nedeni ücret sorunu değildir. Kişisel haklarımıza saldırılar yapılıyor. Patron saldırılarla yıldırıma çalışarak işçilerin iradesini teslim alma politikasını uyguluyor.

Grev kazanımla sonuçlanana kadar burada beklemeye devam edeceğiz. İşverenin sendikamızla uzlaşmasını bekleyeceğiz. Şimdiye kadar uzlaşma içinde olduk. Bundan sonra işçilerin dediği olacak. Biz yılmayacağız. Kimsenin yılmasına da izin vermeyeceğiz. İsterlerse tüm polisleri buraya yığsınlar. Telekom işçisi kazanana kadar tüm işçilerin grevimize destek vermesini istiyoruz.

“Telekom işçisi yalnız değildir!”

İstanbul'da coşkulu ve kitlesel eylem

17 Ekim günü T. Haber-İş Sendikası'nda örgütlü Telekom işçilerinin grevine kitle örgütlerinden ve sendikalardan destek geldi.

Sabah saatlerinde Gayrettepe Telekom Müdürlüğü önünde yapılan eylem kitlesel ve coşkulu geçti. Eyleme birçok sendika yöneticisi ve üyesi katıldı.

Öğleden sonra ise sınıf dayanışması Acıbadem Türk Telekom İl Müdürlüğü önündeydi. Yol-İş 1 No'lu Şube, Tez Koop-İş 1 No'lu Şube, Harb-İş Sendikası, Tek Gıda-İş, Deri-İş Genel Merkezi, Tümtis, Petrol-İş'in destek verdiği eyleme Tekel işçileri de katıldılar. DİSK'e bağlı sendikalar içinde Genel-İş Sendikası 3 No'lu Bölge ve bağlı şubelerin yönetici ve temsilcileri de Acıbadem'deki eylemde yerlerini aldılar.

Haber-İş temsilcilerinin süreç hakkında bilgilendirme yaptığı eylemde, Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak yaptığı konuşmada Telekom işçilerinin grevini selamladı. Telekom patronunun grevin başlamasının ardından ileri sürdüğü “sabotaj” iddialarını yanıtladı. Ortaya atılan iddiaların doğru olmadığını söyleyerek grev sürecinde Telekom işçisinin maddi ve manevi hiçbir sorun yaşamayacağını belirtti.

Eylemde söz alan Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi, Telekom grevinin Türkiye işçi sınıfının grevi

olduğunu, grev sürecine sadece sözle değil pratik olarak da destek verilmesi gerektiğini vurguladı. Servi, Hava-İş'in toplu sözleşme sürecindeki kararlı tutumunu Telekom işçisinin gösterdiğini ve göstermeye de devam edeceğini ifade etti. Grevin bayram havasında geçmesini temenni etti.

Haber-İş 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu ise şimdiye kadar birçok alanda sorunlar yaşandığını ifade etti. Telekomünikasyon hizmetlerinden yararlanan Telekom işçilerinin arıza ihbarları vererek sistemi kilitlemesi çağrısı yaptı.

Telekom işçileri “Satılık basın istemiyoruz!” sloganı ile de burjuva medyanın patron yanlısı tavrını protesto ettiler.

Yapılan konuşmalarda Haber-İş Sendikası ve Telekom patronu arasındaki görüşmelerin devam ettiği söylendi. Eylem boyunca “Türk-İş elele, genel greve!”, “Türk-İş nerede biz oradayız!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Genel-İş'ten Telekom'a destek

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir, 17 Ekim günü Genel-İş Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge ve bağlı şubeler adına yaptığı yazılı açıklama ile Telekom işçilerinin grevini selamladı. Veysel Demir şunları söyledi:

“Bu grev yalnız Telekom işçisinin grevi değil, tüm

işçi sınıfının grevidir. Uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçileri programlarına her alanda devam ederek özelleştirmektedir. Telekom greviyle yalnız buradaki sermayeye değil, uluslararası sermayeye karşı da mücadele etmemiz gerekmektedir... Türk Telekom emekçisinin haklı ve gurur veren bu şanlı grevini kendi davamız olarak kabul ediyor ve sonuna kadar destekliyoruz.”

Veysel Demir, Türk Telekom Acıbadem İl Müdürlüğü önünde gazetemize yaptığı açıklamada da, Genel-İş Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge olarak Telekom işçilerinin onurlu mücadelesine üyeleriyle beraber destek vereceklerini söyledi.

Eskişehir Telekom'da basın toplantısı

16 Ekim günü Eskişehir'de Türk Haber-İş tarafından bir basın toplantısı gerçekleştirildi. Açıklamada Türk Telekom'un ilk sayısal santraller, ilk haberleşme uydusunun fırlatılması, yedi haneli numaraya geçiş, bakır devrelerden fiber optik kabloya geçiş gibi ilklerin yaşandığı sektörde ilk defa greve çıkıldığı vurgulandı. İşverenin aynı kıdeme ve ünvana sahip işçilere değişik oranlarda ücret dayatması karşısında Türk Telekom işçisinin en son ve en etkili silahını kullanarak greve çıktığı belirtildi.

Tersane işçileri Telekom grevini selamladılar!

Tersaneler cehenneminde iş cinayetlerine maruz kalan, her türlü güvenceden yoksun çalışan tersane işçilerinin örgütlülüğü TİB-DER yaptığı yazılı açıklama ile Telekom işçilerinin grevini selamladı. TİB-DER, işçi ve emekçileri Telekom grevine sahip çıkmaya ve dayanışma içinde olmaya çağırdı.

OSİM-DER: “Telekom işçisi yalnız değildir!”

Greve çıkan Telekom işçileriyle dayanışmak amacıyla yazılı bir açıklama yapan OSİM-DER, sermaye devletinin kölelik ve sefalet dayatmalarına karşı taleplerinden geri atmayan ve greve çıkan işçilerin mücadelesini sahiplendi, dayanışma çağrısı yaptı.

Burjuvazinin grev korkusu!

Telekom grevini kırmaya yönelik provokatif saldırılar grevin başladığı ilk andan bu yana devam ediyor. Grev başlamadan önce sermaye medyası tarafından greve karşı bir kamuoyu yaratılmaya çalışılmıştı. Sürekli olarak burjuva medyada yer alan ‘grev hayatımızı olumsuz etkileyecek’ propagandaları, ‘sabotaj’ haberleri ile birlikte, halkın grevdeki işçilere ve sendikaya tepki duyması sağlanmaya çalışılıyor.

Burjuva medya tarafından ortaya atılan iddialara göre, grev başlamadan 4 saat önce Edirne, Bursa, İstanbul, İzmir ve Ankara'ya internet bağlantısını ve data dağıtımını sağlayan fiber optik kablolar kesildi. Bunun sonucu olarak

Emniyet Müdürlüğü ile Gümrük kapılarının haberleşme işlemleri aksadı. Medya ve bankacılık işlemleri durdu. ATM'ler çalışamaz hale geldi. Ve bütün bunların anlamı açıktı: “Bu grev yaşamımızı felç edecek!”ti. Burjuva medyaya göre bütün Türkiye büyük tehlikelerle karşı karşıyaydı.

Bu tür provokatif açıklamalarla greve çıkan Telekom işçileri toplumsal destekten yoksun bırakılmak isteniyor. İşçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanarak haklarına sahip çıkması engellenmeye, en etkili silahı olan grev hakkı hedef gösterilerek işçiler yalnızlaştırılmaya, mücadele zayıflatılmaya çalışılıyor.

İslamın çocukları emekçilere karşı: “Türk” Telekom grevi

Yüksel Akkaya

THY'deki toplu pazarlık sürecinde İslami cenahın keskin demokrat gazeteleri olan *Zaman* ve *Yeni Şafak* üzerinden bir değerlendirme yapmış ve cüretkar bir kavram ileri sürmüştük: “İslami faşizm”. Kuşkusuz, bu kavramı uydurmak için sadece bu olaya, olguya bakmamıştık. O yazıda değinmediğimiz başka verileri de değerlendirmiştik. Ki, bunlardan biri bizim doktora öğrenciliğimiz sırasında hazırlamış olduğumuz “İslamda İşçi-İşveren İlişkileri” konulu sunuştur. Kuran-ı Kerim'den İslami cenahın mümtaz adamı Hayrettin Karaman ve Cemalettin Kaplan'ın (evet, Almanya'daki hızlı İslamcı Metin Kaplan'ın babası) mesele ile ilgili yazdıklarına bakmıştık. Şimdi “Türk” Telekom grevi üzerinden baktığımızda gözden kaçırdığımız bir şeyin olduğunu farkettilik. Biz islamın, liberal solcularımız ile liberal olmayan aymaz solcularımızın mücadelelerini pek haklı buldukları İslamcıların ne yaman emek düşmanı olduklarını sadece yazan, çizen kesimi üzerinden tartışmıştık. Eksik iş yapmışız. Bir de, bugün AKP'ye oy veren yüzde 47'lik “halk” üzerinden tartışmak lazımmış. Bu da bizim ayıbımız, gözden kaçırmışız işte! Özur dileriz.

İslamın yazar-çizerleri epeyce yol aldıklarını bize “22 Temmuz Seçim Zaferi” ile göstermişlerdi. Liberal solcuların önce sevinçle, sonra bazı uygulamalar ve “yapmamalar” üzerinden mızımızlandıkları seçim sonrası sürecin bizce en önemli turnusol kağıdı islamın çocuklarının emekçiler karşısındaki tutumudur. *Hürriyet* ve türevi gazeteler ile islamın çocuklarının gazeteleri olan *Yeni Şafak*, *Zaman* ve *Bugün* üzerinden karşılaştırmalı olarak bakıldığında durum daha çarpıcı olarak ortaya çıkıyor. İslamın çocuklarının hak ve hakkaniyet adına *Hürriyet* ve türevi gazetelerden daha çok “Türk” Telekom grevini sahiplenmeleri beklenirdi. Oysa gerçek tam tersi olmuştur. İslamın çocukları hak ve hakkaniyeti “unutarak” sermayenin en kadar has çocukları olduklarını bize göstermiş bulunmaktadır.

İslamın okumuş-yazmış çocukları habercilik açısından *Hürriyet* ve türevi gazetelerden daha geride

yayın ve emek düşmanı açık tavırlarını gazetelerine haber olarak yansıtırken, bu gazetelerin okuyucuları olan mümtaz İslamcılar, faşist yönlerini açıkça ortaya koyarak, gazetelerinin haberlerine uygun yorumlarda bulunarak İslami faşizmin ulaştığı aşamayı bize göstermektedirler. Ulaşılan aşamayı göstermek için bu gazetelerin haberlerine yazılan yorumların bir kısmına göz atmak gerekiyor.

Önce haber: “Telekom yetkililerinin dün basın toplantısında gösterdiği fotoğraflar hakkında da açıklama yapan Dokuyucu, olayın sabotaj olmadığını öne sürdü. Dokuyucu, basın toplantısında gösterilen fotoğrafların eğitim seminerlerinde gösterilen fotoğraflar olduğunu savundu. Grev kararlarında ısrarlı olduklarını ve isteklerinin yerine getirilmemesi durumunda her yola başvuracaklarını söyleyen Dokuyucu, ‘Grev kararı içinde şiddet dahil her yola başvururuz’ şeklinde konuştu. Dokuyucu'nun konuşması eyleme katılan Telekom çalışanları tarafından sık sık sloganlarla kesildi. Emniyetin bölgede geniş güvenlik önlemleri aldığı gözlenirken, Telekom çalışanları eylemin ardından Acıbadem Telekom Müdürlüğü önünde yapılacak eyleme katılmak için bölgeden olaysız bir şekilde dağıldı.”

Haber-İş Sendikası 1. Nolu Şube Başkanı Levent Dokuyucu'nun bu açıklamasına *Zaman* gazetesinin okuyucularının yorumları şöyle:

“bence hukuki olarak gereği yapılmalı bu açıklama karşısında..”

“Telekom'da çalışanların iyi ücret aldıklarını biliyoruz. Çocuklarımız üniversite mezunu oldukları halde ayda 450 YTL'ye çalışmaya razı oldukları halde iş bulamıyorlar. Hiç kimsenin memlekete zarar vermeye hakkı yoktur.”

“Şiddet hiçbir hakkın kazanılmasının meşru yolu değildir. Grev gibi demokratik bir hakkı şiddetle kirletmek doğru değil. Kesinlikle başkan hakkında kanuni işlem başlatılmalı”

“Şiddet mi? Bir de oturdular mı vatani kurtarmaya kalkarlar. Kim kurtara kim sata.”

“Meydan okuma düşük ücret alanların yapacağı

iş değildir. İstenen yüksek ücret eğer verilirse milletten tahsil edilerek verilecektir. Tabii ki bu kurumda çalışanlar da herkes gibi, örneğin devlet memurlarının aldığı oranda zam almalıdır. Ama daha fazla istemek haksızlık olur. Milletin hakkını gasp olur kanaatindeyim.”

“Telekomun maaşları bu kadar yüksekken ve referandum ve Irak krizi öncesi Türkiye'yi zora sokacak bir kurumun bu kararı alması ve tehditte bulunması kimlerin işine yarar? Bu olay görüldüğü gibi basit bir grev değil derinlemesine incelenmeli bence. Yazık böyle kritik bir zamanda bu greve katılanlara. Bir de 825 milyon net maaş şoförün ya diğerleri, onları da açıklasınlar kaç kişi 1500 üzeri kaç kişi 2000 üzeri açıklasınlar.”

Zaman'ın “mağdur” ve “demokrasi” tutkunu okuyucuları böyle düşünmektedir. Peki, pek büyük İslam “alimi” Fethullah “efendi”nin ikinci gazetesi “Greve Sabotaj” gibi yönlendirici haber başlıkları ile çıkan *Bugün*'ün okuyucuları ne diyor acaba bu grev hakkında? Bir de ona bakalım.

“grev çözüm değil...” (İnternet üzerinden baktığımız andaki tek yorum bu idi)

İslamın çocuklarının gazeteleri *Yeni Şafak*, *Zaman* ve *Bugün* grev haberlerini emekçiler aleyhine hazırlarken, “halkı” oluşturan yüzde 47'lik cenah adına yorum yazanlar emekçilere kinlerini kusmaktadırlar adeta. Öyle anlaşılıyor ki, İran'da Humeyni rejimi ile birlikte, asılan pek çok işçinin kaderini, Humeynivari bir rejimi pekiştirdikleri anda *Yeni Şafak*, *Zaman* ve *Bugün*'ün çocukları da yapacaklardır. Çünkü, maya aynı maya, kaynak aynı kaynaktır.

Bizden liberal solculara, aymaz solculara hatırlatması... Şimdilik bunları inandırıcı bulmazlarsa, önerimiz İran'da 1980 öncesi iki yılda asılarak, işkence edilerek öldürülmüş binlerce emekçinin mezarları başında birer saniye durarak “fatiha” okumaları. Tabii, gece-gündüz demeden ve hiç ara vermeden, bakalım, yorgunlukları bu utancı taşıyacak kadar dirençli olacak mı?

Küçükçekmece İşçi Platformu Telekom işçilerini ziyaret etti...

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak, bugün ikinci gününe giren Telekom işçilerinin greviyle dayanışmak amacıyla Avcılar Telekom işletmesine bir ziyaret gerçekleştirdik. Telekom işçileriyle örgütlülük ve sendikal mücadele üzerine sohbet ettik.

“Bu işyerinde grev var!” yazılı pankartın asılı olduğu Avcılar Telekom işletmesindeki greve emekçilerin de destek verdiğini gözlemledik. Telekom Avcılar işletmesi baştemsilcisi ziyaretimiz sırasında yaptığı konuşmada, “Uzun yıllardır ülkemizde grev yaşanmıyor, biz bu grevimizle bir öncülük yaptık, grev eylemimiz üzerinden sınıfın birlik ve beraberlik içinde olmasını istiyoruz” dedi.

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak, Telekom işçilerinin haklı mücadelesinin yanında olduğumuzu, bugün Telekom greviyle dayanışmanın sınıf hareketi için acil ve yakıcı bir ihtiyaç olduğunu dile getirdik ve Telekom işçisinin grevinin grevimiz olduğunu belirterek grev yerinden ayrıldık.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Telekom işçilerine ziyaret

Ankara'dan sınıf devrimcileri olarak greve çıkan Telekom işçilerine ziyaretler gerçekleştirdik. İlk olarak Ahmetler'de bulunan Telekom'a grev pankartı asan işçilerle görüştük. Grev gözcüleri ile sohbet ettik. Daha sonra Abidinpaşa Postanesi'nde greve çıkan işçileri ziyaret ettik. Her iki grev yerinde de işçilerde coşku ve kararlılık gözleniyordu.

Abidinpaşa'daki işçiler, grevin sadece ücret ya da ekonomik sorunlar üzerinden gerçekleşmediğini, asıl nedeninin örgütlülüğe yönelik saldırılar olduğunu ifade ettiler. “İşveren örgütlülüğümüzü ortadan kaldırmak istiyor. Yaptığımız grev aynı zamanda örgütlülüğümüzü savunmak anlamına

geliyor” dediler.

İşçilere, İşçiden İşçiye Ankara Bülteni'ni ulaştırdık. Çeşitli konular üzerinden sohbetler gerçekleştirdik. Önümüzdeki günlerde greve çıkan işçilerle dayanışmaya devam edeceğiz.

BDSP Ankara

Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu ile konuştuk...

“Herkesi tersane işçileriyle dayanışmaya çağırıyoruz!”

- Tersaneler yoğun sömürünün ve ağır çalışma koşullarının olduğu bir alan. Çalışma koşullarından biraz bahseder misiniz?

Zeynel Nihadioğlu: Peşpeşe ölümlerin yaşandığı, sigortasız çalışmanın ve ücret gasplarının yaygın olduğu, en “muteber” tersanelerin dahi kaçak işçi çalıştırdığı ve sosyal yaşam alanlarının sağlığı tehdit ettiği tam bir sömürü cehennemi. Bu dönem 13 günde 5 işçinin ölümünden dolayı iş cinayetleri ön plana çıkmış durumda. Tersane kapısından girer girmez ölüm riski başlıyor. Gemiyeye çıktığımızda tırmandığımız merdivenden tutun da çalıştığımız makine dairesine, davlumbota, ambarlara kadar tam bir ölüm labirenti... Birbirlerine dolanmış onlarca elektrik kablosu, tepemizden vızır vızır vinçlerle geçen ağır yükler, dibdibe çalışmanın getirdiği tehlikeler, tüplerle ilgili yeterli önlemlerin alınmaması... Sonuç olarak 15 yıl içerisinde 68 ölü. Ve bu ölümlerden sorumlu olan tersane patronları, taşeronlar ve patronların derneği **GİSBİR** bugüne kadar iş güvenliği ve iş sağlığı tedbirlerinin alınması için bir tek adım dahi atmadı. Bugün tersaneleri neredeyse mezarlığa çevirmiş durumdadır.

- Tersane İşçilerinin örgütlülük düzeyi nedir?

Tersane işçilerinin güçlü bir mücadele tarihi var aslında. Ancak o dönemin sınıf hareketine bağlı olarak gelişen bir süreç. Camialtı, Haliç ve İstinye bölgesinde tersane işçilerinin birleşik, kitlesel ve militan direnişleri var. Sermaye güçlerinin o görkemli direnişe vahşi bir saldırısı da var. Ancak sonraki dönemlerde sınıf hareketindeki durgunluk tersane işçilerine de yansımış durumda. Tabii bir diğer sorun havzada bulunan ve sayısı 2 bine varan taşeron şirketler. Taşeron şirketler, sınıfı bölmede, parçalamada, aynı sorunları yaşayan işçileri birbirinden yalıtarak yabancılaştırmada bir diğer etken. Birçok taşeronda ücret gaspı yaşanıyor. Yer yer **Tersane İşçileri Birliği** öncülüğünde direnişler de gerçekleşiyor. Ancak bu aşamada bu direnişler birleşik bir karakter taşıyor. Ya da bir taşeronda yaşanan bir sorun karşısında diğer taşeron işçilerinden bir tepki gelişemeyebiliyor. Sorunun ortaklığı, dolayısıyla çözümün de ortak olması bilinci yeterince güçlü değil. Ancak yine de iki yıllık süreç içerisinde tersane işçileri hak alma mücadelesinde önemli mesafeler katetti. Bunda bir mücadele mevzisi olarak **Tersane İşçileri Birliği**'nin önemli payı var.

1. Tersane İşçileri Kurultayı'nın öncesi ve sonrası süreçte dönemsel kampanyalarla hak arama mücadelesinin yeşermesi ve yerleşmesi planında önemli mesafeler katettik. Bu sonuç, sabırlı, soluklu ve güven veren bir çalışmanın yanısıra, havzaya dönük politik bakışımızın pratikteki doğrulanmasıdır.

Yüzyüze olduğumuz tüm nesnel ve öznel zorluklara rağmen, başarılı bir kurultay gerçekleştireceğimize olan inancımız tam. Bu güven ve inançtan hareketle 2. Tersane İşçileri Kurultayı çalışmalarını başlatmış bulunuyoruz. Bulduğumuz tüm tersanelerde Kurultay Hazırlık Komiteleri kurmaya başladık.

Bugün önemli bir aşamaya gelen mücadelemiz, havzada zayıf olan mücadeleye kuvvetli bir itilim sağlamaktadır.

- Bundan sonraki aşamada örgütlenme sorunu karşısında **Tersane İşçileri Birliği** ne gibi mücadele yol ve yöntemleri belirledi?

Tersane İşçileri Birliği havzada önemli bir mücadele deneyimi ve birikimi yarattı. Şimdi bu deneyim ve birikimi tartışarak ileriye yönelik bir takım sonuçlar çıkarmak durumundayız. Havzada sınıfın örgütlenme ve mücadele birliğini daha güçlü bir zeminde, hangi yol, yöntem, araç ve politikalarla sağlayabileceğimizi belirlemeye ihtiyacımız var. Dolayısıyla bu çabalar, bizim için yeni bir dönemin başladığının da ifadesidir aynı zamanda. 1. Tersane İşçileri Kurultayı'ndan bugüne birbuçuk yıl geçti. Bu zaman dilimi içerisinde bir dizi kampanya, eylem ve etkinlik gerçekleştirdik. Havzadaki örgütlülük belli bir aşamaya da geldi. Ancak örgütlenmenin ve mücadelenin sorunları tüm ağırlığı ile orta yerde duruyor. Bu aşamada **2. Tersane İşçileri Kurultayı**'ni örgütleyeceğiz. Bu kurultayda mücadelenin ve örgütlenmenin sorunlarını merkeze alarak, tersane işçilerinin sınıf birliğini ve mücadele dinamiklerini daha güçlü bir temelde ileri düzeye sıçratabilmenin zeminini yaratma çabasında yoğunlaşacağız. Çünkü başta da belirttiğimiz gibi, tersane işçileri, taşeronluktan kaynaklı bölünmüş ve parçalanmış bir durumda. Bu tabloyu değiştirerek birleşik ve güçlü bir hareket yaratabilmenin zeminini kuvvetlendirme gibi bir hedefimiz var.

Bugün işçi sınıfı bölünmüş ve parçalanmış olmanın getirdiği bir dizi sorunla karşı karşıya. Kendine yabancı ve güvensiz. Bu güvensizlik tablosunu

parçalamanın en etkili yolu sınıfın devrimci birliğini yaratmaktan geçiyor. Bu başarıldığı koşullarda tersane havzasını da aşan güçlü bir zemin ortaya çıkacak demektir. Zaten hedeflerimizi belirlerken kendimizi tersane havzasıyla sınırlı tutmuyoruz. Bizimle aynı sorunları yaşayan bölgemizdeki diğer sınıf kardeşlerimizle mücadelemizi ortaklaştırabilmek, sınıf birliğimizi ve sınıf dayanışmamızı sağlam bir temelde birlikte ve ortak inşa etmek gibi bir hedefimiz de bulunuyor. Bugünkü güncel şiarımız “**Yaşasın sınıf birliğimiz ve sınıf dayanışmamız!**” şiarıdır. Sınıfın birliğini ve dayanışma bilincini yaratmak bizim için öncelikli bir görevidir. İşte bu birliği ve dayanışmayı nasıl yaratabileceğimizin sorunlarını ve imkanlarını tartışacağız. Temel amaçlarımızdan biri de, sermayenin saldırılarının yoğun olduğu böyle bir dönemde bağımsız, kitlesel ve militan devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması çabasına kendi cephemizden azami bir katkı sağlayabilmektir. Kendi cephemizden tersane işçilerinin sınıf birliğini sağlar ve mücadele dinamizmini harekete geçirmeyi başarabilirsek eğer, işte o zaman üzerimize düşen sorumluluğu bir parça yerine getirebildik diyebiliriz.

Yüzyüze olduğumuz tüm nesnel ve öznel zorluklara rağmen, başarılı bir kurultay gerçekleştireceğimize olan inancımız tam. Bu güven ve inançtan hareketle **2. Tersane İşçileri Kurultayı** çalışmalarını başlatmış bulunuyoruz. Bulduğumuz tüm tersanelerde **Kurultay Hazırlık Komiteleri** kurmaya başladık. Komiteler kendi önüne işlevsel ve somut bir faaliyet programı koymuş bulunuyorlar.

Kurultayımızı **9 Aralık 2007** tarihinde gerçekleştireceğiz. 9 Aralık tarihine kadar kurultay çalışmasını adım adım büyütecek bir mücadele ve eylem programını da somutlamış bulunuyoruz.

7 Ekim tarihinde **Galatasaray Lisesi** önünde oturma eylemlerinin ilkini yaptık. Ardından havzada gerçekleştireceğimiz eylem ve etkinliklerle süreci örgütlemeye devam edeceğiz. Çeşitli konularda seminerler, kitle toplantıları, basın açıklamaları ve eğitim çalışmaları yapacağız. Birçok araç, yol ve yöntemi kullanarak bölgede ve tersanelerde yaygın, etkin ve hissedilir bir propaganda-ajitasyon faaliyeti örgütleyeceğiz. Tersane işçilerinin yakıcı ve temel sorunlarına dayalı somut kampanyaları da ayrıca örgütleyeceğiz. Kısaca tersane işçilerinin önünde iki ay sürecek yoğun ve çok yönlü bir çalışma programı var.

Bugüne kadar yürüttüğümüz dışı dış ve kararlı bir mücadelenin yarattığı bir birikim ve zemine dayanıyoruz. Bu birikim ve deneyime dayanarak daha ileri hedefler önümüze koymuş bulunuyoruz. Bu hedefleri kazanacağımıza olan güven ve inancımız tamdır. Ancak tüm bu çalışmalarımızda sınıfın öteki bölüklerinin, ilerici sendikaların, devrimcilerin, kitle örgütlerinin ve meslek odalarının hem kurultayımıza hem de bu doğrultudaki gerçekleştirilecek eylem ve etkinliklerimize destek vermesine ihtiyacımız var.

Bir kez daha, tüm ilerici ve devrimci kamuoyunu tersane işçilerinin bu zorlu ve dışı dış mücadelesine sahip çıkmaya ve sınıf dayanışmasını yükseltmeye çağırıyoruz.

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

KESK Adana

Emekli-Sen

Sözleşmeli öğretmenler Ankara

Emekli-Sen: "Mücadeleye devam!"

Emekli-Sen kapatılma davasına karşı çeşitli eylemler düzenledikten sonra, Ankara yürüyüşüyle duruşma sürecine müdahil oldu. 9 Ekim günü Ankara 17. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde görülen davada Emekli-Sen'in kapatılmasına karar verildi.

Daha önceki davada İçişleri Bakanlığı avukatı davaya katılmadığı için dava düşmüştü. Ancak daha sonra avukatın mazeret bildirerek davanın yeniden görülmesini talep etmesi üzerine, dava 9 Ekim'e ertelenmişti. Emekli-Sen üyeleri dava sonucunu Adliye önünde öğrendiler.

Emekli-Sen'in kapatılmasıyla ilgili 17 Ekim günü eylem yapan emekliler haklı ve meşru mücadelelerine devam edeceklerini açıkladılar. Emekli-Sen üyeleri sendika hakkında verilen kapatma kararının ardından yüzüzlükte sınır tanımayan AKP Genel Merkezi'nin Emekli-Sen'e gönderdiği bayram tebrik kartını yaptıkları eylemle iade ettiler.

Saat 12.00'de Kadıköy İskele Meydanı'na yürüyüş yaparak gelen Emekli-Sen İstanbul Şubelerine çeşitli meslek odaları ve sendikalar da destek verdiler.

"Emekli-Sen kapatılamaz!" pankartının açıldığı eylemde emekliler, "Emekli-Sen kapatılamaz!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Emekliyiz, haklıyız, kazanacağız!", "AKP kartını al başına çal!" sloganlarını attılar. Emekli-Sen üyeleri 16 Ekim günü greve çıkan Türk Telekom işçilerine de destek vererek "Telekom işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarını attılar.

Eyleme Genel-İş 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir, Genel-İş Anadolu Yakası 1 ve 2 No'lu şubeler, Kimya, Gıda ve Metalurji Mühendisleri Odası, Eğitim-Sen 5 No'lu Şube, Yapı Yol-Sen ve EMEP de destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

SCT grevi sürüyor!

Mersin'in Tarsus ilçesinde kurulu bulunan SCT Turbo Filtre Fabrikası'nda 2005 yılında örgütlenen ve yetki alan alan DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye işçilerin grevi 577. gününe gelmiş bulunuyor. SCT Filtre patronunun BMİS'le toplu sözleşmeye gitmemesinin ardından 297'si sendika üyesi 310 işçi grev kararı almıştı.

15 Mart '06 tarihinde alınan grev kararının ardından SCT patronu iş yasalarına aykırı bir tutum alarak lokavt yoluna gitti, tüm işçilerin işine son verdi. 577. gününü dolduran grevde 50'ye yakın işçi fabrika önündeki direnişi sürdürüyor.

Açılan işe iade davası sonucu 151 işçi davayı kazandı. Buna rağmen patron saldırılarını sürdürdü ve yargı kararlarını uygulamadı. İkinci mahkeme kararı şu an Yargıtay'da temyizde.

Türk-İş'e bağlı sendikalardan Süper Kargo'ya destek...

Tümtis Sendikası, Süper Kargo adlı şirketin Kartal ve Bursa'da bulunan işyerlerinde örgütlenmiş, ancak patron işçileri işten çıkartıp, işyerinin adresini değiştirmişti. İşten çıkartılan işçiler fabrika önünde beklerken, 5 Ekim günü Şube Başkanı Ali Rıza Atik jandarmalar tarafından patronun şikayeti üzerine gözaltına alınmıştı.

Türk-İş'e bağlı, Yol-İş 1 No'lu, Tez Koop-İş 2 No'lu, Harb-İş İstanbul, Deri-İş Tuzla, Basın-İş İstanbul, Selülöz-İş İstanbul Şubeleri, Harb-İş 2 No'lu Şube Sekreteri ve Tuzla Deri-İş Şube Sekreteri'nin de aralarında bulunduğu sendikaların İstanbul şubeleri, sendikaya üye oldukları için işten çıkartılan ve işyeri önünde bekleyen, Kurtköy Süper Kargo işçilerine 10 Ekim günü dayanışma ziyaretinde bulundular.

Önce Tümtis Genel Sekreteri Gürel Yılmaz, Süper Kargo'da örgütlenme ve süren TİS sürecine ilişkin bilgi verdi. Ardından Tez Koop-İş 2 No'lu Şube Başkanı Rabia Özkaraca, Yol-İş 1 Nolu Şube Başkanı Ali Akdağ ve Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay, Süper Kargo işçileriyle dayanışma içerisinde olacaklarını ifade eden konuşmalar yaptılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Canovate'de iş cinayeti!

Alemdar'da faaliyette olan Canovate Elektronik'te 9 Ekim günü iş cinayeti yaşandı. Arıtma bölümünde çalışan Muhsin Yılmaz adlı işçi çıkan gazdan zehirlenerek yaşamını yitirdi. Saat 16.00'da atıkların biriktiği çukurun kapağını açan işçi orada biriken kimyasal gaz maruz kalıp baygınlık geçirdi. Akşam iş çıkışı 17.30'da arıtma bölümüne giden işçiler yerde Yılmaz'ın cesedi ile karşılaştılar. Yapılan otopside işçinin "solunum yoluyla zehirlenmeden kaynaklı kalp krizi" sonucu öldüğü belirlendi.

İş cinayetinin yaşandığı bölüm daha önce belediye tarafından üç kere mühürlendiği halde her defasında Canovate patronunun mührü keserek çalışmaya devam ettiği, havalandırma, maske vb. önlemlerin uyarılara rağmen alınmadığı öğrenildi.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

KESK, TMMOB, TTB: "3 Kasım'da Ankara'dayız!"

KESK, TMMOB ve TTB, "Özgür, demokratik ve eşitlikçi bir Türkiye!" şiarıyla 3 Kasım'da Ankara'da bir miting düzenleyecekler. Mitingle ilgili basın toplantısı gerçekleştiren bileşenler, Türkiye'nin önemli bir tarihsel eşikte bulunduğunu, 12 Eylül'den bu yana halkın tepesine adeta bir karabasan gibi çöreklenen neo-liberal ekonomik politikalara ve Türk-İslam sentezi anlayışına karşı özgür, demokratik ve eşitlikçi bir Türkiye'den yana olduklarını ifade ettiler.

Emek ve meslek örgütlerinin temel gündemini oluşturan anayasa tartışmaları mitingin de temel gündemini oluşturuyor. Bileşenler 5 yıllık hükümet dönemi boyunca AKP'nin neo-liberal politikaları yeni yasal düzenlemelerle kurumsallaştırdığını, bu uygulamaları da anayasa ile güvenceye almak istediğini ifade ediyorlar.

TMMOB: "İSKİ öldürür!"

27 Eylül günü İSKİ'nin Sarayburnu'ndaki şantiyesinde üzerine vinç "bom" unun düşmesi sonucu yaşamını yitiren Harita Mühendisi Gülseren Yurttaş'ın ölümünden İSKİ sorumlu tutuluyor. 8 Ekim günü iş cinayetini protesto etmek amacıyla yürüyüş düzenlendi. "Gülseren Yurttaş'ı kâr hırsı aramızdan aldı!", "İş kazası değil cinayet!/TMMOB" pankartlarının taşındığı yürüyüş boyunca; "Kaza değil iş cinayeti!", "Katil sermaye hesap verecek!", "Gülseren Yurttaş ölümsüzdür!", "Kaza değil bu bir cinayet!", "Katil İSKİ hesap verecek!" sloganları atıldı. Eylemde, Tuzla tersaneler havzasında yaşanan iş cinayetlerinin sorumlusu patronlar örgütü GİSBİR'e dönük "Katil GİSBİR hesap verecek!" sloganı da atıldı.

İSKİ önünde basın açıklaması yapıldı, "Taşeronlaştırma öldürür!" yazılı siyah çelenk bırakıldı ve bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Eylem, "Taşeron değil, güvenceli çalışma!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarıyla son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

TÜMTİS işçisi direniyor!

Direnşte olan Akdeniz Selçuk Nakliyat'tan atılan işçilerin direnişi devam ediyor. 5 Ekim günü Türk-İş'e bağlı sendika başkanlarının direniş yerini ziyaret etmesi nedeniyle bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklaması Türk-İş'e bağlı sendika başkanları ve ambarlarda çalışan TÜMTİS'e üye diğer işçilerin katılımıyla gerçekleşti. Basın açıklamasında

Türk-İş adına bir konuşma yapıldı. Tek Gıda-İş ve Petrol-İş Aliğa Şubesi adına yapılan konuşmalarla devam eden eylemde sık sık, "Direne direne kazanacağız!", "Kahrolsun işçi düşmanları!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

"Sefalet ücretine son!"

Eğitim-Sen 6 No'lu Şube, üniversitelerin ticarileştirilmeye çalışıldığı yeni bir eğitim-öğretim yılına eylemle girdi.

Emekçiler 4 Ekim günü saat 12:30'da İÜ Merkez Kampüs önünde toplanarak "Sefalet ücretine son!" pankartı açtılar.

Yapılan açıklamada, 25 yıldır devletin, üniversitelerin iktidardan ve piyasalardan özerk olmasına izin vermediği vurgulandı. Bilimsel, özerk ve demokratik bir üniversitenin olmadığı bir yerde üniversitelerin sadece meslek diploması veren kurumlar haline geleceğine dikkat çekilerek, Eğitim-Sen olarak üniversitelerin meslek okullarına dönüştürülmesine izin verilmeyecekleri söylendi. Eylemde "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Sermaye defol üniversiteler bizindir!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

KESK Adana Şubeler Platformu'ndan yürüyüş!

KESK Adana Şubeler Platformu, 5 Ekim günü "İnsanca bir yaşam ve grevli-toplusözleşmeli sendika!" şiarıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eğitim-Sen Adana Şube binası önünde başlayan yürüyüşte emekçiler "KESK Adana Şubeler Platformu" ve "İnsanca yaşam, TİS ve grev hakkı, çalışma yaşamının demokratikleştirilmesi, insanca yaşanacak bir ücret, sağlık ve eğitim için, yeterli bütçe için alanlardayız!" pankartları arkasında biraraya geldiler. Atatürk Caddesi'nin bir kısmı trafiğe kapatılarak yürüyüşe geçildi. Uğur Mumcu Meydanı'nda yapılan açıklamanın ardından 3 Kasım'da Ankara'da yapılacak olan merkezi mitinge katılım çağrısı yapıldı. 200'ü aşkın emekçinin katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Eylemde Sosyalist Kamu Emekçileri, Kamu Emekçileri Bülteni'nin son sayısını dağıttılar.

Kızıl Bayrak/Adana

2 bin eğitim emekçisi MEB'e yürüdü!

Birçok ilden Ankara'ya gelen 2 bin eğitim emekçisi, 5 Ekim günü Millî Eğitim Bakanlığı önüne bir yürüyüş gerçekleştirdi. Eylemde sözleşmeli, ücretli öğretmenlik uygulamaları ve diplomalı işsizlik vb. saldırılara karşı iş güvencesi ve kadro talepleri dile getirildi.

Eğitim-Sen 1 No'lu Şube önünde toplanan yaklaşık 2 bin kamu emekçisi Yüksel Caddesi'nden MEB önüne yürüdü. "Sözleşmeli köle olmayacağız!", "Ücretli köle olmayacağız!", "Diplomalı işsiz olmayacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları coşkuyla atıldı.

Yürüyüşün ardından MEB önüne gelen eğitim emekçileri adına Eğitim-Sen bir basın açıklaması yaptı. Ardından düzenlenen kısa bir tiyatro gösterimiyle eylem sona erdi.

Eğitim-Sen pankart ve flamalarının açıldığı yürüyüşte "Emekçileri Derneği" ve "Mağdur Öğretmenler" ve "Eğitim Emekçileri Derneği" pankart ve dövizleri de açıldı. Sosyalist Kamu Emekçileri'nin de katıldığı eylemde Sosyalist Kamu Emekçileri imzalı bildiri ve Kamu Emekçileri Bülteni dağıtıldı. Eyleme sözleşmeli ve genç emekçilerin katılımı dikkat çekti.

Kızıl Bayrak/Ankara

Temizlik işçilerinden protesto eylemi!

Sağlık İl Müdürlüğü'ne bağlı olarak çalışan temizlik işçileri 10 Ekim günü İstanbul Valiliği önünde bir protesto gösterisi gerçekleştirdi. Taşeron firma aracılığıyla çalışan 30 işçi, üç aydır ücretlerini alamadıkları için tepkilerini dile getirdiler. Bağlı buldukları Mavitem Temizlik Hizmetleri adlı taşeronun borçlarından dolayı bankanın işçilerin ücretine el koyduğu ve işçilerin 2006 vergi iadelerini dahi henüz alamadıkları açıklandı.

Tersane işçilerinin öfkeli ve coşkulu Taksim eylemi...

TİB-DER: "Mücadeleyi büyüterek kurultaya yürüyoruz!"

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER), Tuzla tersaneler havzasında yaşanan sorunlara karşı hazırladığı eylem programını geçtiğimiz günlerde kamuoyuna duyurmuştu. Tersane işçileri iş cinayetlerine, kölelik koşullarına, ücret gasplarına ve tersane

cehenneminde yaşanan bir dizi soruna karşı mücadeleyi büyüteceklerini açıklamışlardı.

TİB-DER ilk eylemini 7 Ekim günü gerçekleştirdi. Saat 12.30'da Emek Sineması önünde toplanan ve yürüyüşe geçen tersane işçileri, buradan Galatasaray Postanesi önüne kadar yürüdüler. Baretleri, coşkulu ve öfkeli sloganları ile yürüyüşe geçen tersane işçileri "Sigortasız çalışmaya, iş cinayetlerine karşı örgütlü mücadeleye!/TİB-DER" pankartı açtılar!

Texim işçileri de sınıf dayanışmasının anlamlı bir örneğini sergileyerek eylemdeki yerlerini aldılar.

İşçiler, "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Texim-tersane omuz omuza!", "Tersane işçisi köle değildir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Sigorta ana firma tarafından ödensin!", "Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!" dövizleri taşıdılar.

Yürüyüş esnasında işçiler, "Katil GİSBİR hesap verecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Artık ölmek istemiyoruz!", "Ücret haktır, gaspedilemez!", "Sigorta haktır, gaspedilemez!", "İşçilerin birliği semayeyi yenecek!" sloganlarını attılar.

Galatasaray Postanesi önüne gelindiğinde TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu bir konuşma yaparak şunları söyledi: "Tersane havzasında sigortasız çalışma ve ücret gaspı yıllardır uygulanıyor. Yaşadığımız sorunlardan en önemlisi ise iş cinayetleridir. 13 günde 5 işçi arkadaşımız hayatını kaybetti. İş cinayetleri her gün yaşanır hale gelmiştir. Bizler TİB-DER olarak 1. Tersane İşçileri Kurultayı'nda bir mücadele programı ortaya koyduk. Bu program çerçevesinde mücadelemize devam ediyoruz."

Dernek Başkanı konuşmasının devamında tersaneyi cehenneme çeviren katiller örgütü GİSBİR'i teşhir etti: "Bu mücadele tersane patronlarının keyfini kaçırmıştır. Gözaltı ve işkenceyle bizi yıldırabileceklerini zannediyorlar. GİSBİR Başkanı Murat Bayrak duyduğumuz

kadarıyla TİB-DER hakkında, 'Katil GİSBİR hesap verecek!' sloganımız nedeniyle suç duyurusunda bulunmuş. Ne yaparlarsa yapsınlar, biz hesap sormaya devam edeceğiz. 'Katil GİSBİR' demeyi sürdüreceğiz!' diyen Nihadioğlu'nun konuşması "Katil GİSBİR hesap verecek!" sloganları ile kesildi.

Nihadioğlu, coşkuyla atılan sloganların ardından tersane işçilerinin kurultay hazırlığını duyurdu. Konuşma, "1. Tersane İşçileri Kurultayı'ndan sonra 9 Aralık 2007 günü 2. Tersane Kurultayı'nı örgütleyeceğiz. Yeni örgütlenme sorunlarımızı tartışacağız. Tersane İşçileri Kurultayı Hazırlık Komiteleri'ni kurduk. Kurultaya kadar çalışmalarımız devam edecek. Mücadelemiz, sömürü ve zulüm sona erene kadar devam edecek" sözleriyle sona erdi.

Daha sonra basın açıklamasına geçildi. Açıklamayı TİB-DER Yönetim Kurulu Üyesi Cahit Atalay okudu, tersane işçilerinin taleplerini sıraladı.

Basın açıklamasının ardından oturma eylemine geçildi. 15 dakika süren oturma eylemi boyunca işçiler alkışlarla ve baretlerini yere vurarak tepkilerini dile getirdiler, sloganlarını gür bir biçimde haykırdılar. Çevredeki halkın yoğun ilgi gösterdiği oturma eylemine coşku, kararlılık ve mücadele azmi hakimdi.

Oturma eylemi bittikten sonra tersane işçileri, otobüslerine binmek üzere Odakule'ye doğru sloganlar atarak yürüyüşe geçtiler. Polis tarafından yürüyüşleri engellenmek istenen tersane işçileri, polisin bu keyfi tutumu üzerine oturma eylemine geçtiler. Polisin çekilmesi üzerine yürüyüşlerine devam ettiler.

Tersane işçileri tarafından örgütlenen eyleme, BDSP, HKM, DHP, Partizan, DİSK Emekli-Sen Kartal Şubesi, ÇHD İstanbul Şubesi, TÜMTİS Genel Merkezi, DİSK Sine-Sen ve Tümbel-Sen 1 ve 5 No'lu şubeleri destek verdi. Eyleme 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Seçimler ve yeni dönem / 6

Reformist solda bu

22 Temmuz seçimleri ve sol hareket

Seçim sonuçlarından hareketle sol hareket üzerine bir değerlendirme yapmanın bugünkü koşullarda gerçekte fazlaca bir anlamı yoktur. Halen kitlesel bir etki alanından ve dolayısıyla da sözüedilebilir bir seçmen desteğinden yoksun durumdaki bir sol hareket için seçimler, hele de devrimci olmak iddiası taşıyorsa, etkin bir siyasal çalışma ile kitlelerin bilincini, örgütlenmesini ve eylemini geliştirmek için özel bir fırsat olmaktan öte herhangi bir anlam taşımaz. Bu ise seçimlerin sonuçlarıyla değil fakat bütün bir ön süreciyle ilgilidir. Aslıolan bu süreç içinde izlenen politika ve bu politika doğrultusunda ortaya konulan pratik çabadır.

İzlenen politikalar üzerinde seçimi önceleyen süreçte durmuş bulunuyoruz. (Bkz., *Seçimler, Sol Hareket ve Devrimci Sınıf Çizgisi, Ekim, sayı: 247, Haziran 2007*). Parlamentarizmi artık açık bir kimlik haline getirmiş bulunan reformist solun büyük bir bölümü, önceki iki seçimde olduğu gibi 22 Temmuz seçimlerinde de, soruna Kürt hareketinin oy potansiyeli üzerinden bakmanın ve bunu kendi parlamenter hayallerine dayanak yapmanın ötesine gidemedi. Bu çizgide hareket edenler böylece bir kez daha seçimlere ilişkin bağımsız bir politik çizgiden ve çalışmadan yoksun kaldılar. Politikayı doğal olarak oyları üzerine hesap yapılan Kürt hareketi belirlemede, reformist sola da buna uyum sağlamak düşmektedir. İlgili çevrelerin 3 Kasım'dan beri standart davranışı budur. Son seçimlerde bunu bir kez daha bütün açıklığı ile görmüş olduk.

Seçim dönemini kaplayan temelsiz parlamenter heyecan dışında bu politikanın reformist sola kazandırdığı şey de yok aslında. Dahası birbirini izleyen hayal kırıklıkları nedeniyle gelinen yerde ödeteceği siyasal fatura bile var. Fakat buna rağmen bu çevreler halen bu çizgiden ayrılmıyorlar. Zira parlamentarizm artık onların yeni siyaset alanıdır ve bu alanda ise Kürt hareketinin oyları üzerine hesaplar yapmaktan başkaca bir seçenekleri yok. Yine de bu kısır ve kişilikten yoksun politika, son seçimler döneminde ÖDP ve SDP'de yolaçtığı sorunlar üzerinden de izlenebileceği gibi, reformist solda bir bunalım etkisi haline gelmiş olduğunun ilk işaretlerini vermiş bulunmaktadır. Üstelik bu iki partiden ilki Genel Başkanını, ikincisi ise "Onursal Genel Başkanı"nı son seçimlerde parlamentoya sokmak olanağı bulduğu halde. Başka güçlerin sırtından siyasetin yarattığı akıbet iç parçalanma ve çözülme olmaktadır.

Yarattığı bu türden sorunlara ve sonuçlara rağmen Kürt hareketi eksenli bu kuyrukçu parlamentarist politika sürececek gibi de görünmektedir. 22 Temmuz seçimlerinin hemen ardından yoğunlaşan "çatı partisi" tartışmaları bunun ifadesidir. Büyük iddialar eşliğinde yaratılan liberal çatılar bir bir çatırdarken bu yeni "çatı partisi" hazırlığı garip gelebilir, ama değil; bu tasarı bir kez daha tümüyle seçimlere, buna dayalı bir politik yaşam hesabına yöneliktir. Reformist solun bu kesimi

şimdiden birbuçuk yıl sonrasının yerel seçimlerine kendini odaklamış bulunuyor ve buna bu sefer de işte bu "çatı partisi" oluşumu üzerinden katılmaya hazırlanıyor.

Bir seçimin ardından tüm tartışma ve hazırlıklarını bir sonraki seçime odaklamak, tipik parlamentarist davranış tarzıdır. Reformist solda zaman artık seçim dönemlerine göre akmakta, planlar buna göre yapılmakta, politikalar buna göre saptanmaktadır. Düşünülen "çatı partisi" oluşumu da, halen onun en hararetli savunusunu EMEP ile SDP'nin merkez kanadı yapıyor olsa da, gerçekte bir kez daha Kürt hareketinin yeni bir politik açılım hazırlığıdır. Söylemiş bulunuyoruz; bunun böyle olması tümüyle anlaşılır bir durumdur, zira reformist solun parlamenter hayallerinin eksenli Kürt hareketinin oy potansiyelidir. Böyle olunca, seçime yönelik konularda kendini onun politikalarına endekslemek, bu hayallerle hareket eden, kendine artık bu alanda bir siyasal varlık ve yaşam alanı arayanlar payına zorunlu bir davranış çizgisidir.

Reformist kesimden bu politikanın dışında kalanlar da var kuşkusuz. Bu seçimler için ÖDP'nin bir kanadının, son birkaç seçimden beri ise TKP'nin tutumu bu oldu. ÖDP'nin bir kanadının tutumunun gerisinde yatan nedenler üzerinde ÖDP'deki iç bunalımı ele alırken duracağız. TKP'ye gelince, tüm varlığı ile reformizm/parlamentarizm alanında yer alan bu partinin reformist blokun parlamentarist eksenli birliklerinin dışında kalması hiç de devrimci ilkelere değil, fakat hemen tümüyle izlemekte olduğu milliyetçi çizgiye ilişkin bir sorundur. Beynini ve omurgasını kent küçük-burjuvazisinin iyi halli kesimlerinin tuttuğu TKP, yakın geçmişin reformist geleneğinin en kötü yönlerini günümüze taşıyan ve bunu Kürt sorunu konusunda gitgide daha kaba biçimler alan sosyal-şoven bir tutum üzerinden de gösteren bir partidir. Seçimlerde sergilenen ayrı duruş, büyük ölçüde bu sosyal-şoven yaklaşımın bir gereği olarak Kürt hareketinden uzak durma tercihinin bir sonucudur. TKP'de bu tutum 28 Şubat'tan beri özellikle belirgin bir hal almıştır ve o günden bugüne de sürekli derinleşmektedir.

Birçok durumda fakat özellikle de seçimler döneminde reformist solla birlikte hareket etmeye özel bir eğilim gösteren, son üç seçim döneminde bunu çok kaba tutarsızlıklar halinde sergilemiş de bulunan ESP'nin tutumu da politik özü bakımından reformist cepheden bir farklılık oluşturmamaktadır. ESP'yi reformist seçim blokunun dışında bırakan hiç de dönüp en son anda sarıldığı ilkeler değil, fakat basitçe pratik pazarlıklar, daha yumuşak bir ifadeyle seçim hesaplarına yönelik beklentilerdir. Bu beklentilerin bir türlü arzulanan karşılığı bulamaması, onu her seferinde son anda farklı bir tutum benimsemeye ve bunu da sosyalizmin bağımsız tutumu olarak sunmaya götürmekte, fakat haliyle bunun hiçbir inandırıcılığı olmamaktadır. Artık herkes çok iyi bilmektedir ki, Kürt hareketi son seçimlerde reformist partilere başkanları üzerinden yaptığı jestin bir benzerini ESP'ye yapmış olsa idi, o da tereddütsüz olarak seçimlere "bin umut adayları" platformu üzerinden

katılmış olurdu.

Geleneksel devrimci-demokrat sol üzerine seçimlerin ardından söylenebilecek pek bir şey yok. Zira her seçim döneminde olduğu gibi bu son seçimlerde de solun bu kesimi pratik sahnede yoktu. Artık hiçbir iler tutar yanı, dolayısıyla da inandırıcılığı kalmamış bulunan sözde boykotçu tutum bu seçimlerde de yinelendi. Bu özel politizasyon dönemini devrimci amaçlarla etkin bir biçimde değerlendirmek, böylece, sol adına kitlelerin karşısına sahte bir alternatif olarak çıkan reformizme ve parlamenterizme karşı da etkili bir devrimci pratik tutum geliştirmek yerine, rejimin niteliği ve parlamentarizmin kötülükleri üzerine kenardan söylenip durmak yolunu seçtiler bu kesime dahil gruplar. Politikası olmayanın pratik çabası da olmaz; solun bu kesimi üzerine seçimlerin ardından söylenecek bir şey yok derken, bunu anlatmış oluyoruz.

Seçimler döneminde daha baştan bağımsız devrimci bir platformla ve net bir politik tutumla ortaya çıkan ve bunu da etkin bir politik çalışma ile birleştirenler, bir kez daha yalnızca komünistler oldular. Seçimler baskın seçim biçiminde gündeme girmiş bulunduğu halde, komünistler, kendileri yönünden tüm seçim dönemlerinin en etkin ve başarılı kampanyasını örgütlemeyi başardılar. Haftalar boyunca büyük kentlerin işçi ve emekçi bölgelerinde yoğun ve tempolu bir çalışma yürüttüler. Yeni ilişkilere ulaştılar, yeni çalışma bölgeleri açtılar, politik çalışma deneyimlerini zenginleştirdiler. Böylece parlamantarizme karşı ilkeli bir devrimci tutumun kararlı temsilcileri olmakla kalmadılar, bunu pratik çalışma üzerinden de somutlamış oldular. 3 Kasım'dan beri her yeni seçimde olduğu gibi ve her yeni seçimde bir öncekini aşan bir kapsam ve başarıyla birlikte. (Komünistlerin seçim faaliyetine ilişkin değerlendirmeleri için bkz. *Sınıfın Devrimci Programını İşçi ve Emekçi Kitlelere Taşıyan Etkin Bir Seçim Faaliyeti, Kızıl Bayrak, Sayı: 30, 3 Ağustos 2007*)

Reformist solda bunalım ve bölünme

3 Kasım seçimleri bazı devrimci çevreleri de yedeğine alan reformist sola taze bir parlamentarizm heyecanı getirmişti. Oysa 22 Temmuz seçimleri bunalım, bölünme ve hayalkırıklığına yolaçmış bulunmaktadır. Reformist blokun 3 sol partisinden ikisinin, ÖDP ve SDP'nin bir dönemdir yaşadığı iç bunalım, seçimleri önceleyen günlerde şiddetlenmiş ve gelinen yerde fiili bölünmeler ile sonuçlanmıştır. Bu gelişmenin, seçim dönemine denk gelmekten öteye, bizzat seçimlerde izlenen politikayla da dolaysız bağları bulunmaktadır. Özellikle ÖDP örneğinde bu yeterince açıktır. Fakat konumuz seçimler olmakla birlikte bizi buradan ilgilendiren yanı yine de bu değildir. Tarafların kendi açıklamaları da açıkça göstermektedir ki, bölünmeye varan görüş ayrılıklarının daha temelli ve eskiye uzanan nedenleri

Bunalım ve bölünme

The screenshot shows the website of the Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP). The header features the party's logo and the slogan "Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!". The main content area is titled "Seçimler ve yeni dönem... / 6" and "Reformist solda bunalım ve bölünme". It contains several articles, including one about the 5th Congress and another about the party's program and constitution. The sidebar on the left lists various sections like "Temel Belgeler", "Değerlendirmeler", and "Sınıf Hareketi".

vardır, seçim dönemi ve politikaları bunun bir bunalım halinde patlak vermesine yalnızca vesile olmuştur.

Her iki partide bu gelişmelerin kendine özgü skandallar biçiminde dışa vurması, liberal solun yaşadığı tasfiyecî çürümenin yeni bir göstergesi sayılmalıdır. ÖDP'deki skandal gelişme, parti genel başkanının salt koltuk uğruna, kongreden sonraki en yetkili organ olan Parti Meclisi'nin açık iradesini çiğneyerek partiyi terkedip gitmesidir. Genel Başkan Ufuk Uras'ın meclise girmek üzere partiden bu açık firarı, ÖDP'deki bunalımın tüm boyutlarıyla kamuoyuna yansımaya vesile olmuştur.

SDP bünyesinde ve bu partinin onda dokuzu demek olan Kurtuluş grubu içindeki bölünme ise, bizzat taraflar tarafından dışarıya "cinsel taciz olayı" üzerinden yansıtıldı. Yaşananların ve bölünmenin gerçek nedeni elbette bu değil, ama vesilesi tamı tamına bu türden bir skandal ve bu da bir başka çürüme emaresi. Tekil bir "cinsel taciz iddiası"nın bir partideki görüş ayrılıklarının bölünmeyle sonuçlanmasına vesile olmasını başka türlü nitelenecek olanağı yazık ki yok. Konuya halen yabancı olanlara tuhaf gelecek bu durum hakkında bölünmenin taraflarından biri şunları söylemektedir:

"Aylardır içine sürüklendiğimiz kriz, bu krizin bizi karşı karşıya bıraktığı örgütsel likidasyon ve nihai bölünme, tüm bu süre zarfında bir kesim tarafından cinsel taciz karşısında farklı duruşlar sergilenmesi olarak anlatılageldi. Bizler ise sürecin bu şekilde okunmasının gerçekliği yansıtmadığını çeşitli

zeminlerde birçok kez dile getirdik. Ancak yine bu süreçte, cinsel taciz konusuna yaklaşımlarımızda da farklılık olduğunu görmüş ve bu konuyu kongre/konferans süreçlerinde sağlıklı bir biçimde tartışma gerekliliğini tespit etmiş olduk. Bu gereklilik çerçevesinde cinsel taciz konusuna bakışımızı bütünlüklü bir perspektif halinde ortaya koyma ve tartışmaya açma ihtiyacı hissediyoruz..."

Ve bu sözleri, bölünmeye yolaçan skandal iddianın "teorik" arka planına ilişkin olarak "Cinsel Taciz Üzerine" başlığı taşıyan 19 A4 sayfası kapsamında uzun bir inceleme izliyor! (Devrim Yolunda Kurtuluş, Sayı: 2 Eylül 2007).

Herhalde hiçbir şey liberal soldaki çürümeyi bundan daha veciz bir biçimde gösteremezdi.

ÖDP'de bunalım ve bölünme

ÖDP'de seçim döneminde fiili bir bölünmeye varan iç bunalım hakkında, Ufuk Uras ve yedi MYK üyesi tarafından kongrenin hemen öncesinde yayımlanan bildiriye şunlar söylenmektedir: "Seçim siyaseti konusundaki taktik farklılaşmalar ve bunlar üzerinden yaşanan tartışmalar süreci belirtiyor. 5. Olağan Konferans'ta Genel Başkan seçimi ile ilgili başlayan tartışmalar, seçim politikaları ve bu bağlamda gündeme gelen partinin iç hukukuna ilişkin yorum farklılıkları nedeniyle gelişirken, esas itibarıyla iki temel küme ortaya çıkıyor. Karşılıklı güvensizlik ve kuşuların derinleştiği bu tartışmaların ardındaki

ideolojik ve politik farklılıklar ise bugüne kadar net olarak ortaya konulamamış durumda."

Konuyu çok daha önce kamuoyu önüne "ÖDP'ye Sahip Çıkmak Zamanı" başlıklı ve 1250 imzalı bir bildiriyle taşıyan öteki kanat ise bölünmenin seçim siyaseti üzerinden patlak verdiğini kabul etmekte, fakat sorunun gerisinde daha köklü nedenler bulunduğunu dile getirmektedir. Son ÖDP Kongresi'nin hemen öncesinde Ufuk Uras grubunun açıklamasına yanıt olarak "Devrimci Siyaset Devrimci Parti" başlıklı bir yeni metin yayınlayan bu grup, sorunun patlak vermesine ilişkin olarak şunları söylemektedir:

"Ufuk Uras'ın 5.Kongre'de aday oluş biçimi ve sonrasında izlediği tutum sorunlu olsa da, bugün yaşadığımız sorunun esas kaynağı, bağımsız adaylık sürecinde izlenen tutum olmuştur. Bu tutum, Parti Meclisi ve MY içinde ciddi bir ikilik ortaya çıkarmış ve bu ikilik bütün parti tabanına yayılarak bugünkü biçimine bürünmüştür. Sorunun ortaya çıkış nedeni budur." Bu sözler, DTP'den gelen bağımsız adaylık önerisine ilişkin sürecin ve tartışmaların özetinin ardından şöyle devam etmektedir: "Bu sorunun Parti çevresinden bir başka ismin aday gösterilmesiyle çözülmesi mümkünken, Ufuk Uras adaylığın kendisine önerildiği, bu yüzden mutlaka kendisinin aday olması gerektiği görüşünde ısrar etmiştir. Son aşamada PM'nin adaylığını 35 oyla reddetmesi üzerine de 'size siyasi hayatınızda başarılar dilerim' diyerek kendisini destekleyenlerle birlikte PM'den ayrılmış, daha sonra DTP'nin Bin Umut adayları arasından adaylığını açıklayarak, ÖDP genel başkanlığından ve parti üyeliğinden istifa etmiştir."

Doğruluğu tartışma götürmeyen bu açık tabloya rağmen, ÖDP'nin bu ay içinde toplanan olağanüstü kongresi, aynı Ufuk Uras'ı yeniden ÖDP'ye Genel Başkan olarak seçmekte bir sakınca görmemiştir.

Bu davranış aslında ÖDP'nin siyasal bir parti olarak bittiğinin tescili demektir. "Parti olmayan parti" olmakla övüne gelen ÖDP'de siyasal parti kimliği zaten fazlasıyla tartışmalı idi. Fakat bu son gelişmelerin ardından bu iddianın artık hiçbir ciddiyeti kalmamıştır.

Ufuk Uras'ın seçim sürecindeki davranışı başlı başına bir siyasal skandal örneğidir. Bir parti genel başkanı düşününüz ki, somut bir siyasal soruna ilişkin olarak, kongreden sonraki en yetkili parti organı olan Parti Meclisi çoğunluğunun açık iradesini hiçe sayıyor, aynı parti organındaki yandaşları ile birlikte, kalanlara "siyasal yaşamları"nda başarı dileyerek başında bulunduğu partiyi terkediyor. Ve bunu da salt kişisel olarak parlamentoya girebilmek uğruna yapıyor. Yani kişisel koltuk hevesi, bir partinin kongreden sonraki en yetkili organının açık iradesinin çiğnenmesi ve partinin terkedilmesi sonucuna yolaçabiliyor.

Fakat bundan beteri, bu gelişmeler üzerine toplanan ÖDP kongresinin tutumudur. Zira ÖDP kongresi, skandalı kişisel boyuttan partiyi boyutuna, kolektif parti iradesi düzeyine taşımıştır. Bunu da, partisini parti organlarının açık iradesine rağmen ve koltuk uğruna terketmiş bir eski genel başkan, yeni

genel başkan olarak yeniden onurlandırmak yoluyla yapmıştır. Partiden kovulacak adamı tutup yeniden partinin başına geçirmiştir.

“Parti olmayan parti”nin bugün vardığı yer işte budur.

ÖDP’deki sorunların seçim taktiğinden ve bunun yolaştığı örgütsel paralizasyondan öteye boyutlarına gelince. “*ÖDP’ye Sahip Çıkmak Zamanı*” başlıklı ve 1250 imzalı bir bildirin bu konudaki iddiası şudur:

“Bugün ÖDP dışında özellikle CHP’nin sağ / milliyetçi bir çizgiye savrulması karşısında solda ciddi bir boşluğun doğduğu bilinmektedir. Ancak, bu boşluğu doldurma adına ÖDP’nin tabanı ve yetkili organları dışında tepeden inme emrivakilerle AB/Türkiye projesini temel alan sol liberal bir yönelime sürüklenmesine izin verilemez. Böyle bir yönelim ‘solda yenilenme’ adına emperyalist sermaye güçlerinin temel yönelimleri doğrultusunda solda yeni bir AKP karikatürü yaratma çabasından başka bir şey olmayacaktır. ÖDP’nin seçimler boyunca bağımsız adaylık üzerinden yaşadığı tartışmanın temelinde de bu yatmaktadır...”

Ufuk Uras’ı koltuk heveslisi bir parti firarisi olmaktan çıkarıp bir andan önemli bir siyasal misyon adamı haline getiren bu iddialardaki gerçeklik payını ölçecek durumda değiliz. Fakat buradaki söylemin ve ithamın ÖDP’ye göre alışılmamış ölçüde devrimci kaçtığını da açık yüreklilikle söyleyebiliriz. ÖDP’desi son gelişmelerin denebilir ki en hayırlı yönü de bu olmuştur.

İfade uygunsuz ÖDP’de şimdi devrimci söylem zamanı. Oğuzhan Müftüoğlu’nun başını çektiği grup için bu özellikle böyle. Artık devrimden, devrimcilikten, geçmişin devrimci mirasından, ilkelerden, örgütten, disiplinden, işçi sınıfından vb., vb. sözedilmektedir. Liberalizm, örgütsel gevşeklik, ilkesiz birlikçilik ve hatta hatta parlamentarizm eleştirilmekte, “parlamentoya endekli bakışaçısı” mahkum edilmektedir. Başka güçlere bel bağlamanın bir yana bırakılması, emekçilere gidilmesi, sokaklara çıkılması tavsiye edilmekte, kolay başarı peşinde koşmak yerilmekte, “*Özgücüne dayanan doğru siyasetlerle iğne ile kuyu kazılarak, bedeller ödenerek, kitlelerin güveni kazanılarak elde edilebilecek*” başarı tarzı yüceltilmektedir. Devrimci dönemin Devrimci Yol’unu tasfiyeci bir sürükleniş içinde tarihe gömüp yerine liberal bir batakta öte bir şey olmayan ÖDP’yi geçirenler, bugün referanslarını döne döne ‘70’li yıllardan ve Devrimci Yol’dan vermektedirler. 11 yıllık yaşamı içinde ÖDP kongresi salonuna ilk kez olarak Mahir Çayan’ın portresi asılmaktadır, dersek yeni durumu daha veciz biçimde özetlemiş oluruz.

“En çok eskitilen kavramlardan biri de ‘devrim’. ‘Artık devrime ihtiyaç yok, devrim dönemleri kapandı’ diyorlar. Bu konudaki inanç yitimi en büyük sorundur solun. Gündelik başarı arayışlarına yol açan nedenlerden biri de bu. Oysa devrim toplumların gelişme yasasının en temel değişmez ilkesidir. Dünya tarihi mutlaka yeni bir devrimler çağı yaşayacaktır. Belki tarihte yaşanmış örneklerinde olduğu gibi değil, ama mutlaka kendi yolunu çizecek bir devrimler çağını dünya yeniden yaşayacak. Bunu kendi anayasasına almayan bir mücadelenin bir manası yoktur.”

“Yapılmak istenen aslında ‘yenilenme’ diye diye geçmişin devrimci değerlerini çürüterek liberal-sol bir projenin önünü açmaya çalışmaktan başka bir şey değil. Dünya çapında esen büyük sol-liberal fikirlerin hegemonya mücadelesi yaşanıyor. Bu hegemonyaya direnenleri, sol-liberal fikirlerin rahat gelişmesi için engel olarak görüyor, ortadan kaldırmak istiyorlar.”

Bütün bunları ve daha fazlasını Oğuzhan Müftüoğlu söylüyor! Bu gecikmiş ve inandırıcılık olanağını yitirmiş söylem ÖDP bünyesindeki tükenişi ne ölçüde sınırlar, ÖDP’yi AKP’nin sol versiyonu olmaktan ne denli kurtarır bilinmez. Fakat yine de,

devrim ve devrimci örgüt kaçınıklarının toplanma merkezlerinden biri olan ÖDP’nin kurucularından biri bugün bunları söylemek ihtiyacı duyuyorsa, bunlar salt söylemden öte bir şey ifade etmeseler bile, ÖDP’deki çürüme ve çözülme her şeye rağmen “hayırlara vesile” bir gelişmenin işareti sayılabilir. Liberal sol düşünce, yönelim ve değerler 30 yıla yaklaşan bir süredir tasfiyeciliğin başını çekerlerin bile eleştirisine konu oluyorsa eğer, bu herşeye rağmen olumlu bir gelişmedir. Gerçek devrimcilere, bu türden söylemlerin yaratabileceği yanılgıları ve incelmış biçimiyle yeni tuzakları boşa çıkarmak gibi önemli bir görev yüklesin de.

ÖDP bahsini son bir notla kapatalım: Kongre iki ayrı grubu, iki ayrı iradeyi kamuoyu önünde kesinleştirmiştir. Fakat adeta kendi ilke yoksunluğunu ve liberal şekilsizliğini yansıtmak istercesine, genel başkanlığı bir tarafa, Parti Meclisi çoğunluğunu ise öteki tarafa vererek, partideki şekilsizliği ve dolayısıyla belirsizliği devam ettirmiştir. Böylece ÖDP’de iki başlı bir yönetim durumu yaratmıştır. Bu, bunalımın önümüzdeki dönemde yeni biçimler içinde şiddetlenerek süreceği ve büyük bir ihtimalle de, fiili bölünmenin resmi biçim kazanması doğrultusunda seyredeceği anlamına gelmektedir.

SDP’de bunalım ve bölünme

Başlığı böyle koymuş bulunsak da halihazırdaki bölünmenin biçim olarak SDP’de değil, fakat onun onda dokuzu demek olan Kurtuluş Grubu içinde yaşandığını belirterek başlamalıyız söze. Bunun SDP’ye nasıl yansıtacağını ise yakın dönemde toplanacağı söylenen “Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP) Üçüncü Konferans ve Kongre”si gösterecek.

Kurtuluş Grubu bünyesindeki bölünmeyi kamuoyu önüne resmen taşıyan “*Kurtuluş’ta Ne Oldu, Nasıl Oldu?*” başlıklı metin, başlangıç satırlarında konuyu şu dramatik sözlerle sunuyor:

“Aylardan beri Kurtuluş hareketini her boyutuyla etkilemekte olan kriz bölünmeyle sonuçlanmış durumdadır. Ülkedeki siyasal atmosferin bu denli ısındığı bir dönemde kuşku yok ki her bölünme gibi yaşadığımız bölünme de örgütsel ve politik etki alanımızı daraltmıştır. Kurtuluşçular iddialarından bir adım daha uzaklaşmış, sosyalist sol nezdinde sosyalist demokrasi ve farklılıkların bir arada durabileceği tezi inandırıcılığını biraz daha yitirmiştir...”

Daha girişteki bu tespit özellikle önemlidir. Zira SDP’nin üzerine en çok sözettği iki temel konuda, birlik ve örgütsel demokrasi alanında, pratikte açık bir başarısızlığa uğradığını, inandırıcılığını yitirdiğini zorunlu biçimde dile getirmektedir.

Zamanın bölünmek değil birleşmek zamanı olduğunu kuşkusuz iyi bildiklerini, “ancak ne yazık ki” gerçek hayatta işlerin başka türlü seyrettiğini, yaşanan kriz ortamının “sorunun uygun yol ve yöntemlerle çözümünü olanaksız hale getirdi”ğini söyleyen metin, krizin dışı yansıma/yansıtılma biçimine ilişkin olarak ise şunları söylemektedir:

“Soruna sondan bakıldığında taciz meselesi nedeniyle ortaya çıkmış bir ayrışma görülmektedir. Bu nedenle tartışma bu eksende sürdürülmekte, bir taraf diğer tarafı ‘taciz işbirlikçisi’ olmakla, ‘kadın sorunu ve sosyalist demokrasiyi reddetmekle’ suçlamakta, hatta bu konuda parti dışına yönelik bir propaganda ve ajitasyon çalışması sürdürülerek diğer siyasal anlayışlar nezdinde bulunduğumuz zemini mahkum etmeye çalışmaktadır. Öncelikle ifade etmek gerekir ki bu tutum son derece haksız ve adaletsiz bir tutumdur. Her şeyden çok içinde olduğumuz parti zeminine zarar vermiş, politik yapıyı likide ve tasfiye ederek seçim sürecinden partimizin ve emek-barış-demokrasi güçlerinin daha kazançlı çıkmasına engel olmuştur.

“Oysa gerçekte yaşanmış olan ayrışma süreci kriz dinamikleriyle yoğrulmuş yaşamımızda bir son

noktadır. Örgütsel ve politik planda seyreden kriz dinamikleri hareketin içinde barındırdığı tüm çelişkilerin bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Krizler, bir ‘an’ değil bir ‘süreç’ olarak ele alındığında doğru okunabilir.” (Devrim Yolunda Kurtuluş, Sayı: 1 Ağustos 2007).

SDP bünyesindeki kriz dinamiğine ilişkin bu felsefi anlatımın maksadını, metnin girişine bu amaçla konulmuş bulunan şu cümlesi daha kestirmeden özetlemektedir: *“Her saniye yaralar, sonuncusu öldürür.”* SDP bünyesinde yaşananlarda “öldürücü saniye”, haliyle “cinsel taciz olayı” skandalıdır. “Taciz işbirlikçisi” olmakla suçlananlar, kopma noktasının bu olduğunu reddetmiyorlar, ama diyorlar, bu yalnızca son saniye olayı idi, oysa bizi bugünkü dönülmez bölünmeye ve tasfiyeye sürükleyen koca bir sürecin çok yönlü birikimi oldu.

Diyalektik sürece dair güzel bir sözün biçimsiz bir durumun anlatımına ve izahına alet edilmesinin uygunsuzluğu da aslında buradadır. Yansıyan bilgiler açıkça göstermektedir ki, Kurtuluş grubu bünyesindeki bunalım ve bölünme kendi başına alındığında ciddi siyasal görüş ayrılıklarına dayanmaktadır. Fakat bu görüşlerin sözde savunucuları, mücadeleyi ve ayrışmayı dosdoğru buradan yaşayacaklarına, birbirlerinin karşısına dolaysız siyasal sorunlara ilişkin görüşler üzerinden çıkacaklarına, “cinsel taciz olayı” türünden skandallara sığınmaktan yarar umuyorlar. Daha bir de bunu alıp kadın sorunundaki ilkesel hassasiyetle cilalamaya, böylece siyasal bir bayağılaşmaya estetik bir biçim vermeye çalışıyorlar. Bu bayağılık öyle bir noktaya varıyor ki, taraflardan birinin lideri konumundaki Mahir Sayın, “iki cinsel taciz olayı vesilesiyle gözlerimin açılmasıyla partimizin içine saplandığı batağı görmem” ve muhalefet bayrağını yükseltmem olanaklı hale geldi diyebiliyor. Bizzat kendi eliyle ve çok özel çabalarla yarattığı liberal batağı uzun yıllardır görmeyen, göremeyen birinin gözleri “iki cinsel taciz olayı vesilesiyle” açılıyor ve partisinin battığı batağı böylece görüyor. İddianın bu sunuluşu bile bile başlı başına bir bayağılık örneğidir, ama öyle anlaşılıyor ki buradan hareketle yaratılan bir tartışma, “son saniye” işlevi görerek bile olsa Kurtuluş grubunu dönülmez biçimde bölmeye yetebiliyor.

Oysa gerçek batağın nerede olduğu ve neler üzerinden yansıdığı “*Kurtuluş’ta Ne Oldu, Nasıl Oldu?*” başlıklı metinde yeterli açıklıkta yer almaktadır:

“Birlikçilik Kurtuluş’un hem güçlü hem de zayıf yanı olagelmıştır. Güçlü yanındır, zira başka sosyalistlerle yan yana geliş için bir olanak sağlamakta...(dır). Zayıf yanındır çünkü kendi içindeki birliğin alacağı hasardan çekinerek temel meselelerin ‘eylem birliği zemininde tartışılmasını’ ertelemekte ya da bu meselelerde anlaşılması gibi yapmaktadır. (...) Belki de ÖDP’de geçen uzun yıllarda, günlük politika ile uğraşmamış olmaktan kaynaklı reel politiker bir eğilim her türlü tartışma kulvarını tıkmaktadır.”

“‘Sosyalist demokrasi ile örgütsel liberalizm’ arasındaki ‘sınır çizgisi’ silikleşmiş, bir örgütte olması gereken ‘sınırlar’ kaybolmuştur. Sürece ‘örgüt’ adı altında örgütsüzlük egemendir ve parti üyesi olmakla, parti sempatzanı olmak arasında bir fark kalmamıştır...”

“Devrimci teori ile devrimci pratik arasındaki diyalektik bütünlük ortadan kalkmıştır...”

“Spekülatif ilişkiler politik ilişkilerin önüne geçmiş ve örgütsel yaşamımızı kuşatmaya başlamıştır. Kadroların önemli bir çoğunluğu güncel politika üretmekten, en temel yaşamsal sorunlara zihin yormaktan uzaklaşmış ve apolitik ilişkiler içerisine sürüklenmiştir...”

“Bütün bunlardan daha önemli ve daha vahim olanı ise üyeler arasında ‘kader birliği’ ve ‘ortak ruh hali’ aşınmış, kadrolar arasında güven ilişkileri

zedelenmiş, kolektif gelecek idealleri ve özlemleri, hedefleri ve amaçları muğlaklaşmıştır..”

Burada çizilen, politik ve örgütsel bir çürümenin bütünsel tablosudur. Ortaya konulan tespitlerin özü ve özeti budur.

Sözkonusu metin bu tespitleri Kurtuluş Grubu'nun bölünmeden kısa bir süre önce yaptığı değerlendirme toplantısında varılan ortak sonuçlara ilişkin bir metinden aktarıyor. Yani yukarıdaki tespitler, taraflardan birine değil, fakat bölünme öncesi bütünlüğü içindeki Kurtuluş Grubu'na ait.

Yukarıya bir kısmını aldığımız tespitleri genişçe aktaran **“Kurtuluş'ta Ne Oldu, Nasıl Oldu?”** başlıklı metin, ardından şöyle devam ediyor:

“Yukarıdaki saptamalar yapıldığında henüz ortada taciz krizi yoktur. Ama görüldüğü üzere başka boyutta örgütsel ve politik kriz vardır. Yukarıdaki saptamaların hiçbirisi laf olsun diye yapılmamıştır. Hatta ortalama bulunarak yapılmış saptamalardır. Gerçekte ise durum çok daha vahimdir. Yapılmış saptamalar, örgütsel düzeyde hem bir sorunun yaşanmakta olduğunu ve hem de yaşanmakta olan sorunun örgütsel ve politik içeriği hakkında bilgi vericidir. Görülmektedir ki kendi içimizde var olan sorunlar politik olduğu kadar örgütsel ve aynı zamanda da devrimcilik algılayışlarına kadar sirayet etmektedir.

“İşte taciz meselesi böyle bir akaryakat istasyonunda çakılan bir kıvılcımdı...”

Bu kıvılcım'ın sonrasına ilişkin olarak söylenenler ise şunlar:

“Bu süreç yukarıdaki belgede saptanmış olduğu gibi, giderek yapının likidasyona uğradığı ve tasfiye olduğu bir süreçtir. Tüm organları felç olmuştur. Komiteler işi gücü bırakıp bu meselenin kurgusal yönleriyle ilgilenmektedirler. Yetmiyormuş gibi her şey faş edilmiş, sanal alemde ve sokakta her şey konuşulur hale dönüşmüştür. Likidasyon ve tasfiye yalnızca yapı için geçerli değildir, aynı zamanda yapının dışındaki insanlar da tasfiye rüzgarına yakalanmaktan kurtulamamıştır.”

Sonuç şudur: *“Kurtuluş hareketi likidasyon ve tasfiye sonucu bir bölünme yaşamıştır.. Tüm örgütsel politik sorunlarımızı daha doğru zeminde çözmek varken bu fırsat değerlendirilememiş ve son on yılın kazanımları kaybedilmiştir. Örgütsel zemin parçalanmıştır, likide olmakla kalmamış aynı zamanda tasfiye olmuştur.”*

Özetle ortada ÖDP'ninkine benzer bir iflas tablosu vardır. Devrimcilik bitmiş, örgütlülük ve örgüte dair herşey, irade ve eylem birliği, disiplin ve demokrasi tüketilmiş, liberal birlik politikası iflas etmiş, zıddına dönüşerek artık döne döne bölünme üretir hale gelmiştir. Sonuç, *“Kurtuluş hareketi likidasyon ve tasfiye”* içinde tükenmesi olmuştur.

Kurtuluş Grubunun (ki bunu gerçekte SDP olarak düşünmek gerekir) bölünmesinde ciddi siyasal sorunlar üzerine görüş ayrılıklarının da sözkonusu olduğunu söylemiştik. Fakat buna rağmen bunlar üzerinde durmayı öncelikli bulmuyoruz. Politik, örgütsel ve moral açıdan içinde bulunduğu gerçek durum yukarıda bizzat kendileri tarafından sunulan tablodan görülebilen bir çürümüş bünyede, ideolojik-siyasal temellere dayalı görüş ayrılıklarının esasa ilişkin bir anlamı yoktur. Sorunları ve çatışmayı cinsel taciz skandalları üzerinden ortaya koyarak bir bakıma bunu kendileri de kabul etmiş olmaktadır.

Yine de salt bir fikir vermek sınırları içerisinde bazı başlıklardan sözdebiliriz. Bu başlıklardan ilki, tahmin edilebileceği gibi Kürt sorunudur. Siyasal varlığını ve olduğu kadarıyla da faaliyetini bu soruna endekslemiş bulunan, bunu da Türk emekçileri içerisinde çalışma yapmaktan çok Kürt hareketiyle dostluk ve dayanışma protokolleri içinde gerçekleştiren bir harekette bu konuda bir tartışmanın eninde sonunda patlak vermesi şaşırtıcı olamazdı.

“Kurtuluş'ta Ne Oldu, Nasıl Oldu?” başlıklı metnin bildirdiğine göre, “cinsel taciz sorunu” üzerinden kendilerine, dolayısıyla SDP yönetimine yüklenenler, “Bu hareketin Kürt sorunu dışında bir politikası yok mu?” diye soruyorlarmış. Bu kuşkusuz daha çok bir Kürt halkıyla dostluk ve dayanışma derneği gibi çalışan SDP'de son derece yerinde bir sorudur. Fakat yazık ki yanlış birileri tarafından sorulmuştur ve çok da olumluya yorulmayacak saiklere dayalıdır.

İkinci bir temel önemde konu, birlik sorunu ve “çatı partisi” projesidir. “Bu hareketin Kürt sorunu dışında bir politikası yok mu?” diye soranların döne döne bölünme üreten liberal birlik politikasından artık umutlarını kestikleri ve bu arada “çatı partisi” projesine de sıcak bakmadıkları anlaşılıyor. (Görüşleri karşı grup tarafından aktarıldığı için sorunu böyle ihtiyatlı ifade etmek yoluna gidiyoruz.)

Halen SDP merkezi üzerinden temsil edilen kanat ise birlik politikasının derinleştirilmesini, yeni birlik arayışlarına girilmesini savunuyor ve “çatı partisi” projesini hararetle destekliyor:

“SDP hem birlik partisidir, hem de yeni birliklerin yolunu açmaya aday partidir. O nedenle sosyalist solun yeniden yapılanması ve birliği için Sosyalist Forum Girişimi içerisinde yer alıyor...” “SDP'nin yeni güçlerle yenilenmeye ve bir ‘Yeniden Kuruluş’a ihtiyacı var.”

Ve nihayet yeni dönemin parlamenter projesi olarak “çatı partisi”:

“22 Temmuz seçimleri aynı zamanda SDP'nin kuruluş sürecinden beri dile getirdiği ‘demokratik cephe’yi ve bu cephenin legal biçimi olarak ‘çatı partisi’ni de güncel ihtiyaç haline getirdi. DTP ve EMEP bu konuda gecikmeksizin adımlar atılmasını, girişimde bulunulmasını istiyor. TÖP, EHP, SODAP böyle bir girişimin öznesi olacaklarını söylüyor. Solun geniş kesimleri bu dağınıklığa hızla son verme, parlamento kürsüsünü sokağın sesi ve eylemiyle birleştirme arayış ve girişimlerini çeşitli kanallardan sürdürüyor.”

“Demiri tavında dövmek gerekir. Konferans, artık uzak geleceğe ertelenemeyecek olan ittifak politikalarında da cesur adımlar atmalıdır. Başta emek, barış ve özgürlük güçleri olmak üzere tüm toplumsal muhalefeti, emekçilerin ve ezilenlerin temel sorunlarını merkezine alan bütünlüklü bir ‘demokrasi programı’ etrafında derleyip toparlayacak, ortak çatı altında güçlerini birleştirecek kolektif iradeyi göstermelidir.” (SDP Üçüncü Konferansa Giderken..., Devrim Yolunda Kurtuluş, Sayı: 3, Ekim 2007)

3 Kasım'dan beri kendini parlamentarizme endekslemiş ve bu çerçevede Kürt hareketinin yedeğine girmiş bulunan liberal solda bunalım ve bölünme artık açık bir olgudur. Parlamenter hayal kırıklıkları bu bunalımı şiddetlendiriyor olsa da asıl neden daha derinlerdedir. ‘90’lı yılların liberal açılımları açık bir iflasla sonuçlanmış bulunmaktadır. Türkiye'nin sert ve gerilimler dolu ortamında kendisini kuşatan zorluklara dayanma gücü ve yeteneği de yoktur. ÖDP ve SDP'deki çözülme aynı zamanda bunun bir yansımasıdır ve çok geçmeden bu kendini EMEP bünyesinde de bir biçimde gösterecektir.

Geçmişin maddi ve moral devrimci birikimini liberal zeminlerde tüketmekle kalmayan, yeni dönemde mücadeleye akan sınırlı güçlerin önemli bir bölümünü de bu aynı zeminlere çekerek kötürümleştiren reformist solun bunalımını ve çözülmesini yakından izlemek, anlamak ve elbette devrimci açıdan değerlendirebilmek, dönemin devrimci görevlerinin bir parçasıdır.

17 Ekim 2007

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır..)

Yağmuru felakete çeviren kapitalizm...

Ölümlerin sorumlusu düzen ve devlettir!

İstanbul yine birkaç saatlik yağışa teslim oldu. Dereler taşıtı, evleri, işyerlerini su bastı. Bu birkaç saat içinde 500’ü aşkın trafik kazası yaşandı. Biri su basan tekstil atölyesinde, üçü de trafik kazalarında olmak üzere, daha ilk günden 4 can kurban edildi.

Bu çağda hala insan kurban eden barbarlar, kentlilerden topladıkları vergileri kentlerin altyapısı için harcamak yerine sermaye sınıfına aktaran devlet ve belediye yöneticileriyle sermaye sınıfının kendisidir. İşçi ve emekçi kitlelerin mahkum edildiği bu sefalet, sermaye düzeni ve devletin rezaletidir ve her yağışta hemen hemen aynı biçimde yaşanmaktadır. Aynı dereler taşmakta, aynı bölgeleri hatta aynı binaları su basmakta, bir tek ölenler ile onların ardından yas tutanların adları değişmektedir.

Kitlelere ‘doğal’ afet, yani kader olarak yutturulmaya çalışılan sel felaketi, aslında, insanlık ondan korunmayı yüzlerce yıl evvel öğrenmiş olduğuna göre, korunma tedbirlerini almayan bugünkü düzenin yarattığı bir felakettir. Kaldı ki, bu düzenin emekçi kitleler için yazdığı kaderdeki tek afet seller de değildir. İstanbul işçi ve emekçileri, beklenen deprem için de en küçük bir hazırlık yapılmadığını çok iyi bilmektedir.

Her yağışta taşan, çevresindeki binaları su altında bırakan üç-beş derenin ıslahı o kadar mı zor, o kadar mı masraflıdır? Yollardaki su giderlerinin genişletilmesi, temizlenmesi çok mu zor ve masraflıdır? Sadece bu tedbirler bile iki damla yağışın bu derece büyük zarara yol açmasını önleyebilecektir. Ancak yapılmıyor. Zengin semtlerin park-bahçe düzenlemelerine harcanan emek ve para kadar bile harcama yapılmak istenmiyor. Çünkü su basan tekstil atölyesinde ölen bir işçidir, su basan evlerde de burjuvalar yaşamıyor. Kenar semtlerin konu apartmanlarının izbe bodrumlarında, emeğine üç kuruş değer biçilen, hayatınınsa beş paralık değeri bulunmayan işçi ve emekçiler barınmaya çalışıyor. Yaşamları ne kadar ilgilendiriyor parabolalarını ki ölümleri ilgilendirsin?

İşçi ve emekçilerin, sudan ucuz yaşamaktan ve böyle sudan sebeplerle ölüp gitmekten kurtulması, insanca yaşayıp büyük oranlarda yaşlılık nedeniyle ölmesi mümkündür. Ancak bunun için, öncelikle, kendilerini sefil bir yaşama ve sudan sebeplerle ölüme mahkum etmiş olan sermaye düzeninden kurtulmaları gerekiyor. Asalak sermayedarların sömürü imkanları ortadan kaldırıldıktan sonra, toplumsal yaşamın her alanında yaşam kalitesini yükseltmek, selleri, depremleri felaket olmaktan çıkarmak işten bile olmayacaktır.

Bugünkü bu gereksiz ölümlerimiz, bir avuç asalak sefa sürsün diyledir. Onların sefahati bizim sefaletimiz ve çoğu kere de felaketimiz anlamına geliyor. Bunlardan kurtulmanın tek yolu kapitalizmden kurtulmaktır.

Kübra Gül'ün düğünü üzerine...

107 bin YTL'lik bir evlilik “gösterisi”...

2 bini trafik polisi olmak üzere 7 bin polis, bina tepelerinde keskin nişancılar, gözetleme tırı, 2 polis helikopteri, kesintisiz denetime konu edilen MOBESE'ler, günler öncesinden başlayan tatbikatlar ve 2 gözaltı... Ne devlet başkanları zirvesi, ne de bir eylem öncesi... Sadece bir düğün... Abdullah Gül'ün kızı Kübra Gül, Kayseri'nin işadamlarından Abdullah Sarımermer'in oğlu Mehmet Sarımermer ile evlendi. Seçimler ve cumhurbaşkanlığı krizi nedeniyle ertelenen düğün İstanbul Gösteri ve Kongre Merkezi'nde gerçekleştirildi.

Evlilik töreni mi, özel operasyon mu?

Kübra Gül'ün bayramın üçüncü günü gerçekleşen evliliği uzun bir süre gündemi oyaladı. Düğün öncesi İstanbul Emniyeti tarafından tam donanımlı tatbikatlar dahi gerçekleştirildi. İstanbul Gösteri ve Kongre Merkezi'nin hemen yakınında çevreye hakim bir noktaya bir gözetleme tırı yerleştirildi. Düğünden birkaç saat önce uçuşa geçen tam teşekküllü

gözetleme helikopterleri ise son misafir salonu terkedene dek görevini sürdürdü.

2 bin trafik polisi sadece düğündekilerin rahatını sağlamak için görevlendirildi. Düğüne katılacak davetlilerin gerek park yeri sorunu yaşamamaları gerekse trafiğe takılmamaları için alınabilecek bütün önlemler alındı.

5 bin polis ise davetlileri, Abdullah Gül'ü ve maiyetini korumakla görevlendirildi. Aksaray-Havalimanı hattında çalışan metro İstanbul Gösteri ve Kongre Merkezi durağında durmazken, İstanbul

Gösteri ve Kongre Merkezi'nin yakınında “davetiyesi olmadan” dolaşan hemen herkes kimlik kontrolünden geçirildi. Yine bir vatandaş Abdullah Gül'ü görmeyi istediğini dile getirip, polislerden yalvar yakar ricada bulununca soluğu karakolda aldı. Düğün çevresinde protesto eylemi gerçekleştirmek isteyen bir emekçi de yaka paça gözaltına alındı. Kısacası çevreye operasyon havası hakim kılındı.

Adı üstünde “gösteri” merkezi!

Düğün doğal olarak siyasal bir dizi şova da sahne oldu. Burjuva medya da itinayla bu şovun reklamını yapmaya soyundu. “Devletin kaynaklarını sömürmeyen bir politikacı” demagojisinin en klişe ifadesi olarak Gül düğüne sivil araçla geldi. Böylece, Sezer döneminde başlayan “reis-i cumhur”un siyasal ve özel yaşamını birbirine karıştırmaması “geleneği” bozulmamış oldu.

Düğün sahiplerinin diğer bir gösterisi de nikah şekeri dağıtmak yerine ağaç tapusu dağıtmalarıydı. Böylece “çevreci” ve “sorumlu” bir tutum alınmış oldu. Elbette küresel ısınmaya Türkiye'den omuz veren sermayedarların sözkonusu çevreci tutumları kafalarda bir düzine soru işaretine yol açtı.

Ancak, düğünde yapılan en büyük siyasal şov, üç saatten fazla süren takı töreni sonucunda elde edilen takıların “büyük bölümünün” şehit ailelerine bırakılmasıydı.

İronik bir ayrıntı ise düğünün yapıldığı yerle ilgiliydi. Düğünden sonra, düğün için tutulan İstanbul Gösteri ve Kongre Merkezi Çadırı'nın ruhsatsız ve iskansız olduğu, mühürlendiği, belediye ile çadırın işletmecisi Mustafa Özbey'in mahkemelik olduğu ortaya çıktı. Reis-i cumhurun kızı kaçak bir çadırda dünya evine girmişti!

Düğünden geriye kalan soru!

Kübra Gül'ün evlilik töreninin akşam verilen 200 kişilik yemekli davet de dahil olmak üzere toplam maliyetinin yaklaşık 107 bin YTL tuttuğu söyleniyor. Burjuva medya tarafından her fırsatta damadın ailesi tarafından karşılandığının altı kalınca çizilen bu tutar, bugün yaklaşık olarak 3 bin işçi ailesinin aylık gelirinin toplamına eşit. Burjuvazinin birkaç saatlik eğlencesi ve gösterisi amacıyla heba edilen bu tutar, sözkonusu şatafatlı düğünden çekilmiş en çarpıcı fotoğrafı ifade ediyor. Zira bu fotoğrafın bir yanında asgari ücretle bir ay boyunca sefalet içinde yaşama savaşı veren 3 bin işçi ailesi dururken, diğer tarafında birkaç saat sürecek olan bir düğünde buluşmuş 3 bine yakın tuzu kuru bürokrat, işadamı vb. duruyor.

Düğünden geriye kalan tek anlamlı soru da bu çerçevede karton bir dövize yazılmıştı: “Bizim çocuklarımız ne olacak?” İmarzede olan Muzaffer Aydener tarafından havalimanı kavşağında açılmaya çalışılan bu döviz, gerek bir günde ortalığa saçılan 107 bin YTL'nin, gerekse Türkiye gerçeklerini hiçe sayan şaşaanın hesabını soruyordu. Aydener yaka paça gözaltına alındı, döviz parçalandı ama bu soru günlerce şişirilen bir düğünden arda kalan tek anlamlı şey olarak hafızalara kazındı!

Petrole, suya, sigaraya zam geldi... Sırada elektrik var...

Çok yönlü saldırılara karşı mücadeleye!

Ermeni tasarısı ve Irak'a sefer naralarıyla şovenizm histerisi yaratmaya çalışan sermaye devleti, kitleleri bu konularla oyalarken, bu fırsattan istifade iktisadi saldırılarını da sürdürüyor. Su başta olmak üzere, temel tüketim maddelerine ardı ardına zam bindiriliyor.

Ancak işçi ve emekçi kitleler bilmelidir ki, tezkere geçtiği ve hele de gereği yerine getirilmeye kalkıldığı takdirde bu zamlar gelecek olanların yanında devde kulak kalacaktır.

Türk devleti zaten, gerek NATO'nun 3. büyük ordusunu besleyerek, gerekse de Kürt halkına karşı on yıllardır sürdürdüğü kirli savaş yüzünden, askeri harcamalarını altından kalkılmaz boyutlara çıkarmış bulunuyor. İşçi ve emekçi kitlelerin çektiği sefaletin altında, sermayenin azgın sömürüsü yanında, devletin bu askeri harcamaları da bulunuyor.

Vergiler, yol, su, elektrik olarak kitlelere dönmek şöyle dursun; Kürt halkının başına bomba, emekçilerin sırtına cop şeklinde geri dönüyor. Vergi dairelerinde hala bir slogan olarak kullanılmaya devam etse de, vergilerle yürütülmesi gereken bu kamu hizmetleri, tersinden, en kârlı sektörlere dönüştürülmüş bulunuyor.

Sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı bu fırsatçı yaklaşımının en çarpıcı örneklerinden biri, Marmara depremi sırasında çıkardığı mezarda emeklilik yasası olmuştur. Dönemin başbakanı Bülent Ecevit, meclisi deprem için güya toplayamamış ancak mezarda emeklilik yasasını çıkarmak için toplayabilmişti.

Yine can kaygısından yararlanılmaya çalışılıyor. Şoven histeri dalgasına çekilebilenlerin bunun etkisiyle, çekilemeyenler “ya gerçekten savaşa girersek” kaygısının etkisiyle, zamlarla ilgilenmez diye düşünülüyor.

Tezkere mecliste oylandı ve kabul edildi. Terside beklenmiyordu. Bu tezkere Irak'a sefer için kullanılsa da kullanılmasa da, estirilen şovenizm dalgası kitleleri zehirlemeye yeter de artar. Bir de üstüne böyle faydacı saldırılar bindiğinde, sınıf ve emekçi kitleler cephesinden durumun vehameti anlaşılacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, sermaye devletinin bu çok yönlü saldırılarına karşı mücadeleyi yükseltmek zorundadırlar. İktisadi saldırıların yanısıra, savaşa karşı “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarıyla mücadele örgütlenmelidir. Irak seferi ancak birleşen işçilerin mücadelesiyle durdurulabilecektir.

Pakistan'da seçim mizansenini...

Gerici rejim diktatör Müşerref'le yola devam ediyor

Ekim 1999'da askeri darbeyle iktidarı ele geçiren general Pervez Müşerref, 30 Nisan 2002'de bir referandum mizansenini gerçekleştirerek Pakistan devlet başkanlığı koltuğunu 5 yıl süreyle işgal etmeyi garantilemişti. 8 yıldır sırtındaki askeri üniformayı çıkarmadan devlet başkanı koltuğunu işgal eden diktatör, geçen hafta düzenlediği seçim mizanseninin ardından, devlet başkanlığı makamını bir 5 yıl daha işgal etmenin hazırlıklarına başladı. Ancak Müşerref, bu sefer üniformayı çıkarıp "sivil" kılığa bürünmeyi vaadediyor.

Pakistan diktatörüne, devlet başkanlığı makamını 5 yıl süreyle işgal etme olanağı sağlayan seçim oyunu, emperyalizme bağımlı ülkelerdeki burjuva parlamenter sistemin içine yuvarlandığı derin bataklık göstermesi açısından ibret vericidir. Zira Pakistan'dan yansıyanlar, gerici güçler arasındaki çatışmanın bir yansıması olarak gündeme gelen seçimler, artık hiçbir kuralın geçerli olmadığını alenen ortaya koymaktadır.

İktidar etrafında dönen bu gerici çatışmaların

mahiyeti ülkeden ülkeye değişiklik göstermekle birlikte, özü itibarıyla aynıdır. İşçi sınıfı ve emekçilere saldırırken tüm kuralları bir yana bırakarak birlikte suç işleyen egemenler, kendi aralarındaki iktidar mücadelesinde de yasaları değil, güç ilişkilerini temel almaktadırlar.

Nitekim, Pakistan'daki siyasi arenaya baktığımızda, gerici güçlerin cirit attığı bir tepişme alanıyla karşılaşırız. Öyle ki, gericiliğin kol gezdiği bu ülkede diktatör Müşerref, neredeyse "ilerici" diye yaftalanacak. Çünkü muhaliflerinin çoğu en az onun kadar gerici. Söz konusu muhalefet, Pervez Müşerref'in seçime katılmasına tek gerekçeyle karşı çıkıyor: "Müşerref, anayasayı çiğnemenen aday olamazsa genelkurmay başkanlığından istifa edip sırtındaki üniformayı çıkarmalıdır!" Yani diktatöre değil sırtındaki üniformaya itiraz ediyorlar. Bu tutum söz konusu "muhalefet" in niteliği hakkında fikir veriyor. Müşerref muhaliflerinin en katı olanları ise, şeriat düzeni kurmak isteyen dinsel gerici akımlardır.

Pervez Müşerref'le girdiği pazarlıkta anlaşmaya varan eski başbakanlardan Benazir Butto'da utanç verici pazarlıkları sonuçlandırmış görünüyor. Diktatör Ziya ül Hak tarafından idam edilen Zülfikar Ali Butto'nun kızı Benazir Butto, hakkındaki yolsuzluk dosyalarının rafa kaldırılması ve aktif siyasete katılımının önündeki engellerin kaldırılması karşılığında, "diktatörü aklama" misyonuna soyundu. Pakistan Halk Partisi Başkanı Butto'nun Pervez Müşerref'le girdiği bu kirli pazarlık, diktatöre rahat bir soluk aldırdı.

Bu arada diktatörle anlaşmaya varan Butto ile partisi, "üniformayı çıkarmadığı" için Müşerref'in seçilmesini boykot ederek, danışıklı dövüşün ikinci perdesini de tamamlamış oldu. Pakistan'daki egemenlerin bir kısmını temsil eden Butto ve ekibi, diktatörle masaya oturup pazarlık yapmakta bir sakınca görmezken, onun üniformasına karşı fazlasıyla "hassas" davrandı. Pakistan Halk Partisi, bu riyakarlık numunesi tutumuyla, güya "demokrasiye ne kadar bağlı" olduğunu kanıtlamış oldu.

Bu kirli pazarlık hem diktatöre, hem de Butto'ya fazlasıyla yaramış görünüyor. Zira yolsuzluk dosyaları rafa kaldırılan Butto, yakında Pakistan'a dönüp aktif siyasete başlama hazırlığını tamamlamak üzere. Üstelik yakında yapılması planlanan parlamento seçimlerinde, Pervez Müşerref'in partisinin en yakın müttefik adayı olarak. Butto tarafından meşru görülen diktatör de bu pazarlıktan fazlasıyla memnun görünüyor.

Bu arada belirtelim ki, Butto-Müşerref pazarlığı Washington'daki efendilerin teşviki ve denetimi altında gerçekleşti. Yani rüşvetçi ile diktatör, dünya jandarması ABD emperyalizminin hizmetine koşma noktasında birbiriyle yarışıyor.

Bu rezil pazarlıkların ardından yapılan seçimleri, muhalefet partileri boykot ederken, bir kısım milletvekili de istifa etti. Üniformaya karşı çıkan muhaliflerin, Müşerref'in adaylığını engellemek için açtıkları davayı değerlendiren Pakistan Yüksek Mahkemesi ise, "seçim tarihinde değişiklik yapılmayacağını", ancak devam eden dava nedeniyle "seçim sonuçlarının hemen açıklanmayacağını" duyurmakla yetindi. Mahkemeyi ciddiye almayan diktatör 17 Ekim'de açıklanacak sonucu beğenmezse, tanımayacağını ilan etmiş bulunuyor. Demek oluyor ki, diktatör Müşerref, Washington'daki efendilerinin de onayını alarak, 5 yıl daha devlet başkanlığı makamını işgal etmeyi sürdürecektir.

Seçim adına sergilenen bu çirkin mizansen her ne kadar Pakistan'da cereyan etse de, emperyalist-kapitalist düzendeki seçim oyununun kendine özgü bir versiyonundan başka bir şey değildir. Diğer kötülüklerin yanısıra, döne döne üretilen bi tür çirkeflilikler, insanlığın gelişimi önünde aşılması gereken bir engel olarak duran kapitalist sistemin kaçınılmaz sonuçlarıdır.

Böylesi bir çatışma ortamında siyasi bir özne olarak sahneye çıkamayan emekçiler ise, şu veya bu gerici odağın peşine takılmaktan kurtulamazlar. Nitekim Pakistan'da da en yakıcı ihtiyaç, emekçiler adına hareket edebilecek ve ona önderlik edebilecek güce erişmiş devrimci bir partidir.

ABD ordusu Afrika'da üsleniyor...

Afrika halkları da Amerikan savaş makinesinin hedefinde!

Kapitalist-emperyalist düzenin dünya jandarması ABD, bu zorbalık rolünü oynayabilmek için devasa boyutlara varan ve sürekli tahkim edilen bir savaş makinesini kullanıyor. Dünyanın dört bir yanında yüzlerce askeri üs kuran ABD, yüzbinlerce işgalci askerini bu üslerde hazır bekletiyor. Somali, Sudan, eski Yugoslavya, Afganistan, Irak gibi ülkeleri bombalayıp sayısız katliamlar yapan bu işgalci güçlerle, ABD emperyalizminin saldırganlık ve savaş politikası hayata geçiriliyor.

Afrika halkları da dünya jandarmasının saldırılarından payına düşeni almakla birlikte, ABD kıtaya özel bir askeri üs kurmamıştı. Ancak son zamanlarda yayılan haberlerden, ABD ordusunun, Afrika'da "AFRICOM" adlı yeni bir komutanlık kurduğu öğrenildi. Konuyla ilgili haberlerde, geçici olarak Almanya'da bulunan sözkonusu komutanlığın yakında Afrika'ya taşınacağı belirtiliyor. Verilen bilgilere göre, AFRICOM personeli tek bir bölgede toplanmak yerine, çeşitli Afrika ülkelerine dağıtılarak konuşlandırılacak.

Üs kurma kararının açıklanmasından sonra konuşan Bush liderliğindeki savaş kundakçılarının sözcüleri, AFRICOM'un "iyi yönetim, hukukun üstünlüğü ve ekonomik fırsatlar aracılığıyla Afrika'nın kendi istikrarını ve güvenliğini sağlamasına yardım" için planlandığını iddia ediyorlar.

Bu tür söylemlerin herhangi bir ciddiyetinin olmadığı biliniyor. Afrika halkları Afganistan, Irak, Filistin, Somali gibi ülkelere baktıklarında, ABD savaş makinesinin neden kıtalarına işgal gücü yerleştirdiğini anlamakta güçlük çekmezler.

Zaten bazı Afrika ülkeleri ve kimi kabileler, ABD ordusunun kıtaya yerleşme hazırlıklarından rahatsız olduklarını şimdiden dile getirmeye başladılar.

Haydutbaşı Bush yönetiminin sözcüleri, AFRICOM'un kurulmasıyla Afrika kıtasının ABD'nin "terörizme karşı savaş" alanına dahil edildiğini duyurdular. Demek oluyor ki, ABD savaş makinesine bağlı işgalci güçler, "teröre karşı savaş"ı kıtanın çeşitli ülkelerine dağılarak icra edecekler. Bu ise, açıklık ve iç çatışmalarla kırılan kıta halklarının başına yeni felaketlerin sarılmasından başka bir anlam taşımayacak.

Farklı çevreler, Afrika'ya yerleşme sürecindeki ABD'nin birinci derecedeki hedefinin Çin olduğu konusunda hemfikirler. Zira ABD, Çin'in, Afrika'da giderek artan nüfuzundan oldukça rahatsız. Geçerli kabul edilen bir diğer önemli neden ise, ABD'nin başta petrol olmak üzere enerji koridorlarının kontrolünü elinde tutmak istemesidir. ABD'nin, petrol ithalatının dörtte birini Nijerya ve Angola gibi ülkelere gerçekleştirdiği göz önüne alındığında, bu sebebin savaş kundakçıları için taşıdığı önem daha iyi anlaşılır.

Büyük tekellerin hizmetindeki Amerikan savaş makinesi planlarını hayata geçirebilirse, kıta halklarına sunabileceği tek şey yeni yıkım ve katliamlar olacaktır. Fakat bu durum hiç de "aç Afrikalılar"ın ABD işgalini hoşgörüle karşılayacakları anlamına gelmiyor. Tersine, ABD ordusu, açlığın kol gezdiği Somali'yi işgal ettiğinde nasıl kararlı bir direnişle püskürtüldüyse, kıtaya yerleşmeye hazırlanan işgalci güçler de aynı akıbete uğramaktan kurtulamayacaklar.

Dünyadan...

Almanya'da makinistler 18 Ekim'de grevde

Alman Demiryolları DB ile Alman Makinistler Sendikası GDL arasında süren görüşmelerde anlaşma sağlanamadı. Makinistler 18 Ekim günü greve çıkma kararı aldılar.

Alman Demiryolları Tekeli DB, 8 Ekim günü Alman Makinistler Sendikası GDL'ye makinistlerin özel ihtiyaçlarını gözetilen bir teklif sunmuştu. Bu yeni teklifte de, diğer sendikayla anlaştıkları yüzde 4,5 ücret artışı ve fazla mesai karşılığı yüzde 5,5 ek ücret zammı öneriliyor.

Alman Makinistler Sendikası bunun göz boyama olduğunu söyleyerek teklifi reddetti. Sendika başkanı bu görüşmede farklı olan durumun makinistlere bir kereye mahsus olmak üzere 2 bin Euro ödenmesi önerisi olduğunu ifade etti. "DB bu paranın geçen dönem makinistlere ödenmesi gereken fazla mesailerin karşılığı olduğunu söylemedi" dedi.

Fransa'da grev var!

Fransa'da CGT Sendikası Demiryolları Federasyonu'nun çağrısını yaptığı Sarkozy hükümetinin saldırılarına karşı "mücadele günü" 18 Ekim'de gerçekleşecek. Bu eylem gününde sadece demiryollarında çalışanların değil, tüm işçilerin ortak mücadelesi planlanıyor.

Diğer sendikalar da eyleme katılma kararı aldılar. Ulusal elektrik ve gaz şirketi EDF ve GDF işçileri, Paris Metro (RATP) işçileri, Şehir Üstü Taşıma Şirketleri işçileri, memur sendikaları, kimya işçileri de 18 Ekim için çağrı yaptılar. FO ve Solidaires konfederasyonları genel merkezleri de grev ve eylemlere katılacaklarını açıkladılar.

Sendikalar 22 Ekim günü biraraya gelerek süresiz grev konusunu görüşecekler. Grevin diğer alanlara doğru genişletilmesi planlanıyor. Grev kararı Sarkozy hükümetinin demiryolları işçilerinin emeklilik yaşını uzatmayı amaçlayan yasayı onaylatmak istemesi üzerine verildi. Sarkozy'nin politikalarının özü daha uzun çalışma süresi, daha fazla sosyal kesinti ve emeklilik maaşının düşürülmesini öngörüyor. Özel Emeklilik Rejimi, 2008'de gündeme gelecek olan genel emeklilik reformu saldırısının ilk adımı.

Bulgaristan'da grev sürüyor!

Bulgaristan'da öğretmenlerin ücret artışı talebiyle başlattıkları grev 15 Ekim günü dördüncü haftasına girdi. Grev nedeniyle tüm okullar kapalı.

14 Ekim günü Öğretmenler Sendikası ile Eğitim Bakanlığı arasında yapılan görüşmelerde bir kez daha anlaşma sağlanamadı. Bulgaristan'da öğretmenler ortalama 300 leva (yaklaşık 150 avro) ücret alıyorlar. Eğitim Bakanlığı öğretmenlere 2008 Ocak ayında 190 leva (yaklaşık 85 avro), Temmuz ayında ise 50 leva (yaklaşık 25 avro) zam önerisi yaptı. Öğretmenler ise ücretlerinin yüzde 100 oranında artırılmasını (600 leva) talep ediyorlar.

Öğretmenler Sendikası Başkanı istekleri yerine getirilinceye kadar greve devam edeceklerini açıkladı. Halk greve büyük bir destek sunuyor. Bulgaristan'da eğitim tam bir yıkım halinde. Öğretmenlerin büyük bir çoğunluğu, inşaat sektörü gibi kendi mesleği ile ilgili

İsviçre İnşaat işçileri grevi

olmayan ek işlerde çalışıyorlar.

Bulgaristan'da birçok meslek grubu öğretmenlerin bu haklı taleplerini destekliyor. 11 Ekim'de 30 bin kişinin katıldığı yürüyüşe toplumun her kesiminden emekçiler destek vermişti. Aynı gün Sofya Üniversitesi'nde üniversite bütçesinin artırılması için de protesto gösterileri yapılmıştı.

Bulgaristan'da orman işçileri de 4 Ekim'den bu yana yüzde 30 ücret artışı talebiyle grevdeler. Sağlığa ayrılan bütçenin kısıtlanmasına karşı da huzursuzluk büyüyor.

İsviçre'de inşaat işçileri grevde!

İsviçre'de inşaat işçileri çalışma koşullarının iyileştirilmesi, ücretlerinin artırılması, fazla mesailerin ödenmesi talepleri ile 15 Ekim'de greve çıktılar. Grev, başta başkent Bern olmak üzere Cenevre, Neuenburg gibi kentlerde Unia Sendikası'nın çağrısıyla başladı. İşçiler grev sözcülerini seçerek, şehir meydanlarında grev çadırlarını kurdular ve protestolara başladılar.

Unia Sendikası greve katılımın yüksek olduğunu, sadece Bern'de 100 inşaat grev pankartının asılı olduğunu bildirdi. Nuenburg'da bin, Cenevre'de ise 4 bin kişi şehir merkezinde toplanarak protesto gösterisi yaptılar.

İşveren Pazar günlerinin de çalışma günü olmasını dayatırken fazla mesai ücretlerini ödemek istemiyor, asgari ücret ödemeyi de kabul etmiyor, çalışma sürelerinin uzatılmasını istiyor. Sendikanın talebi ise, eski iş sözleşmesinin kabul edilmesi. Sendika çalışma sürelerinin kısaltılmasını, fazla mesailerin ödenmesini, işe yeni alınacak kişilere asgari ücret ödenmesini talep

ediyor. Hasta işçilerin çalışmaya zorlanmaması, hastalık paralarında kesinti yapılmaması da talepler arasında yer alıyor.

Barcelona'da Mercedes Benz grevi

16 Ekim'de Barcelona'da Mercedes Benz çalışanları greve gitti. Grevin başladığı gün bin işçi Endüstri Bakanlığı'nın önüne yürüdü.

Mercedes Benz yönetimi 5 Ekim'de Barcelona'daki işletmeyi kapatma kararı aldıklarını, Soite Venture üretimini küçük bir firma ile sürdürebileceklerini açıklamıştı. İşçiler, kendilerine bu yeni firmada iş olanakları sağlansa bile, Mercedes işçisi olma statüsünü kaybedecekleri ve yedek parça üreten bir işletmedeki risklerle karşı karşıya kalacakları için endişeliler. İşçiler grev ve protesto eylemlerinde tepkilerini gösteriyorlar, mücadelede kararlı olduklarını ilan ediyorlar. Grevler 16-19, 23-25 ve 30- 31 Ekim tarihlerinde sürdürülecek.

Berlin'de yürüyüş

13 Ekim günü Berlin'de, sosyal ve demokratik hakların kısıtlanmasına karşı Almanya çapında 4. kez düzenlenen yürüyüşe yaklaşık 2 bin kişi katıldı.

Ajanda 2010'un bir parçası olan Hartz IV uygulaması ile, eğitimin ve sağlığın paralı hale getirilmesi, işsizliğin büyümesi, işçi ücretlerinin düşürülmesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi vb. saldırılar hayata geçirilerek, zenginlerle yoksullar arasındaki uçurum daha da büyütülüyor.

Pazartesi Yürüyüşü inisiyatifçilerinin organize ettiği yürüyüş ve eylemde kültürel etkinliklerin yanısıra sosyal ve demokratik hakların gaspına ve Hartz IV uygulamasına karşı konuşmalar yapıldı.

Cunta işbirlikçisi rahip yargılanıyor!

Arjantin'de askeri diktatörlük döneminde yürütülen kirli savaşın fiili destekçisi olarak tanınan rahip Christian von Wernich hakkında ömür boyu hapis cezası istendi.

Şu an 69 yaşında olan rahip, Arjantin'de faşist diktatörlük rejiminin egemen olduğu günlerde, bu rejime açık destek sunmak, adam kaçırma, cinayet, işkence gibi suçlara doğrudan iştirak etmekle

suçlanıyor. Kirli savaş döneminde rahibin en önemli misyonu, siyasi tutsaklara dinsel sömürü yöntemlerini de kullanarak zorla ifade verdirilmesi ve daha sonra bu ifadeleri polis birimlerine aktarması idi. Ayrıca, gizli tutuklu kamplarındaki işkencelere de 'seyirci' olarak katılmıştı.

Arjantin'de 30 bine yakın kayıpla kapanan cunta döneminde Katolik kilisesinin cunta ile kurduğu ilişkinin de açığa çıkmasını sağlayan yargılama ile, Arjantin'deki diğer kirli savaş suçlularının da yargılanmasının önü açılmış oldu!

Franco döneminin bilançosu açıklansın!

İspanya'da faşist diktatör Franco döneminde ölen ve hapsedilenleri anmak amacıyla hazırlanan yasa tasarısı ile ilgili olarak görüşmeler devam ediyor. İspanya solu Franco döneminde uygulanan devlet terörünün tümünün açıklanması talebinde ısrarcı. Sağcı gruplar ise, 'eski yaraları deşmemek' adına buna karşı çıkıyorlar. Franco döneminde onbinlerce kişi öldürüldü ya da hapsedildi. Ancak düzen yanlıları bu gerçeğin ayrıntıları ile ortalığa dökülmesinden kaçınıyorlar. Yasa tasarısı kesinleşirse, Franco döneminde öldürülen ve hapsedilenlerin haksızlığa uğradıkları kabul edilmiş olacak.

Dünya genelinde göçmenler istenmiyor!

ABD Pew adlı kamuoyu araştırma merkezinin dünya ölçeğinde yaptığı bir araştırmaya göre, göçmenleri istemeyenlerin sayısında hızlı bir artış yaşanmış. Özellikle de ABD ve Avrupa'da ırkçılık yükseliyor. 47 ülkede 45 bin kişi ile yapılan araştırmada Filistin ve Güney Kore dışındaki ülkelerin tamamı göçün sınırlandırılmasından yana. Göçün sınırlandırılmasını düşünen insan sayısı, milliyet ayrımına gidilmeksizin 30 bin civarında.

Pinochet ailesi aranıyor!

Şili'nin eli kanlı eski diktatörü Augusto Pinochet, zimmetine para geçirme ve insan hakları ihlalleri suçlarıyla ilgili hakkında açılan davalar sonuçlanmadan geçen yıl ölse de, Şili yargısı ailesinin peşini bırakmadı. Yargıç Carlos Cerda Pinochet'nin eşi ve beş çocuğu hakkında milyonlarca doları zimmetlerine geçirip ABD'deki gizli hesaplara yatırdıkları iddiasını içeren yolsuzluk soruşturması kapsamında tutuklama kararı çıkardı. Pinochet döneminde görevli altı general ile eski diktatörün bazı arkadaşları dahil tam 23 kişiyi kapsayan karar çerçevesinde, Pinochet'nin 84 yaşındaki eşi Lucia Hiriart ve bazı çocukları tutuklandı.

Cumartesi annelerinden eylem!

Arjantin'de "Cumartesi Anneleri" olarak da bilinen kayıp anaları mücadelelerine devam ediyorlar. 14 kişiyle başlayan eylemlerde analar, kaçırılan çocuklarının hesabını soruyorlardı. 30 Nisan '77'de Cumhurbaşkanlığı binası önünde buluşan Cumartesi anneleri, burada yürümek, durmak vb. yasak olduğu için meydana bulunan piramidin etrafını dolaşarak eylemlerini sürdürmüşlerdi.

Cumartesi anneleri dönemselsel olarak eylemlerini sürdürüyorlar. 7 Ekim günü de Buenos Aires'te, eylemlerinin doğuşunun 30. yılını anmak için yaşları 70 ila 90 arası olan kadınlar yine aynı meydana toplandılar. Çocuklarının adlarını işledikleri beyaz başörtüleri ile eylem yapan kadınlar, çocuklarının hesabının hala verilmediğini, ülkede baskı ve devlet terörünün sürdüğünü vurguladılar.

İsrail'de öğretmenler süresiz grevde!

İsrail'de orta öğretimde çalışan 42 bin öğretmen süresiz greve başladı. Grev 1.200 ortaokul ve liseyi kapsıyor. Bu okullarda 600 bin öğrenci bulunuyor. Öğretmenler ücretlerinin artırılması ve daha iyi çalışma koşulları talep ediyorlar.

Polonya'da şoförler kazandı!

Polonya'da Kielce kentinde otobüs şoförlerinin 17 gündür sürdürdükleri grev başarı ile sonuçlandı. Şoförler kamu otobüs işletmesinin özelleştirilmesine karşı greve gitmişlerdi. Şehir belediyesi otobüs işletmesini Ceolia isimli Fransız tekeline satmak istiyordu.

Ekvador'da emekçiler lehine düzenlemeler!

Venezüella ve Bolivya'nın ardından Ekvador'da da emekçiler lehine yapılan bazı düzenlemeler, Ocak ayında devlet başkanlığına seçilen Rafael Correa'nın, Hugo Chavez ile Eva Morales'i örnek aldığı şeklinde yorumlandı. Gerici burjuva partiler ise, Correa'nın Ekvador'u sosyalist bir ülke haline getirmeyi planladığını öne sürerek saldırıya geçtiler.

Rafael Correa, devletin ülkede faaliyet gösteren yabancı petrol şirketlerinin kârlarından daha yüksek pay almasını düzenleyen bir kararnameyi imzaladı. Correa, yabancı şirketlerin devletle yaptıkları sözleşmede hesaplanandan daha fazla kâr elde etmeleri durumunda devletin bu ek kârın yüzde 99'unu alacağını ifade etti.

Bu düzenleme, Correa'nın ülkede üretilen değerlerden düşük gelirli kesimlerin yararlanması için yapmaya söz verdiği reformlardan biri. Daha önceki düzenlemeye göre, yabancı şirketler bu tür durumlarda kârlarının yüzde ellisini veriyorlardı.

Özel mülkiyeti hedef almadığı halde, emekçiler lehine en ufak bir düzenlemeye bile tahammül etmeyen burjuvazi, ortalığı velveleye veriyor.

Bu düzenlemenin hemen öncesinde

yapılan kurucu meclis seçimlerinden zaferle çıkan Correa, yeni meclisten yoksulların iktidardaki etkisini artırıcı reformlar beklediğini de açıklamıştı. Correa, Ekvador'un artık geleneksel partilerden kurtulması gerektiğini de ifade etti. Bu açıklamaların ardından da saldırıya geçen gerici burjuva partileri, Correa'nın Morales Chavez gibi otoriter bir rejim düşlediğini iddia ettiler.

Kurucu meclisin anayasayı baştan sona yeniden yazması bekleniyor. Yani Correa, anayasa ile yoksulların yönetimdeki yerlerinin artacağını savunuyor.

Son 10 yılda neoliberal politikaları uygulayan üç devlet başkanını kovan Ekvadorlu işçi ve emekçiler, halihazırda Correa'ya destek veriyorlar. Emekçiler lehine düzenlemeler yapacağına söz vererek seçilen Correa da bu yönde bazı kısmi adımlar attı. Ancak bu adımların henüz sembolik düzeyde olduğu da bir gerçek.

Correa'nın emekçilerden aldığı desteğin devamı verdiği sözleri tutmasına bağlı. Kitle hareketinin bu kadar dinamik olduğu Ekvador'da, Correa'nın verdiği sözleri çiğnemesi kolay görünmüyor. Nihai sonucu ise sınıflar mücadelesinin seyri belirleyecek.

Hollywood işgal politikalarının hizmetinde!

Hollywood yıllardır ABD'nin kirli politikalarının empoze edilmesi ve meşrulaştırılmasının bir aracı olmuştur. Soğuk Savaş yılları boyunca kahraman ABD, korkunç Ruslar'dan dünyayı kurtarmış, bir dönem sonra ise sahneye çekik gözlü düşmanlar çıkmıştır. Şimdi ise Hollywood sinemasına eklemek yediren yeni tema Ortadoğulular. ABD'nin işgal politikalarının temel argümanı olan 'dünyayı tehdit eden terörün yuvası Ortadoğu' imajı bu filmler aracılığı pekiştirilmek isteniyor. Bir yanda ilkel, barbar, hatta pis ve sapık Ortadoğulular, diğer yanda temiz pak, kahraman ve fedakar Jack'ler, John'lar... Kısacası Hollywood Irak işgalini meşrulaştırmak için elinden geleni ardına koymuyor.

Los Angeles Times'a açıklama yapan Sayid Bedriye, yıllarca hep kötü Arap rolünü oynadığını anlatıyor. Kana susmuş terörist, kaba bir bedevi, hava korsanı! Bedriye, bir filmde teröristlerin yakalanmasına yardım eden bir Arap elçisi rolünün bulunduğunu ve bu sahnelerin çekildiğini, ancak film montajdan çıktıktan sonra bu sahnelerin filmde atıldığını anlatıyor.

Ancak bu filmlere artık çocuklar bile gülüyor. Kötü Ruslar, ilkel Koreliler, katil-pislik-aşağılık Araplar, toplumda suç oranını artıran Meksikalılar, ötekileştirilmiş siyahlar, ilk saldırıya geçen Kızılderililer, dünyayı ele geçirmek isteyen psikopat komünistler... Ve hep kahraman, sportif, iyi giyimli ve giysisinin bir yerine Amerikan bayrağını iliştiymiş Amerikalılar... İşte Hollywood sinemasının özü-özeti!

Avrasya üzerine kavgalar kızışıyor

Abu Şehmuz Demir

Avrasya ve Ortadoğu'da oluşan siyasal dengeler, bu dengeler üzerinde başta ABD olmak üzere Batı emperyalist merkezlerin büyük Doğu'ya (Şark'a) yönelik hayata geçirmek istedikleri stratejileri ile, Doğu'nun asıl sahipleri arasındaki kavgalar derinleşiyor.

Bu coğrafya, sınırları içinde varolan denizler, boğazlar, adalar ve çeşitli su kanallarının yanı sıra, eski dünyayı yeni dünyaya tarihi İpek Yolu ve çeşitli ticaret yolları ile bağlamaktadır. Artı, iştahları kabartan fosil enerji kaynaklarının yanısıra, verimli topraklardan dünya pazarlarına aktarılan ipek, pamuk, buğday vb. gibi kaynakların ağırlığı da yine bu coğrafyada bulunmaktadır.

Bu nedenle başta emperyalist merkezler olmak üzere herkes, kendi cephesinden bölgedeki süreci kendi lehlerine çevirme taktik ve stratejilerini hayata geçirebilmek için uğraşiyor, bu doğrultuda siyasal dengeler üzerinde günlük oynamalara devam ediyor. Emperyalist Batı merkezlerinin Afganistan'ı işgalinden sonra, ABD ve İngiltere öncülüğünde Ortadoğu'nun stratejik merkezi olan Irak'ın işgal edilmesi ve kapitalizmin bekasının askeri koruyucu gücü olan NATO'nun Doğu'ya yerleştirilmesi, Adriyatik'ten Çin'e uzanan alana yönelik Batı emperyalist merkezlerin (kimi noktalarda ortak stratejilerin yanı sıra) birbirlerinden ayrı oluşturmaya çalıştıkları çeşitli stratejiler, Avrasya ve Ortadoğu'da kendine yön arıyor. Bu güçler arasındaki kavgaların hatları gün geçtikçe kalınlaşıyor.

Avrasya coğrafyası birçok büyük medeniyete beşiklik etmiş olmanın yanısıra, jeopolitik ve jeostratejik bakımdan önem taşıyor. Bundan dolayıdır ki, emperyalist güçler yakın tarihimizin iki büyük savaşını Avrasya'ya sahip olmak için çıkardılar. Geçen yüzyılda olduğu gibi, 21.yüzyılda da kapitalist-emperyalist sanayinin hayat damarlarının kalbi bu coğrafyada atmaktadır. Avrasya sahip olduğu değerlerle ve konumu ile, dinamik nüfusu ve bağrında barındırdığı önemli petrol ve doğalgaz zenginliği ile 21.yüzyılın şekillenmesinde önemli bir rol oynayacaktır. Avrasya'nın barındırdığı bu değerlerden dolayı, geleceğini bölgede gören ABD, AB ve diğer emperyalist güçlerin Avrasya'ya yönelik hayata geçirmek istedikleri stratejiler doğrultusunda bölge çok yönlü bir saldırı altındadır.

Gelinen süreçte, Afganistan ve Irak'ın işgalinde ABD ile birlikte hareket eden Avrupa Birliği üyesi İngiltere'nin de içinde bulunduğu AB, Avrasya'ya yönelik kendine has stratejisini belirlemeye çalışıyor. Bu anlamda Brüksel'de oluşturulan Avrasya'ya yönelik stratejik hedeflerini AB'nin bir önceki dönem Başkanı Almanya Başbakanı Angela Merkel şu sözlerle dile getiriyor: "İnsan dönüp bir kez bu coğrafyaya baktığında, Rusya'nın, Çin'in ve Avrupa Birliği'nin üçgen oluşturduğu bölge, AB için stratejik öneme sahip komşu bir bölgedir". Avrupa Birliği'nin Avrasya'ya yönelik olarak Almanya öncülüğünde oluşturduğu, kimi noktalar üzerinden kamuoyuna sızan Brüksel stratejisi çerçevesinde, bu bölgenin Avrupa için hayati öneme sahip olduğunun altı çiziliyor: "Orta Asya'da etkinliğini artıran Rusya, Çin, ABD ve Japonya'nın yanı sıra Avrupa Birliği'nin bu

Yani uluslararası emperyalist merkezler arasında Avrasya üzerine rekabet giderek kızışırken, bu merkezler arası işbirliklerinin yanı sıra, bölgenin asıl sahipleri arasında da "Avrasya'da güç merkezleri" çerçevesinde saflaşmalar yaşanıyor, işbirlikleri oluşturulmaya çalışılıyor. Bir tarafta çapulcu mağrur Batı cephesi ve diğer tarafta bu cephenin egemenliğine itiraz eden (Rusya, Çin, Kazakistan, Hindistan, İran vb.), Doğu'nun zengin enerji kaynaklarının ve insan gücünün asıl sahipleri...

bölgede etkinliğinin artırılması için AB acele etmeli"... Ve Avrasya toprakları altında bulunan zengin enerji kaynaklarının Avrupa'nın enerji ihtiyacını karşılayabilmesi için "Rusya ile iyi komşuluk" ilişkileri devam etmeli ve Orta Asya ülkeleriyle "İnsan hakları ve sivil kuruluşlar" başta olmak üzere, bu ülkelerle "ayrı ayrı enerji konusunda ilişkilerin ve diyalogların geliştirilmesi sürdürülmeli"... Ayrıca Avrasya coğrafyasında varolan "fosil enerji kaynaklarının modernleştirilmesi ve yeraltı enerji kaynaklarının geliştirilmesi için bölge ülkeleri desteklenmeli"... "Hazar Denizi ve Karadeniz üzerinden bölgede yeni enerji koridor hatlarının geliştirilmesi için AB bu uğurda çalışmalı" ve "Avrupa tekelleri bölgedeki petrol ve gaz vanalarını ellerine geçirerek, Rusya'nın denetiminde Hazar Denizi'nden Batı Avrupa'ya transferi (nakliyatı) sağlanmalı". Bunlara ek olarak, bölgede rekabet yükseltilecek, "ABD ile bölgede politik amaç birliğini oluşturmak" için çalışılmalı deniyor.

Bu arada, AB'nin Brüksel stratejisine dolaylı tepki gösteren Özbekistan Dışişleri Bakanı, "Özbekistan bir Asya ülkesi, Brüksel'e 6000 km uzaklıkta", "Avrupalılar'ın öğretmenliğine gerek yok" diyor. Yine Avrupalıların bu açıklamalarına yönelik olarak Kazakistan Dışişleri Bakanı da, "Ayağın neresini incittiğini, ayakkabıyı taşıyan bilir" (3 Temmuz '07, Kazakistan Prawda gazetesi) şeklinde bir yanıt veriyor.

Evet, son yıllarda başta ABD olmak üzere Batı emperyalist merkezler, siyasal süreci kendi denetimlerine alma doğrultusunda, Ortadoğu'da olduğu gibi Orta Asya'da da siyasi süreci gergin ipler üzerinde tutmaya çalışıyorlar. Batılı güçler bu yayılcı ve sultacı emelleri doğrultusunda Avrasya'da her ne kadar siyasal olarak fay hatlarının altını kazsalar da, Orta Asya'nın enerji yataklarına tam ve doğrudan erişmiş değiller. Zira Ortadoğu enerji kaynaklarına alternatif olan ve başlıca emperyalist merkezlerin odaklandığı Orta Asya enerji kaynakları henüz, başta ABD olmak üzere bu çapulcu güçlerin arzuladıkları güzergahlara akmamaktadır. Gelinen süreçte bu güçlerin önüne birçok bariyerin çıkması ile, bu kaynaklara direk ulaşmaları geciktiği gibi, bölgedeki dengeler de Rusya ve Çin lehine doğru geliyor.

Hakeza ABD öncülüğünde dünyaya dayatılan "tek kutupluluğa" karşı, son yıllarda birçok güç tarafından dillendirildiği gibi, Rusya da çok kutupluluğu

savunarak, Çin ile birlikte Asya toprakları üzerindeki etkinliğini derinleştirmeye çalışıyor. Bölgenin enerji kaynaklarına, ABD ve AB dışında birçok gücün, yani Rusya, Çin, Japonya, Hindistan vs. gibi devletlerin ihtiyaçlarından dolayı ilgi göstermesi, başta ABD ve AB merkezlerinin işini zorlaştırdığı gibi, tüm bu güçlerin kendi aralarındaki kavgaları da derinleşiyor.

Yani uluslararası emperyalist merkezler arasında Avrasya üzerine rekabet giderek kızışırken, bu merkezler arası işbirliklerinin yanı sıra, bölgenin asıl sahipleri arasında da "Avrasya'da güç merkezleri" çerçevesinde saflaşmalar yaşanıyor, işbirlikleri oluşturulmaya çalışılıyor. Bir tarafta çapulcu mağrur Batı cephesi ve diğer tarafta bu cephenin egemenliğine itiraz eden (Rusya, Çin, Kazakistan, Hindistan, İran vb.), Doğu'nun zengin enerji kaynaklarının ve insan gücünün asıl sahipleri... Çünkü bu bölgenin barındırdığı ve halen tam olarak keşfedilmemiş, ancak dünya petrol ve doğalgaz rezervlerinin büyük bir kısmını barındıran enerji yatakları, emperyalist merkezlerin iştahlarını kabarttığı gibi, bölgenin sahiplerini de bu yatakların korunması için ortak çıkarlarda birleştiriyor.

Bu çerçevede, "etrafım daralıyor" diyen Rusya ile Çin birlikte, ABD'nin bölgedeki etkisini zayıflatmak ve önünü almak için bölge devletleriyle birlikte birçok konuda ortak hareket etmeye çalışıyorlar. Yani ABD'nin dünyaya dayatmaya çalıştığı tek yanlı küresel emperyal hegemonyasına karşı, Rusya da bölge adına, kendisinin de bir küresel dünya aktörü olduğunu kabullendirmek için, ABD'ye ve AB'ye karşı tutumunu sertleştiriyor.

NATO ve Şangay İşbirliği Örgütü

Varşova Pakti'nin dağılmasının ardından, NATO'nun 1996 Brüksel "Bahar toplantısı"nda, NATO'nun Doğu'ya kaydırılması kararı alındı. Aynı yıl Rusya ve Çin öncülüğünde bölgenin beş ülkesi bir araya geldiler; çeşitli konularda "ortak mücadele ve işbirliği" konusunda anlaşarak, 2001'de Şanghay İşbirliği Örgütü (ŞİÖ) olarak birlikte hareket etmeyi kararlaştırdılar. ŞİÖ başlangıçta "terör, iç kargaşalıkların önlenmesi ve dinsel fanatik hareketlerin önünün alınması"nın yanı sıra, ekonomik işbirliği çerçevesinde ortak faaliyet gösterse de, gelinen süreçte NATO'ya muhalif askeri bir güç olma yolunda ilerliyor.

Şanghay İşbirliği Örgütü'ne üye ülkeler her yıl

çeşitli misyonlar adı altında zirveler düzenliyorlar. Özellikle son yıllarda düzenledikleri zirvelerde ABD'ye, "Afganistan'da işiniz bitti, NATO bir dünya kurumu değil"dir, "Avrasya'dan elinizi çekin" deniliyor. 1990'lı yıllardan sonra "demokrasi, insan hakları ve özgürlük" gibi kavramların savunuculuğuna soyunan ABD, Rusya'nın arka bahçesi olarak bilinen Orta Asya'daki ülkelerde, siyasal süreci kendi lehine geliştirmek ve denetimine alabilmek için "Renkli Devrimler" denen, bildiğimiz bir dizi kaos yaratmaya çalıştı. Artı eski Varşova Paketi'ne üye ülkelerin birer birer NATO'ya ve Avrupa Birliği'ne dahil olmaları ile birlikte, Rusya'nın bu cepheden de etrafı kuşatılarak, hareket alanını daraltma siyaseti izlendi. Rusya bu siyasete karşı durarak ve adeta Batı cephesine karşı askeri alanda atağa geçerek, "küresel güvenliğin kuralları yeniden belirlenmelidir" dedi.

Bu doğrultuda hareket eden Rusya, bugüne kadar askıya aldığı Avrupa Konvansiyonel Kuvvetler Anlaşması'nı (AKKA) kendi güvenliği gerekçesiyle askıdan kaldırdığını, füzelerin yönünü ABD'nin müttefiki olan Avrupa'ya çevirdiğini açıkladı. Vladimir Putin öncülüğünde çok yönlü olarak toparlanan Rusya, 1990'lardan bu yana ABD öncülüğünde ilerleyen "tek kutuplu" dünyanın sona erdiğini, bundan böyle "çok kutuplu" bir dünya ile yüzyüze olunacağını alenen ilan etmiş oluyordu.

Rusya "giderek kuşatılıyorum" gerekçesiyle askeri alana önemli yatırımlar yaparak, bu yılın Ağustos ayı ortalarında ABD'nin "Patriot" füzelerinden daha kaliteli ve üstün olan "S-400" adlı füzeleri geliştirdiğini, bunun dünyada benzerlerinin bulunmadığını ve gelecek on yıl içinde de hiçbir ülkenin buna sahip olamayacağını söylüyordu. Artı yine son günlerde Rus ordusunun açıkladığına göre, "bombaların babası" dedikleri yeni bir bombayı başarıyla denemişlerdi. Batı merkezleriyle arası her geçen gün daha fazla dolaylı ve dolaysız olarak gerilen Rusya, NATO'nun Doğu'ya genişlemesi ve Doğu Avrupa cephesine yerleştirilen ABD'nin askeri gücüne karşı, Orta Asya ülkeleri ile ittifak ağlarını geliştiriyor ve Çin ile ekonomik, askeri, sosyal ve kültürel ilişkisini güçlendiriyor.

Bu meyanda, geçen Ağustos'ta Kırgızistan'ın Başkenti Bişek'te ŞİÖ zirvesine denk getirilen "Barış Misyonu 2007" tatbikatı adeta Rusya öncülüğünde ABD karşıtı bir gösteriye çevrildi. Böylece Rusya, ABD ile yaşadığı sorunlardan dolayı onunla işbirliğinden uzak kalacağını sinyallerini vermiş oldu. ABD'nin Asya toprakları içindeki askeri ve siyasi varlığının, bölgede hegemonya peşinde koşmasının kendilerinin bölgedeki varlığına yönelik ciddi bir tehdit oluşturduğunu bilen Çin ve Rusya, ABD'yi ŞİÖ ile kuşatma altına alarak, bölgede etkisizleştirmeye çalışıyorlar.

Bölgede ABD'nin desteklediği, Rusların deyimiyle "üç belanın", yani "terör, dini fanatizm ve ayrılıkçı hareketler" in bertaraf edilmesi hedefiyle şekillenen ŞİÖ geline süreçte, NATO'ya ve Avrupa Birliği'nin (kurumlaştıramadığı) Avrupa ordusuna (ki bağımsız bir savunma gücünden ziyade NATO şemsiyesi altında kalmayı sürdürecektir) alternatif bir askeri kamp olarak ilerliyor.

Özellikle Rusya bu yıl Münih'te yapılan Güvenlik Zirvesi'nde ABD'ye adeta meydan okudu. Dolaylı olarak ABD'yi kastederek, "Birilerinin dünyaya dayattığı tek kutuplu düzen kabul edilemez", "bunu tedirginlikle izliyorum" şeklinde verdiği sert yanıt, birçok merkezin kendini tekrar gözden geçirmesine neden oluyor. Putin'in bu çıkışı üzerine, Almanya Başbakanı Angela Merkel de; "Ne yazık ki Avrupa Birliği olarak ne bir güvenlik ne de bir savunma politikamız mevcut değil" sözleriyle, gerginliğin geldiği noktaya işaret ediyordu.

Özetle, emperyalist merkezler arasında egemenlik ve pazar kavgalarının giderek kızıştığı Avrasya coğrafyasında silahlanma hızlanıyor. 21.yüzyılın kanlı kavgalı hesaplaşma alanının Avrasya olacağını hesaplayan emperyalist güç merkezleri tarafından dünya bir savaş atmosferine doğru çekilmek isteniyor. Herkes kendi çapında tüm varı yoğunluğu silahlanma çabası içine giriyor.

Bunun üzerine ABD Başkanı George Bush, hem Çin'i hem de Rusya'yı kastederek, "her iki ülkeyle iyi ilişkilerin yanı sıra güçlü anlaşmazlıklarımız var" diyerek, bir nevi Çini ve Rusya'yı tehdit ediyordu. Çin'in Ortadoğu ve Afrika'da her geçen gün güçlenen konumuna tahammül edemeyen ABD, uluslararası alanda Çin mallarının kalitesizliğini boykot etmek gibi küçümseyici davranışlar sergiliyor, Çin ile ABD arasındaki sorunlar derinleşiyordu.

Bu gelişmeler, hızlı büyüme gösteren ekonomisinin geleceği için enerji kaynaklarını sağlama almak peşinde olan Çin'in, "domuzla dostluk olmaz" anlayışı ile, ŞİÖ'nun askeri yönüne giderek daha fazla ağırlık vermeye başlamasına neden olmuştur. ŞİÖ nezdinde 2002'den bugüne kadar çeşitli isimler altında yapılan tatbikatlara katılan Çin, "Barış Misyonu 2007" tatbikatına çok önem vermiş olmalı ki, Çin ordusu 10.300 kilometrelik uzun bir yolu tepeleyerek "ilk kez yurtdışı"nda, ŞİÖ ülkeleriyle birlikte askeri tatbikata katılmıştır.

Bu zirvede tatbikata ŞİÖ'ye üye 6 ülkenin yanı sıra, İran, Hindistan, Pakistan gibi bölgenin önemli ülkeleri dahil 10 ülke gözlemci ve misafir olarak katılmıştır.

Sonuç itibarıyla, bu yılki zirvede, "Bişkek Deklarasyonu" olarak deklare edilen ve "uzun vadeli komşuluk ve güvenlik stratejisi" adı altında taraflarca imzalanan anlaşmaların temel taşı, üye devletler arasında 20 yıllık bir süreyi kapsayan "ekonomik işbirliği programı" oluşturmuştur. Bu program çerçevesinde ŞİÖ'nun ortak pazarının oluşturulmasının yanı sıra, Rusya'nın önerisi olan "Asya enerji kulübü" adı altında Avrasya enerji sektörünün bir kulüp altında toparlanması görüşüldü. Bu, başta ABD olmak üzere Batı merkezlerinin bölgedeki enerji kaynaklarının sahiplerini devre dışı bırakma stratejisine karşı, başta Rusya olmak üzere Avrasya'nın sahiplerince ABD ve Batıyı devre dışı bırakma stratejisinin devreye sokulması anlamına geliyor..

Özetle, emperyalist merkezler arasında egemenlik ve pazar kavgalarının giderek kızıştığı Avrasya coğrafyasında silahlanma hızlanıyor. 21.yüzyılın kanlı kavgalı hesaplaşma alanının Avrasya olacağını hesaplayan emperyalist güç merkezleri tarafından dünya bir savaş atmosferine doğru çekilmek isteniyor. Herkes kendi çapında tüm varı yoğunluğu silahlanma çabası içine giriyor.

Silahlandırılan Ortadoğu

Washington'daki savaş aparatının Savunma Bakanı Robert Gates ve Hariciye Bakanı Condellezza Rice, Temmuz ayının son günlerinde Ortadoğu'yu ziyaret etmişler ve Mısır'ın Şerm el-Şeyh kasabasında yaptıkları açıklamada, bölgedeki müttefiklerine yardımda kusur etmeyeceklerini ve bölgeyi yeni silahlarla donatacaklarını beyan etmişlerdi. Her iki bakan da bölgenin silahlandırılmasını gerekçelendirirken, "İran'ın bölgede artan nüfusunu ve İran'ın bölge için tehdit oluşturduğunu" söylemiş, artı "alınmış olan bu kararın dünya ekonomisi için önemli olduğunu" dile getirmişti. Bu çerçevede bölgedeki müttefiklerinden İsrail'e 30 milyar dolarlık silahı hibe ederken, Körfez ülkelerine 20 ve Mısır'a 10 milyar dolarlık silah satarak, bölgeye toplam 63 milyar dolarlık askeri malzeme akıtacaklarını teyit ediyorlardı.

İsrail'in de karşı çıkmadığı Ortadoğu'daki bu silahlanma (Beyaz Saray'daki çetenin petrol ve silah sanayisi şirketlerinin üst düzey yöneticileri olduklarını da göz önünde bulundurursak) ile bir şeylerin hazırlıkları yapılmaktadır. İsrail'in bekası için ABD'nin Körfez ülkeleri ve Mısır'a vermek istediği silahlar, bölge insanının tepesinde bir tehdit olarak sallandığı gibi, bölgedeki istikrarsızlığı körükleyecek ve olumsuz süreci tetikleyecektir.

ABD, gelecekte yaşanacak facialar için Ortadoğu'daki müttefikleriyle bütünleşme zeminlerini sağlamlaştırırken, siyasal amaçları doğrultusunda bölgeyi çalkantılı ve kaotik bir sürece çekiyor.

Böylece Ortadoğu'daki mazlum emekçi halkların boğazlarından kesilerek yeni bir silahlanma yarışı başlatılıyor, bölge silahlandırılarak bir kapışma sahasına çevriliyor. ABD, Ortadoğu'ya silahların aktırılmasını "Ortadoğu'da güvenliğin sağlanması" olarak lanse ediyor. Oysa kime karşı güvenlik? Bu silahlar Ortadoğu halklarına karşı vahşice kullanılırken, gerici rejimlerin Ortadoğu'daki varlıkları daha fazla garanti altına alınacak. Yine İsrail dahil (Suudi Arabistan hariç) Körfez'deki birçok ülkenin bu silahları depolayacak yeri olmadığı için BAE, Katar, Bahreyn ve Kuveyt gibi Körfez ülkelerine yerleştirilecek olan "uydu kumandalı" silahların, ABD'nin "haydut" dediği ülkelerin yanı sıra gelecekte Avrasya'ya karşı sürdüreceği savaş için yatırım olduğunu söylersek, herhalde abartmış olmayız. Çünkü bölgede ABD'nin haydut dediği İran ve İran eksenli cepheyi vuracak kadar yeterince silah depolanmış bulunmaktadır.

Özet olarak, Afganistan savaşından sonra Irak'ta sürdürdüğü savaştan yorgun düşen ABD'nin İran ile girdiği nükleer sürtüşme ve geçen yıl İsrail'in Lübnan saldırısında boyun eğerek Lübnan topraklarını terk etmek zorunda kalması, ne Tel-Aviv'deki, ne de Beyaz Saray'daki savaş aparatı için yenilir içilir değildir. Bu yüzden gelecek yıl ABD'de yapılacak başkanlık seçimlerinde kimin başkanlık koltuğuna oturacağı pek önemli olmasa da, G. Bush kendi döneminde ısrarla İran eksenli cepheye bir ders vermektense yana. Bu nedenle Washington'daki üst düzey Avrupalı bir diplomat, G. Bush'un "İran'a yönelik askeri bir saldırıyı tamamıyla askıya aldığını söylemek zor" diyordu. Aynı diplomat "İran'a yapılacak bir saldırı transatlantik ittifakının ilişkilerini alt üst edeceği gibi, bölgenin barut fıçısını ateşleyecektir" ifadesini kullanıyordu.

Velhasıl, bölgeye yönelik çok yönlü stratejiler revaçta olup, tüm güçler kendi cephelerinden süreci kışkırtıyor ve gidalarını bu yönden almaya devam ediyorlar.

* Bernd Riegert, www.dw-world.de, aktaran, Willi Gerns, AB'nin Yüz Siperi Orta Asya, 31.08.07, Unsere Zeit gazetesi

** Willi Gerns, 31.08.07, agg

*** Aktaran, Willi Gerns, agg

“Küreselleşme”, sendikasıztırma ve yoksullaştırma / 2

Yüksel Akkaya

1980’li yıllarda bazı sanayileşmiş ülkelerde sendikaların üye sayısının azalışı, sendikalaşma oranlarının düşüşü, güç ve temsil yeteneklerinin zayıflayışı kimilerince sendikaların sonu, sendikasıztırma ilişkilerinin doğuşu olarak değerlendirildi. Evet, bazı ülkelerde bireyin ön plana çıkarıldığı, örgütlülüğün dışlandığı bir dönemde sendikal hareket ciddi boyutta bir kriz ile karşı karşıyaydı ve önemli miktarda üye kayıpları ile karşı karşıya kalmışlardı. Bu doğru, ama sadece bir sonuç. Bu sonuca ulaşmada sermayenin saldırısı, sendikasıztırma çabaları kadar, mevcut sendikal yapı, politika ve sendika liderlerinin de payı vardır. İşbirlikçi, işyeri ve ücretle sınırlı, bencil bir sendikacılık ve bürokratik yönetimle bir de sosyal kontrol işlevi yerine getirilmişse, ilk ekonomik krizde başka bir şey de beklememek gerekmektedir. Sermaye birikimi ve kârları rahatsız etmedikçe bu türden bir sendikacılığın sermayeye zarardan çok yararı olmaktadır. Ancak, sermaye birikiminde sorunlar, karlarda düşüş meydana geldiğinde, yani kriz ile karşı karşıya kalındığında sendikalar sermaye için artık bir tehlikeden başka bir şey değildir. Bu dönemde sendikasıztırma çabaları yoğunlaşır, işçiler kendileri ile işsizler arasındaki rekabeti ücret artışlarını düşürür, düşük ücretlerle çalışmaya razı olunur. Bu durum, bugüne özgü değildir, sanayileşmenin tarihi kadar eskidir. Çünkü, Engels’in (1997), daha 1845’te belirttiği gibi, *“rekabet, modern sivil toplumda egemen olan herkesin herkesle savaşının en tam ifadesidir. Bu savaş, yaşam savaşı, varolma savaşı, yalnızca toplumun farklı sınıfları arasında verilmekle kalmaz, bu sınıfların tek tek üyeleri arasında da verilir. Herkes bir başkasının önünde engeldir, ve herkes kendi önündeki engeli bir kenara itmenin ve onun yerine geçmenin yolunu aramaktadır. Nasıl burjuvazinin üyeleri kendi aralarında rekabet halindeyseler, işçiler de kendi aralarında sürekli rekabet halindedirler”*. İşçilerin işçilerle, işçilerin işsizlerle de rekabet halinde olduğu bu durumda, *“her biri ötekinin ayağını kaydırıp yerine geçmeye çalışır. Ne var ki, işçilerin kendi aralarındaki bu rekabet, işçi üzerindeki etkisiyle, bugünkü durumun en kötü yanındır; burjuvazinin elinde proletaryaya karşı en keskin silahtır. İşçilerin bu rekabeti birlikler [sendikalar] yoluyla ortadan kaldırma çabaları, burjuvazinin bu birliklere [sendikalara] karşı duyduğu nefret, ve bu birliklerin [sendikaların] başına çöken her yenilginin burjuvazinin utkusu olması bu nedenledir”*.

Tarihe dönüp ekonomik krizler ile sendikal politikalar ve yapılar arasında bir ilişki aradığımızda, karşımıza birbirinin benzeri sonuçlar çıkmaktadır: sendikalar üye kaybetmekte, yeni sendikal yapı ve politikalara yönelerek bu krizden çıkmaya çalışılmaktadır.

1873-1874 krizi, İngiltere’de, Almanya’da, Avusturya’da, ABD’de, Kanada’da sendikalarda önemli üye kayıplarına neden olmuştur. Örneğin, İngiltere’de 1869 yılında 250 bin olan sendikal işçi sayısı 1873’te 1 milyona ulaştıktan sonra, krizle birlikte 1875’te 500 bine düşmüştür (Sagnes, 1994). Benzeri bir süreç 1929 Bunalımında da yaşanmıştır. Bunalım öncesinde, İngiltere’de 6 milyona yaklaşan

sendikalı sayısı 1933’te 4 milyon 400 bine Almanya’da 8 milyona yaklaşan sendikalı sayısı 5 milyona düşmüştür (Sagnes, 1994). Belçika, ABD gibi ülkeler de benzeri bir süreç yaşamışlardır. 1974 krizi ve sonrasında yaşananlar da aynıdır. Pek çok ülkede sendikalar 1980’li yıllar boyunca önemli sayı ve oranda üye kaybetmişlerdir.²²

Her üç krizden de sendikalar üye kaybederek çıkmışlardır. Ama daha sonra yeni sendikal politikalar izleyerek, yeniden yapılanarak güç kazanmaya başlamışlardır, üye sayısı ve üyelik oranları yeniden artmıştır.

1873-1874 krizinden çıktıktan sonra, meslek sendikacılığında işkolu sendikacılığına yönelerek, toplumsal ve ekonomik hayat ile ilgili sorunları dile getirip, bunları sendikal politikalara katarak, reform taleplerinde, sosyal haklar talebinde bulunarak önemli sayıda üye ve güç kazanmışlardır (Sagnes, 1994). Sanayileşmeye, sanayi işçilerinin artışına bağlı olarak da üye potansiyelleri artmıştır.

1929 Bunalımından sonra ise, sendikalar özellikle II. Dünya Savaşı- 1980 döneminde devlet ve işverenlerle işbirliği içine girerek, korporatist ilişkiler kurmuşlar, böylece verilen ödünler karşılığında üye sayılarını arttıracak hak ve düzenlemelere kavuşmuşlardır. Bu dönemde, sendikalar genellikle merkezi, otoriter, bürokratik, tekeli bir yapıya kavuşmaya başlamışlardır.²³ Bu nedenle, 1960-1974 dönemi korporatist ilişkilerin geliştiği ülkelerde 1960 sonrasında en az greve gidilen dönemi olmuştur.²⁴

1974 sonrası dönemde ise, sendikalar önce bocalamış, sonra yeni politikalar geliştirmeye başlamışlardır. Ücretli emek içinde sendikaların dayandığı sanayi işçilerinin payının azalması, hizmet sektörünün payının artması, gençlerin ve kadınların işçiler içindeki oranının artması, sendikaları hizmet sektöründe çalışanlar ile kadınları üye yapmaya itmiştir. Hizmet sektöründe son yıllarda, özellikle 1990’lı yılların ikinci yarısında, gerçekleştirilen kimi başarılı grev ve mücadeleler bu sektörde sendikalaşma açısından önemli adımlar atılmasına yol açmıştır. 1980’li yılların başarısız grevlerinden sonra bu başarılı grevler sendikalara olan güveni ve ihtiyacı arttırmıştır. 1980’li yıllar boyunca sermaye grevlere direnmiş, devlet kurumlarını ve medyayı da arkasına alarak bu grevleri etkisiz kılmıştır. 1995 sonrasında başarılı grevleri ise hem grev eğilimini hem de sendikalar olan güveni arttırmaya başlamıştır.

1990’lı yılların bazı grevleri ve sendikaların grev politikaları farklı özellikler taşımaktadır. Bu grevlerde, grevler bir işyerinin sorunu olmaktan çıkarılıp, bir toplumsal soruna dönüştürülmektedir. Cinsiyet ayrımından, etnik ve ırk ayrımcılığına; göçmen işçi sorunundan çalışan çocuk sorununa kadar pek çok konu bu türden grevler süresince tartışılmış, medyanın sansürü internet aracılığı ve web siteleri ile kırılarak aşılmasına çalışılmıştır. Toplumda yaratılan duyarlılık ile işverenler üzerinde bir baskı kurularak, taleplerin kabulüne zorlanmışlardır.²⁵ Örneğin, ABD’de “Hizmet Sektörü Çalışanları Uluslararası Sendikası” tarafından başlatılan “justice for janitors” kampanyası, Silikon Vadisi’nde, binaların bakım ve güvenliğinde çalışanları örgütlemeye büyük bir başarı kazanmıştır.

Bu kampanyada Oracle, Apple, Hewlett Packard gibi büyük kuruluşların çalışanlarının elektronik postalarına ulaşılarak, her gece binaların, büroların temizliğini yapıp, güvenliğini sağlamaya çalışanların içinde buldukları olumsuz çalışma koşulları anlatılmış, burada çalışan mühendis ve teknik elemanlardan kendi şirketlerinde içsel baskı grupları oluşturmaları istenmiş ve bu sağlanmıştır. Böylece, yerel bir eylem internet aracılığı uluslararasılaşmakta, şirketlerin teknik elemanları ile sendikasıztırma çalışanlarından içsel baskı grupları oluşturmalarının yanı sıra, eylem toplumsallaştırılmaktadır. Öte yandan, bazı eylemlerde kimi sosyal araçlar da politik ve toplu pazarlık taleplerine dönüştürülebilmektedir (Alex, 1997).

Son çeyrek yüzyılda sendikaların küreselleşme sürecine uygun örgütlere dönüştürüldüğünü, yeterince ıslah edildiğini gösteren önemli dökümanlardan biri de Dünya Bankası’nın hazırlamış olduğu bir rapordur.²⁶ Bu rapora son yıllardaki sendikacılık mevcut durum ve süreç ile uyum sağlamıştır. Sendikalar artık işçilerin değil, sermayenin istediği örgütlere dönüşmüştür. Çünkü, sendikaların örgütlü olduğu alanlarda artık daha az greve gidilmekte ve grevler daha kısa sürmektedir. Üstelik sendikal işçi ile sendikasıztırma işçi arasında çok büyük bir ücret farkı bulunmamaktadır. ABD’de bu fark yüzde 15’e kadar sendikal işçi lehine çıkarken, Avrupa’da bu fark yüzde 5-10 arasında değişmektedir. Gelişmiş sanayileşmiş ülkeler açısından bakıldığında, sendikacılığın yapılandırıldığı yeni haliyle kapitalizm tarafından kabul göreceği anlaşılmaktadır. Bu nedenle olsa gerek 2000’li yılların başında Avrupa’da pek çok sendika yeniden üye kazanmaya başlamıştır. Ancak, bu sendikaların ücretler üzerinde ciddi bir baskı oluşturmadığı da gözden kaçırılmamalıdır. Sendika üyeliğine göre, toplu pazarlık kapsamının geniş olduğu ülkelerde sendikaların ücretleri artırarak çalışanlar lehine gelir dağılımını yeniden düzenleme olanağı bulunmaktadır. Bilindiği gibi yoksulluk da ortalama gelir düzeyi, ekonomik büyüme ve gelir dağılımının eşitsizlik derecesiyle yakından ilişkilidir.²⁷

Asgari geçim düzeyini temel alan mutlak yoksulluk yaklaşımına göre 1990’lı yılların başında ABD’de yoksulluk oranı yüzde 20’dir.²⁸ Daha yüksek gelire sahip olanlar ile yapılan karşılaştırmayı içeren görece yoksulluğa göre AB’de yoksulların oranı yüzde 17’dir.²⁹ Sendikacılığın ABD’ye göre daha etkili olduğu ve toplu pazarlık kapsamının oldukça geniş olduğu AB’de yoksulluk oranının, dünyanın en gelişmiş ülkesi olan ABD’ye göre düşük olması hiç de sürpriz olarak değerlendirilmemelidir. Üyelik açısından zayıflasalar da sendikaların potansiyel etkisi yoksullaştırmaya yönelik politikaların hayata geçirilmesini daha da zorlaştırmaktadır. Reel ücretlerin düşürülmesinde etkisiz kalan sendikalar özellikle sosyal harcamaların artırılmaması yönünde önemli faaliyetler de bulunmuşlardır. Az gelişmiş ülkeler de ise daha vahimdir. Sendikasıztırma ile birlikte reel ücretler hızla düşmüştür. Örneğin, 1980-1991 döneminde asgari ücret Venezuela’da yüzde 53, Peru’da yüzde 83 oranında, Fiji’de 1990 yılında 1975’e göre yüzde 38 oranında düşmüştür.³⁰ Üstelik

bu ülkelerde sendikasılaştırılmaya bağlı olarak düşük ücretle çalışanların da oranı artmış, enformel istihdam yaygınlaşmıştır.

Küreselleşme olarak sıfatlandırılan bu yeni dönemin en temel yaklaşımı hem gelişmiş hem de az gelişmiş ülkelerde sermayenin ödüllendirilerek emeğin cezalandırılması ve servetin toplumun tabanından tavanına aktarılması olmuştur. Kısacası, eğer gelir dağılımı tablosunun tepesinde yer alan yüzde yirminin içindeyseniz küreselleşmeden kazançlı çıkacaksınız demektir; merdivenin üstlerine tırmandıkça kazancınız da aynı oranda artacaktır. Tabandaki yüzde seksenin içinde yer alanlar ise yarışı baştan kaybedenlerdir; gelir tablosunda aşağı doğru indikçe zarara uğrama oranı da artar. K. Phillips³¹, Reagan'ın neoliberal doktrininin ve politikalarının 1977 ile 1988 arasında Amerikan gelir dağılımını nasıl değiştirdiğini tartışmaya yer bırakmayacak şekilde gösteriyor. 1980'ler boyunca toplumun en varsıl yüzde onu içinde yer alan Amerikan aileleri ortalama aile gelirlerini yüzde 16, yüzde beşinde yer alanlar yüzde 23 oranında artırmışlardır. Ancak, Reagan'a en çok dua edenler hiç kuşkusuz gelirlerini yüzde 50 oranında artıran en tepedeki yüzde birlik kesimdir. Tabandaki yüzde sekseni oluşturan yoksul Amerikalılar'ın hepsi istisnasız bazı kayıplara uğramıştır. En aşağıda yer alan yüzde onluk kesim gelirinin yüzde 15'ini yitirmiştir. Yıllık gelirleri yoksulluk sınırı olan 4.113 dolardan insanlık dışı denilebilecek 3.504 dolara kadar düşmüştür. 1977'de en tepedeki yüzde birlik kesimin ortalama geliri en alttaki yüzde ondan 65 kat fazla iken, on yıl sonra bu oran yüzde yüz on beşe fırlamıştır. Bu öylesine bir dönüşümdür ki, neoliberalizmin ateşli savunucularından Gray³² bile itiraf etmek zorunda kalmıştır: "Amerika'daki azalan gelirler, çalışan çoğunluğu, özellikle de şu anda çalışmakta olan yoksul insanların çoğunu etkiliyor. ABD, son yirmi yılda verimliliği istikrarlı biçimde artarken, çoğunluğun gelirlerinin -onda sekizin- aynı kaldığı ya da düştüğü tek gelişmiş toplumdur. Ekonomik eşitsizlikte böylesi bir büyüme, tarihsel olarak benzersizdir. Bu durum, hiçbir gelişmiş demokraside, hatta serbest piyasa politikalarının 1980'lerde en sistemli biçimde yerleştirildiği İngiltere konuşulan iki ülkede, İngiltere ve Yeni Zelanda'da bile kendini göstermedi. İngiltere ya da ABD'de on dokuzuncu yüzyıl serbest piyasalar çağında da ortaya çıkmadı". Öyle olduğu için de bugün ABD'de yoksul kesim arasında ortalama yaşam umudu süresi düşmektedir.

Kuşkusuz sorun sadece gelir kaybı ile sınırlı kalmamıştır. Yoksulluğun pençesinde kıvranan bu "gelişmiş" ülkelerde "suç" oranlarında patlamalar meydana gelmiştir. Öyle ki, artık kitlesel hapsedme politikası çare olarak benimsenmeye başlanmıştır. 1990'lı yılların ortasında her 193 Amerikalı'dan biri hapisane ile tanışmıştır. Bu rakam, Kanada'nın 4, İngiltere'nin 5, Japonya'nın 14 katıdır. 1997 yılına gelindiğinde ise, 50 Amerikan erkeğinden yaklaşık biri demir parmaklıkların arkasına geçmiş, yaklaşık yirmide biri erteleme ya da şartlı tahliyeden yararlanmış. ABD'de hapisanelerdeki düşük ücret karşılığında fason üretim "çağdaş" köleliğin hayata geçirilmiş bir başka boyutu olmaktadır. Böyle bir ortamda, beş yıldızlı otel sayısı ile özel hapisane sayısının yarışmasında

şaşılacak bir yan olmasa gerek! Sanayileşmiş ülkelerdeki çocuk cinayetlerinin yaklaşık dörtte üçünün ABD'de yaşanmış olması ise bir başka önemli sorunu oluşturmaktadır.³³

Amerika, eşitsizliğin en fazla olduğu toplumlardan biri olma özelliğini korumakla beraber, yirmi yıldır uygulanan neoliberal politikalar sonucu eşitsizlik tüm ülkelerde ciddi biçimde artmıştır. Dünya Bankası raporuna göre günde 750 milyon kişi yoksulluktan aç kalıyor, yaklaşık 1.3 milyar insan bir dolardan daha düşük gelire yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Günde iki dolardan daha düşük bir gelire yaşamını sürdürmeye çalışanların sayısı ise 2.7 milyara ulaşmıştır.³⁴ Gerek 1 dolar gerekse 2 dolar yaklaşımı dünyadaki yoksulluğun boyutunu tam olarak yansıtmamaktadır. Çünkü bu ölçüt sadece en yoksul ülkeler için anlamlı olur. Türkiye ve Doğu Avrupa ülkeleri için bu ölçüt 4 dolar, gelişmiş ülkeler için de 14 dolar olarak alındığında gerçek biraz daha açıkça ortaya konmuş olur.³⁵

UNCTAD'ın gelir eşitsizliği, yoksullaşma ve orta sınıfların eriyip gitmesi üzerine yapılan 2600 çalışmanın değerlendirilmesinden elde ettiği sonuçları yayımladığı 1997 Ticaret ve Kalkınma Raporu bu korkunç gerçeğin altını bir kez daha çizmektedir. Rapor'a göre, 1965 yılında G7 ülkelerinin kişi başına gelir düzeyi, en yoksul 7 ülkenin gelir düzeyinin 20 katı iken, 1995'te 39 katına çıkmıştır. Bir başka karşılaştırmaya göre ise 1820 yılında en zengin 20 ülkedeki kişi başına gelir en yoksul 20 ülkedeki kişi başına gelirin 3 katı iken, bu oran 1870 yılında 7 kata, 1913'te 11 kata, 1950'de 35 kata, 1973'te 44 kata, 1992'de de 72 kata çıkmıştır.³⁶ 150 yılda kat edilen mesafenin, küreselleşme adı verilen yirmi yıllık süreçte bir çırpıda yaşanmış olması yoksullaştırmanın

boyutlarını göstermesi açısından oldukça önemlidir. Bu durum yoksulluğun küreselleştirilmesinden başka bir şey değildir. Öyle olduğu için de bugün zenginliğin yüzde 85'i nüfusun yüzde 20'lik bir diliminin elinde toplanmışken, en yoksul yüzde 20'lik dilime zenginliğin ancak yüzde 1.3'ü ile yetinmek düşmüştür! 250 çok ülkeli şirketin gelirinin 2.5 milyar insanın toplam gelirine denk düşmesi ise yoksulluğun ve zenginliğin nasıl bir seyir izlediğini gösteren bir başka önemli gösterge olmaktadır.³⁷ Ülke içi gelir dağılımı açısından bakıldığında ise, nüfusun en zengin yüzde 20'sinin gelir dağılımından aldığı pay 1980'den beri hemen hemen her ülkede artmıştır. Gelişmekte olan ülkelerin yarısından fazlasında, nüfusun bu kesiminin aldığı pay yüzde 50'nin üstündedir.³⁸ UNCTAD'ın raporunun bu eğilimlerin Çin, Rusya ve diğer eski Sovyet Cumhuriyetleri gibi geniş bir yelpazede yer alan değişik ülkelerde geçerli olduğunu işaret etmesi ilginçtir. 1990'lı yılların ortasında dünya nüfusunun yaklaşık yüzde 10'u şiddetli beslenme sorunu ile, çocukların ise yüzde 10'undan fazlası beslenme yetersizliğinden kaynaklanan hastalıklar, sakatlıklar ve ölümler ile karşı karşıya idi.³⁹

22) 1974 sonrasının sendikalardaki üye kaybı için metnin sonundaki tabloya bakılabilir. Ayrıca daha fazla bilgi için bakınız M. Çetik-Y. Akkaya, Türkiye'de Endüstri İlişkileri, FES/Tarih Vakfı Yayını, İstanbul, 1999; Y. Akkaya, "1990'lı Yıllarda Endüstri İlişkileri", Mülkiye, Cilt: XXIII, Sayı: 215, Mart-Nisan 1999.

23) Korporatist sendikacılık ile ilgili daha fazla bilgi için bakınız Yüksel Akkaya, Neo-Korporatizm ve Türkiye'de Sendikacılık, (Yayımlanmamış Doktora Tezi), İstanbul Üniversitesi, Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Ana Bilim Dalı, 1996; Yüksel Akkaya, "Globalleşme: Neo-korporatizmin Sonu mu", Prof. Dr. Metin KUTAL'a Armağan, Ankara, 1998.

24) Grevlerle ilgili dönemsel bir değerlendirme için bakınız R. Hyman-A. Ferner, New Frontiers in European Industrial Relations, Blackwell, Oxford, 1994.

25) Bu konu ile ilgili daha ayrıntılı bilgi için bakınız Stuart Eimer, "From 'Business Unionism' to 'Social Movement Unionism': The Case of the AFL-CIO Milwaukee County Labor Council", Labor Studies Journal, Cilt: 24, Sayı: 2, 1999.

26) T. Ait-Z. Tzannatos, Unions and Collective Bargaining: Economic Effects in a Global Environment., The World Bank, Washington, D.C., 2002.

27) F. Şenses, a.g.e., s.149.

28) M. Chossudovsky, Yoksulluğun Küreselleşmesi, Çivi Yazıları Yayını, İstanbul, 1999, s.51.

29) F. Şenses, a.g.e., s.130.

30) A.g.e, s. 191-192.

31) K., Phillips, The Politics of Rich and Poor: Wealth and the Electorate in the Reagan Aftermath, 1991, New York.

32) J. Gray, Sahte Şafak, OM Yayıncılık, İstanbul, 1999.

33) A.g.e.

34) World Bank, World Development Report 1995, Washington, 1995; World Bank, Global Economic Prospects 2000, Washington, 2000.

35) Ülkelere göre bu ölçütler için bakınız World Bank, Global Economic Prospect and the Developing Countries, Washington, 2000; DPT, Gelir Dağılımının İyileştirilmesi ve Yoksullukla Mücadele, Ankara 2001.

36) UNDP, Human Development in This Age of Globalization, 1999, www.undp.org

37) Y. Akkaya, Türkiye'de Endüstri İlişkileri, Tarih Vakfı/FEV Yayını, 1999, s. 52-53.

38) UNCTAD, Trade and Development Report 1997, New York, 1997.

39) Le Monde Diplomatique, 18 Avril 1995.

Ülke	Tarım dışı işgücünde sendikalaşmada değişim oranı 1985-1995 (%)	İnsani Yoksulluk (%)	Yoksulluk Sınırı Altındaki Nüfus (%) (1983-2000)		Yoksulluk Sınırı Altındaki Nüfus (%) (1983-2000) Ulusal Yoksulluk Sınırı
			1 dolar	2 dolar	
Mısır	-23.9	31.2	3.1	52.7	22.9
Kenya	-59.6	31.9	26.5	62.5	42.0
G. Afrika	40.7	...	11.5	35.8	...
Uganda	-49.9	40.8	55.0
Zambiya	-33.3	40.0	63.6	87.4	86.0
Arjantin	-47.9	17.6
Kanada	-0.6	12.3	7.4a	12.8b	...
Şili	37.2	4.1	2	8.7	21.2
Kolombiya	-37.3	8.9	19.7	36.0	17.7
El Salvador	-8.0	18.1	21.0	44.5	48.3
Meksika	-42.7	9.4	15.9	37.7	10.1
ABD	-15.2	15.8	13.6a	16.9b	...
Uruguay	-41.4	3.9	2	6.6	...
Venezuela	-42.5	8.5	23.0	47.0	31.3
Avustralya	-29.6	12.9	17.6a	14.3b	...
Bangladeş	-71.9	42.4	29.1	77.8	35.6
Çin	-7.8	14.9	18.8	52.6	4.6
Hindistan	-18.2	33.1	44.2	86.2	35.0
Japonya	-17.7	11.2	...	11.8b	...
Malezya	-13.4	15.5
Yeni Zelanda	-50.7
Pakistan	-13.4	41.0	31.0	84.6	34.0
Filipinler	24.1	14.6	36.8
Singapur	-20.4	6.5
Tayland	-7.4	14.0	2	28.2	13.1
Avusturya	-29.2	10.0b	...
Belçika	-9.2	12.6	...	8.2b	...
Çek Cumh.	-52.8	4.9b	...
Danimarka	1.2	9.5	...	9.2b	...
Finlandiya	-2.8	8.8	4.8a	5.1a	...
Fransa	-47.4	11.1	9.9a	8.0b	...
Almanya (Bir)	-3.5	10.5	7.3a	7.5b	...
Yunanistan	-34.5
Macaristan	-29.2	10.1b	...
İrlanda	-12.5	15.3	...	11.1b	...
İsrail	-76.9	13.5b	...
İtalya	-7.0	12.2	...	14.2b	...
Hollanda	-6.7	8.5	7.1a	8.1a	...
Polonya	-42.6	...	10.0c	11.6b	...
Portekiz	-53.7
Romanya	-19.8	...	23c

Development Report 2002'den yararlanılarak düzenlemiştir.

a) günde 11 dolar (1994-1995); b) medyan gelirin yüzde 50'si (1987-1998); c) günde 4 dolar (1996-1999)

Tezkere ve “milli seferberlik” ...

M. Can Yüce

Seferberlik, var olan tüm güç ve olanakların, kurum ve kuruluşların belirlenen hedef doğrultusunda etkin ve bütünlüklü kullanılması durumudur! Bu, stratejik bir harekettir ve gerçek anlamda “savaş halini” anlatmaktadır. Hedef ise bütün Kürt halkı ve bütün parçalarıyla Kürdistan’dır!

Türk devleti fiili olarak seferberlik durumuna geçmiş bulunmaktadır. Kuşkusuz klasik bir savaştan çok, kendine özgü bir özel savaştan söz ediyoruz. Yürütülmeye çalışılan bu özel savaşın çok önemli ve etkin bir ayağı da “psikolojik savaş”tır!

Psikolojik savaş, salt kendi güçlerinin moralini, savaşa kararlılığını yükseltmeye dönük değildir, daha da önemlisi “düşman güçlerin” savaşa istek ve kararlılığını kırmayı, destek güçlerini etkisizleştirmeyi hedeflemektedir. Bu temel iki unsurun yanında ve onlara bağlı olarak toplumun en gerici, ırkçı-şoven duygularını ayaklandırmak, özel savaşı güçlü ve etkin toplumsal dayanaklar üzerinden yürütmek, psikolojik olarak “karşı tarafa” soluk aldırılmamak, anılan psikolojik savaşın önemli bir hedefidir. Devletin tüm kurumlarını ve toplumu politik ve ruhsal olarak özel savaş hedefleri doğrultusunda harekete geçirme sürecinin birçok politik, ekonomik ve toplumsal sonuçları olacaktır. Seferberlik veya savaş hali, toplumun ve ruhların askerileştirilmesi, aynı zamanda özel savaş iktidarının içte baskı ve şiddeti en üst düzeye çıkarması anlamına gelmektedir. Seferberlik ve savaşın, toplumun askerileştirilmesinin, demokrasiyi değil, özel savaşı, askeri despotik diktatörlüğü koşulladığı çok açıktır. Bu nedenle askerden daha özel savaşçı bir hareket içinde olan “bindirilmiş toplumsal kıtalar”, aynı zamanda bu sürecin bir yönüyle kurbanı niteliğindedirler. Bu nokta, şimdilik, bu tartışmanın kapsamı dışındadır.

Aylardır “sınır dışı operasyona” dönük politik ve psikolojik bir “harekât” yürütülmektedir. Toplumun bu doğrultuda belli bir “kıvama” getirildiğini vurgulamamız gerekir. Özellikle Şırnak’ta 13 askerin öldürülmesinden sonra ırkçı-şoven kampanya akıl almaz boyutlar kazandı. Her alan, her araç, her yöntem bu hedef doğrultusunda kullanıldı, kullanılıyor. Kampanyalar yapılıyor, toplumun en geri, intikamcı, linç dürtüleri kışkırtılıyor, PKK üzerinden Kürtler’e karşı linç duyguları körükleniyor. TV’ler, radyolar, spor karşılaşmaları ve daha bir dizi alan bu hedef doğrultusunda kullanılıyor.

Hazırlanan bu politik ve psikolojik ortamda hükümet Güney operasyonu için yetki tezkeresini meclise gönderdi. Bu tezkere ile bir yıllık yetki almayı hedefleyen hükümet, askerin aylardır dile getirdiği bir isteği yerine getirmiş oldu. Bütün bunların topyekûn savaş çılgınlıkları eşliğinde yapıldığını bir kez daha vurgulamamız gerekiyor.

17 Ekim tarihinde mecliste görüşülecek ve kabul edilmesi kesin olan tezkere önemli politik ve psikolojik sonuçları olacağı kesin gibidir! Meclise gönderilen yetki tezkeresi, salt PKK ve onun üzerinden Kuzey Kürtleri’ne karşı savaşı farklı bir aşamaya taşıma anlamına gelmeyecek; aynı zamanda Güney Kürdistan’a ve o bağlamdaki gelişmelere müdahale etme isteğinin pratik dışavurumu anlamına da gelecektir. Aslında Türk Genelkurmayı Güney’e ilişkin düşüncelerini, niyetlerini ve hedeflerini çok açık bir biçimde 12 Nisan 2007 tarihinde yapılan basın toplantısında dile getirmişti. Bugün meclise gönderilen tezkere bu değerlendirme ve hedeflere

oturduğunu vurgulamamız gerekiyor. Açık ki Güney Kürdistan’daki devletleşme sürecini kendileri için bir varlık yokluk sorunu olarak algılamaktadırlar. Ama öyle de olsa, buna doğrudan müdahale ederek yok etmenin kısa vadede pek mümkün olmadığını da biliyorlar. Bunun ABD ile ciddi bir çatışma riskini taşıdığını da... Öyle olduğu için tezkere ve operasyonun hedefini ve kapsamını “PKK ile mücadele” anlayışı ile çerçevelemeyi, bunu resmi düzeyde vurgulamayı gerekli görmekteyiz... Ancak çizilen ve PKK ile sınırlı tutulduğu iddia edilen çerçevenin, kendi başına stratejik hedeflerine ulaşmada son derece sınırlı kalacağını da biliyorlar. Dolayısıyla resmi açıklamalarla, tezkere resmi ifadesiyle gerçek kapsamı birbiriyle örtüşmekten uzak kalacaktır!

Biraz açmakta yarar var. Bu tezkere ve askeri operasyon tehdidi veya fiili saldırısıyla umulan ve beklenen nedir?

Tezkere ile alınacak yetkinin hemen kullanılıp kullanılmayacağı, yani fiilen Güney’e operasyonun gerçekleşip gerçekleşmeyeceği tartışılmaktadır. Ama öyle de olsa bu tezkere ile belli politik ve diplomatik başarılar elde etmek istedikleri çok açıktır. Bir operasyon tehdidiyle elde etmek istedikleri sonuçlar var, bir de fiili operasyon süreciyle...

Bir: ABD’ye Irak, Güney Kürdistan ve genel Kürdistan sorununda ne kadar hassas olduklarını, bu hassasiyetlerinin bir savaşa yol açabilecek kadar ciddi olduğunu bir kez daha anlatmak, bu nedenle bu konularda duyarlılıklarına dikkatleri çekmek ve Kürdistan sorununda kendi çizgilerine yakın bir politika izlemelerini dayatmak istemektedirler. Bu konuda gerekli duyarlılığın gösterilmemesi durumunda bunun ikili ilişkileri tamir edilmesi güç bir noktaya sürükleyebileceğini hatırlatmak eğilimindedirler...

İki: İran’ın Güney’e uzanan operasyonları göz önüne alındığında, hükümetin meclise sunduğu tezkere İran ve Suriye ile anti-Kürdistan eksenindeki ilişkileri yeni bir aşamaya taşıma niyetinde olduğunu göstermek istemektedir.

Üç: Irak’ın geleceğini belirsiz gören TC’nin, bir yandan mevcut hükümet üzerinden baskı kurarak kendi çizgisi doğrultusunda bir yönelime zorlarken, bir yandan da Sünni ve Şii gruplarla anti-Kürdistan eksenli bir ittifak geliştirmek istediği bilinmektedir. Bu konudaki tartışmalar basına da yansımıştır.

Dört: Öncelikle Güney Kürdistan üzerinde baskı kurmak, Güney yönetimini sınırlandırmak ve giderek teslim almak gibi bir politikaya sahip oldukları, uzun vadede ise işgal dahil çeşitli yollarla Güney’i tümden ortadan kaldırmak istedikleri bir sır değildir. Bunu, Genelkurmay’ın 12 Nisan açıklamaları başta olmak üzere çeşitli vesilelerle yapılan açıklamalarından okumak zor değildir!

Beş: PKK bahanesiyle Güney ile Kuzey arasında geniş bir “tampon bölge” oluşturmak istedikleri bilinmektedir. Tezkere bu eğilimlerini daha somut bir uygulama planına dönüştürmeye dönük önemli bir adımdır.

Altı: Genel olarak diplomatik alanda TC, kendi elini güçlendirmek istiyor, tezkere bu olanağı verebileceğini düşünüyor.

Yedi: Güney operasyonları Irak ve ABD’nin Ortadoğu politikalarına, bu politikaların ortaya çıkarabileceği sonuçlara ve olası gelişmelere karşı da bir hazırlık niteliğindedir.

Dolayısıyla tezkereyi, salt bir askeri operasyona

hazırlık olarak değil, aynı zamanda politik ve diplomatik bir atak olarak değerlendirmek yanlış olmayacaktır.

Anılan tezkere bir de “iç politika” alanına yansımaları olacaktır. Kısaca özetlemek gerekirse:

Bir: Tezkere, yönleriyle iç politika dengelerinin yeniden kurulmasını birlikte getirecektir. Savaş, güç ve şiddet ortamı, kaçınılmaz olarak içteki baskıların yoğunlaşması, özel savaş uygulamalarının derinleşmesi sonucunu getirecektir. Günlük politikada öne geçen askeri güç, “iç dengelerde” de daha çok inisiyatif sahibi olacaktır. Dolayısıyla hükümet kendi eliyle kendi hareket alanlarını daraltabilecek bir adım atmış oluyor.

İki: Esas olarak baskıların sivri ucu Kürtler’e ve onların çeşitli düzeylerdeki kurumlarına, ilişkilerine ve kazanımlarına dönük olacaktır. DTP milletvekilleri, DTP denetimindeki belediyeler bu yeni dönemde daha çok boy hedefi olacak ve tasfiye ve gözden düşürme kampanyalarına konu olmaya devam edeceklerdir. Zaten öteden beri başlayan politik linç kampanyası doruklandırılmış ve bu, daha da derinleştirilmek istenmektedir. İrkçı şovenizm ve linç kampanyaları, özel savaş uygulamaları kitlesel boğazlamalara kadar tırmandırılma eğilimindedir!

Üç: İçte baskıların yoğunlaştırılması, kısmi demokratik hakların tümenden budanması, ırkçı şoven kampanyaların beyinleri ve yürekleri teslim alması süreci, kuşkusuz, emekçileri, ekonomik ve demokratik hak mücadelelerini de fazlasıyla etkileyeceklerdir. Kürt karşıtlığı ve bu bağlamda derinleştirilen özel savaş, Türkiye emekçilerini ve yaşamlarını da doğrudan etkileyecektir. Şoven milliyetçilik zehrinin, emekçilerin kendilerini de derinden vurduğunu vurgulamak durumundayız.

Bütün bunlardan ortaya çıkan sonuç açıktır: Özel savaşın saldırılarına, Güney operasyonuna ve ırkçı şoven seferberlik hareketine ve bunların sonuçlarına karşı etkili bir birleşik mücadele örgütlemek ve geliştirmek!

Ancak güncel baskıların, saldırıların hedefi konumunda olan DTP ise hala kendisini devlete ve düzene kabul ettirmenin umutsuz umudunu taşıyor ve şaşkınları oynamaya devam ediyor. Bu şaşkınlara sorulması gereken birkaç soru var:

Eğer gerçek anlamda bir Kürt sorununuz varsa, bu soruna çözüm iddiasının bu düzene sığmayacağını anlamanız için daha hangi musibetleri yaşamamız gerekir?

Yok, eğer bir Kürt sorununuz yoksa, neden kendinizi ve halkı kandırmaya devam ediyorsunuz?

Ama Kürt egemenleri ve orta sınıfı olarak siyaset yapmak istiyor ve bunu da devlete kabul ettirmek istiyorsanız bu konuda kendinizi aldatıyorsunuz. Bu konuda TC’nin çizdiği çerçeve bellidir: Siyaset yapma iddianız mı var, o zaman kendinizi inkâr ederek ve her türlü aşağılanmayı göze alarak düzen ve devlet partilerinden birinde rahatlıkla siyaset yapabilirsiniz! Şimdi AKP içinde siyaset yapan Kürt egemenleri gibi... Bunun dışında en geri ve reformizm temelinde bir siyaset yapma şansınız yok! Bu gerçeği bir kez daha görmek ve yaşamak için başka deneyimlere gerek var mı?

Bir kez daha görüldü ki, bizim topraklar, düzen içi “çözümlere” yaşam hakkı tanımıyor. Gerçek çözüm ve onurlu duruş devrimci direnişçi duruştan başkası değildir! Günlük yaşam, bu gerçeği her fırsatta yeniden yeniden doğruluyor!

İnkâr edilen bir halkın yazarı: Mehmet Uzun

11 Ekim günü Kürt edebiyatının öncüsü olarak kabul edilen Mehmet Uzun mide kanseri tedavisi gördüğü Diyarbakır'da yaşamını yitirdi. 54 yaşında aramızdan ayrılan Uzun, arkasında onlarca roman ve deneme, Kürtçe'yi edebiyat dili olarak bütün dünyaya tanıttırmanın gururu ve saygı duyulacak bir özgeçmiş bıraktı...

1953 yılında Urfa Siverek'te doğan Mehmet Uzun, 1977 yılından sonra yaşamını İsveç'te sürdürmek zorunda kaldı. 13 Temmuz 2006'da Türkiye'ye dönüş yapan Uzun, Diyarbakır'a yerleşti ve yaşamının kalan günlerini burada geçirdi. 1985 yılında romanlarını Kürtçe yazmaya başlayan Uzun, denemelerde ise Kürtçe, Türkçe ve İsveç dillerini kullanmayı tercih etti. Uzun'un "yasak" bir dilde yazdığı romanları 20'yi aşkın dile çevrildi.

Yasak bir dilin edebiyatını yaratmak!

Mehmet Uzun'un romanlarını Kürtçe yazmasının gerisinde açık bir tutum vardı. Yıllar boyunca bu tutumu gizlemediği gibi, çok kez mahkeme salonlarında açıkça da savundu. Zira yasak bir dilin edebiyatını yaratmak, inkar edilen bir halkın sesi soluğu olmakla eş değerd. Bu yüzden Mehmet Uzun Türkiye'ye döndüğünde katıldığı ve kendi edebiyatının tartışmaya açıldığı bir toplantıda, "Böyle salonlara alışkın değilim. Ben romanlarımı mahkeme salonlarında tartışmaya alışkınım. Böylesi bilimsel tartışmalarla daha önce karşılaşmadım" diyerek, sermaye düzeninin saldırgan tutumunu nükteli bir dille teşhir edecekti.

Mehmet Uzun Kürt halkının dili, kimliği ve özgürlüğü arasındaki bağı çok özlü bir biçimde ifade etmişti: "Benim kaderim işte bu; Dirêj olarak değil, Uzun olarak doğmuş talihsiz bir çocuk. Mehmed ve Uzun benim isimlerim değil, tüm ağırlığıyla omuzlarıma indirilmiş boyunduruklar, benim hapisane gardiyanlarım, beni kontrol altında tutan bekçiler, doğduğum cehennemde beni gözetleyen zebaniler..."

Mehmet Uzun'un kendisine yakıştırılan Türkçe isim üzerinden kurduğu bu cümlelerin yanısıra yaşam hikayesinden parça parça aktardığı onlarca anısı Türk devletinin inkar politikalarının adeta aynası oldu.

Mehmet Uzun'un ölümünün ardından ona dair anlatılanlarda bir dizi anıya yer verildi. Bunlar içerisinde en çarpıcı olanları Uzun'un '70'lerde yargılandığı mahkeme salonlarında duyduğu

içerlemelerin aktarıldığı anılar... Hakkında hazırlanan iddianamelerde geçen "Kürtçe diye bir dil yoktur" vb. cümlelerin üzerinde nasıl bir etki bıraktığını anlatan yazar, yaşamının büyük bölümünde olduğu gibi burada da Türkiye'de yaşayan Kürtler'in tercümanı olmuştu adeta.

İddianamelere içerlemişti, çünkü Türkçe ile ilkokulda yediği dayak sonucu tanışan bir insan için, babaevinde konuşulan dile "yok" demek, onun annesini, babasını, köyünü, geçmişini yok saymakla eş değerd.

Mahkeme salonları ile geçmişi, çocukluğu, kimliği reddedilen Uzun, o günlerde Kürtçe yazmaya karar verdi ve yasak bir dilden, daha da önemlisi "olmayan bir dilden" bir edebiyat yarattı! Bu çok kolay olmadı. Çünkü ilkokulda tokat, ergenlikte polis dayacağı ile karşılanan bu dil, yetişkinlikte cezaevi, işkence demektir. Yıllar yılı resmi ideolojinin dışladığı bir dil doğal olarak günlük diyalogların sınırlarına sıkışacak, gelişme olanağı bulamadığı gibi, birçok özelliğini, kelime dağarcığını vb. yitirecekti. Yok sayıla sayıla köreltilmiş bir dille roman gibi ifade zenginliği gerektiren bir edebiyat türünde eser vermek birçok açıdan güçlük içeriyordu. Ancak Uzun, yılları bulan İsveç yolculuğunu adeta bu işe adadı.

Kürtçe'yi edebi bir dil olarak kullanmaya başladığında elinde oldukça sınırlı yazılı kaynak vardı. Bunun zorluklarını yaşayan Uzun, bu zorlukları aşmak

için çok yoğun, titiz ve ömür boyu devam ettiği bir araştırma sürecine girdi. Suriye Kürtleri'nin türkülerini, destanlarını yerinde inceledi. Konuşulan, söylenen her sözcüğü kaydetti. Diaspora'nın kaynaklarını kullandı. Araştırması için gerek hafızası ve yaşamışlıklarını zorlayarak, gerekse Kürtler'in yaşam alanlarında doğrudan bulunarak sürekli olarak çaba harcadı. Gelinek yerde "yok" denilen bir dilde yazılmış olan ve onlarca dile çevrilen bir dizi romana imza atarak, Kürtçe'nin gelişimine önemli bir katkı sundu.

İnkâr karşısında sözcüklerin gücü

Mehmet Uzun, Kürdistan coğrafyasında Türkçe'nin uğramadığı köylerde yetişmiş yüzlerce Kürt çocuğunun kaderini paylaşmış bir insan olarak, Türkçe'nin kendisine silah zoruyla belletilmesi ile beraber bir gerçeği de yok saymasının dayatıldığının bilincine vardı. Bütün bunları yazar daha önce kaleme aldığı bir denemesinde şu sözlerle aktarmıştı:

"Yaşamımda tüm bunlara tümüyle yabancı olan başka bir dile, Türkçe'ye ait bir dünya başladı. O zamanlar büyüklerimden şunu öğrendim; eğer başarılı olmak istiyorsan Türkçe'yi ve Türkçe'ye ait dünyayı çok iyi öğreneceksin. Okullarda okunması ve yazılması yasaklanmış ve kamu yaşamının tümüyle dışına itilmiş Kürtçe'yle herhangi bir geleceğin olmaz. Varsa yoksa resmi dil, resmi yaşam. Türkçe, biraz daha Türkçe. Resmi tarih, resmi değerler, resmi edebiyat, resmi marşlar, nutuklar, destanlar, resmi sözcükler... Artık Türkçe düşünmek, Türkçe kendini ifade etmek, Türkçe duymak. O çocukluğa, o köye ait olan herşeyi artık küçümsemek, hor görmek, unutmak... Bunun nasıl vahşi ve gaddar bir asimilasyon süreci olduğunu çok sonraları anladım."

Kürtçe'yi hedef alan saldırı açıkça bir halkın varlığını kabul etmeme tutumunun uzantısıydı. Mehmet Uzun'un Kürtçe yazdığı bütün romanlar da bu tutuma karşı Uzun'un kendi cephesinden geliştirilmiş bir tutum ve beraberinde bilimsel bir yanıtı. İşte bu romanlar, inkara karşı sözcüklerin gücünü açığa çıkartıyordu.

Mehmet Uzun Kürt diline ve edebiyatına sunduğu katkılarla yaşamaya devam edecek!

John Reed 120 yaşında!

"Dünyayı sarsan 10 gün"ün yazarı komünist gazeteci John Reed 120 yaşında. 22 Ekim 1887'de ABD'de doğdu. 17 Ekim 1920 yılında Moskova'da, henüz 33 yaşındayken, yakalandığı tifüs hastalığı sonucu yaşamını yitirdi. Kremlin'deki anıtında, "John Reed, III. Enternasyonal delegesi, 1920" yazar.

John Reed, Ekim Devrimi'ni anlatan ve dünya ölçüsünde tanınan kitabının önsözünde; Bolşevikler önderliğindeki devrimde yaşadıklarını ve sadece gerçekleri yazdığını vurgular.

Lenin, Amerika'da yayınlanan kitabın önsözünde; "Bütün dünya işçilerine bu kitabı

okumasını öneriyorum. Proletarya diktatörlüğünü ve olayları gerçek ve canlı bir biçimde anlatan, bu açıdan büyük bir anlam taşıyan bir kitap" der.

Nadejda Krupskaya ise şunları söyler: "John Reed, olayların, kavganın büyük anlamını kavrayan tutkulu bir devrimci, bir komünist idi. Kitap gerçek bir halk devriminin resmini çiziyor. Bu açıdan özellikle Ekim Devrimi'ni tarih olarak okuyacak gelecek nesiller için John Reed'in kitabı kendine özgü bir efsanedir."

"Dünyayı sarsan 10 gün" Ekim Devrimi'nin 90. yılında her devrimcinin yeniden okuması gereken canlı bir ders kitabı.

ÖDP 4. Olağanüstü Genel Kongresi yapıldı

ÖDP, 4. Olağanüstü Genel Kurulu'nu ve onu önceleyen konferansı geniş bir katılımı ile gerçekleştirdi.

6 Ekim'de yapılan Konferans, seçim sürecinde bağımsız milletvekili aday olmak için başkanlıktan ayrılan Ufuk Uras ve parti meclisinin aldığı tavırdan dolayı yaşanan ayrışma ve iç hesaplaşma tartışmalarıyla geçti. Ufuk Uras'ın seçimlere bağımsız aday olarak girmesini ve partiyi başkansız bırakmasını eleştiren delegeler, Uras'ın temsil ettiği eğilimi liberal sol parti yaratmak, bireyi partinin önüne geçirmek, lider kültürü yaratmak, kolektif yapının kurallarına uymamak, kolektif kültürü yok etmek, partinin ilkelerini ve tüzüğünü ihlal etmek, partiyi eksensizleştirmek, bir türlü tanımlanamayan sosyal demokratlardan sosyalistlere cephe oluşturmak, metropol elitist solculuğu yapmak-bunu ÖDP'de hakim kılmaya çalışmak, kuyrukçuluk-fırsatçılık yapmak olarak tanımladı.

Muhalefet, kendi gücüne dayanmadan başka güçler (DTP) üzerinden elde edilen bir ya da daha fazla milletvekilinin önemli olmadığını, önemli olanın kendi toplumsal dinamikleri üzerinden güç kazanmak olduğunu dillendirdi. Bir önceki ÖDP kongresinde alınan "olağanüstü durumlar hariç ÖDP seçimleri boykot etmez ya da bağımsız adaylarla seçime girmez" ilkesinin ihlal edildiğini ifade eden delegeler, yeniden yapılanmanın zorunlu olduğunun ve organik bir parti yaşamı yaratma gerekliliğinin altını çizdi.

Ufuk Uras'ı savunan delegeler ise, çatışmanın yenilikçilerle gelenekselciler arasında yaşandığını, gelenekselci solun statükoculuğundan kaynaklandığını ifade etti. Saldırıları karşısında DTP ile birlikte olunması, Türk sosyalistleri ile Kürt sosyalistlerinin birlikteliğinin sağlaması gerektiği, seçim sürecinin farklı sol çevrelerle birlikte olma noktasında önemli deneyimler biriktirdiği, yapılması gerekenin tartışmalarla zaman kaybetmek yerine geleceğe bakmak olduğu söylendi.

Kongre ise 7 Ekim'de saygı duruşuyla başladı. Başkan vekili Kemal Ulusaler ve milletvekili Ufuk Uras'ın konuşmalarının ardından konukların konuşmalarına geçildi. Ardından yapılan seçimlerde 467 oy alan Ufuk Uras yeniden başkanlığa seçildi. Kemal Ulusaler ise 336 oy aldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

"Kadınlarımızın yüzü acılarımızın kitabıdır!"

Daha ana karnındayken çizilmiştir kaderin. İyi para edecek bir mal, evde hizmet edecek bir köle, kocasına kadınlık yapacak bir eş, sabana sürülecek bir hayvan... Neden ve niye yazılmıştır bu yazgı, hiç bilmezsin, düşünmezsin. Düşünmeye fırsatın da olmamıştır zaten. Tarih seni dört duvar arasına hapsedeli beri, görevin bulaşık yıkamak, çocuk bakmaktır artık.

Kimi zaman reklam panolarında yarı çıplak poz veriyorum size, kimi zaman bir anneyim, genç bir kızım kimi zaman düşleri doğarken çalınmış, kimi zaman erken büyümüş bir çocuğum... Ve bir işçiyim alınterimi bezirganların sofrasına sunan... Kendime ne kadar da yabancıyım, renkli ekranlarda satın alınırken en mahrem duygularım. Kendime ne kadar da yabancıyım okşarken çocuğumun saçlarını. Ve kendime, etime, bu dünyaya ne kadar da yabancıyım, hapsedilirken dört duvar arasına...

Evet ben bir kadınıym! Bir zaman tarlaya sürülen, bir zaman namus adı altında töre cinayetlerine kurban giden, aile içi şiddete maruz kalan...

Tüm bu baskılardan kurtulmanın, bana biçilmiş bu rolden kurtulmanın yoluydu üretime katılmak. Üretime katıldım, şimdi bir kimliğim daha var; işçiyim! Ancak üretime katılmak özgürleşme yolunda bir ilk adımdı. Çünkü üretim sürecinde de bu kokuşmuş düzenin kadına biçtiği rol değişmeyecekti. Kadın işten eve döndüğünde yine ev işleri ve çocuk bakımı onun omuzlarında olmaya devam edecekti.

Biz kadın işçilerin en çok yaşadığı sorun aşırı

mesailer, gece çalışması, sigortasız çalışma ve tüm bu yoğunluklar içinde bize sorulmadan "bunlar senin görevlerin" denmiş, ev işleri ve çocuk bakımı. Bu yüzden kadın üretime katılsa da aslında dört duvar arasına sıkışmış, fabrika ve ev arasında mekik dokur olmuştur.

Gözlerini kâr hırsı bürümüş bu sistemin efendileri fabrikalarda kanımızı emmeye devam ederken, bir yandan da cinsel bir meta olarak pazarlıyorlar bizi reklam panolarında, televizyon ekranlarında. Yozlaşmadan, yabancılaşmadan ve ekonomik sıkıntılardan dolayı fuhuşa zorlanan yine biz kadınlar oluyoruz. Fabrikalarda kadın olmamızdan kaynaklı aşağılanan, daha düşük ücretle çalıştırılan, ilk işten çıkarılan, sigortası yapılmayan, tacize uğrayan yine biz kadın işçileriz.

Biz işçi kadınların en acil talepleri sigortasız çalışmanın engellenmesi, fazla mesailerin kaldırılması, gece çalışmalarının yasaklanmasıdır. Bize yüklenen ev işleri ve çocuk bakımı gibi işlerin sırtımızdan alınması gerekmektedir. Bu yüzden çalıştığımız yerlerde nitelikli kreş ve emzirme odaları için mücadele etmeliyiz. Hem bir kadın, hem de işçi sınıfının mensubu olarak kadın-erkek omuz omuza "Ücretsiz, nitelikli kreş istiyoruz!" şiarını yükseltmeliyiz.

Unutmayalım, hayatın yarısı bizlersek, kavganın yarısı da bizleriz!

Ciğli'den bir işçi

Çınardibi Dayanışma Şenliği başarıyla gerçekleştirildi!

Ümraniye'de emekçilerin yoğunluklu yaşadığı K. Karabekir Mahallesi'nde yaklaşık bir senedir alternatif kültürü geliştirme amacıyla yayınlanan Çınardibi dergisi ilk dayanışma şenliğini hayata geçirdi. 14 Ekim gecesi yapılan şenliğe yaklaşık 500 kişi katıldı.

Etkinlik öncesi yoğun bir afiş çalışması gerçekleştirildi. Şenlik davetiyeleri kolektif bir şekilde dağıtıldı ve mahalle sakinlerinin de etkinlik programına katılımcı olması hedeflendi.

Program, bölgede yaşayan bir eğitim emekçisinin konuşmasıyla başladı. Konuşmada yoz kültürden emekçilere dayatılan yoksulluğa, çeteleşmeden kentsel dönüşüme kadar birçok sorun üzerinde duruldu. Bu sıkıntıların üstesinden gelmek için örgütlenmek gerektiği vurgulandı. Ardından Çınardibi Çocuk Futbol takımı, dergiden elde edilen gelirle yaptırılan formalarıyla sahneye çıktı ve 30 çocuk kitabının dağıtımı gerçekleştirildi. Bir emekçi kadın kendi yazdığı şiirleri ile programa destek olurken, bir başka emekçi kadın da halk türküleriyle katılımcılara anlamlı anlar yaşattı.

Yazarlar sendikası üyesi şair Tefik Taş bir slayt gösterisi ile şenlikte yer alırken Grup Tiroj ve Grup Göç izleyenleri türküleriyle coşturdu. Dekorevi Sanat Tiyatrosu'ndan bir oyuncu tek kişilik oyunuyla kapitalizmin krizini teşhir etti. Yarım saat süren oyunda sistemin bireyler üzerindeki etkileri anlatması izleyicileri çok etkiledi. Şenlik boyunca Çınardibi dergisi standı açık kaldı.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

İş kazası kaderimiz değildir!

Siz hiç iş kazası geçirdiniz mi? Peki, hiç iş kazası gördünüz mü?

Geçenlerde bizim fabrikada bir iş kazası yaşandı. Hayatında hiç eksantrik pres görmeyen ve yeni işe başlayan bayan bir işçi, açık kalıpta çalışırken iş kazası geçirdi. Sağ elinin üç parmağını prese kaptırdı! Sigortası olmadığından Özel Ciğli Tıp Merkezi'ne götürüldü ve mikro cerrahide parmak uçlarına yama yapılarak ameliyat edildi. Biz onu hastaneye götüren patronu beklediğimiz için işten akşam bir saat geç çıktık. Patron hastaneden geldikten sonra -diğer iş kazası geçiren işçilere yaptığı gibi- kadın işçi hakkında "dikkatsizlik" tutanağı tuttu ve kaza sırasında o bölümde olmayan iki akrabasını şahit olarak gösterip tutanağa imza attırdı.

Peki bu kazada suçlu kim? Patrona göre "dikkatsiz" davranan kadın işçi. Sağına soluna bakmıştır, maşa kullanmamıştır, o makineye kimseye sormadan oturmuştur vb...

Peki ya görülmeyen ya da görülmek istenmeyen gerçekler? Evini geçindirebilmek için çalışan ve ne iş verilirse verilsin yapan kadın işçi mi suçludur? İşsizlik

ordusunun dev gibi büyüdüğü, işsizlik korkusunun ölüm korkusuna baskın geldiği bu ülkede işsiz kalmak istemeyen kadın işçi suçlanabilir mi? Hiç bilmediği bir makinanın başına onu oturtanlar, makineyi kullanması için teknik bilgi vermeyenler asıl suçlu!

Patronun amacı ise bambaşka. Ameliyat masrafının 3500 YTL olduğunu ve kadın işçinin bastığı parçadan 30 bin tane basılırsa bu paraya denk geldiğini (30 bin iş 10 gün ediyor), kadın işçi yüzünden zarara uğradığını, kendisinin vicdanlı birisi olduğunu ama bundan sonra kimseyi mikro cerrahiye göndermeyeceğini, herkesi sigortaya göndereceğini söyledi. Ayrıca para kazanmadığını, kendisinin işçilerden çok bir lüksü olmadığını savundu ve daha "verimli" çalışmamızı istedi.

Biz işçiler patronlara sadece alınterimizi değil aynı zamanda kanımızı ve bazen de canımızı veriyoruz. Nereye kadar? İşçiler örgütlenerek iş kazaları ve tüm sorunlarla ilgili patronların karşısına dikilene kadar!

Kaderimizi elimize almanın zamanı gelmedi mi artık!

Ciğli Organize'den bir işçi

Mücadele Postası

Ajanlaştırmaya karşı basın açıklaması

Eren Keskin, yaklaşık bir yıl önce İstanbul'daki Hacı Ahmet semtinde bir tekstil atölyesinde çalışmakta olan Fatma Bozdemir'in, tanıştığı Mehmet Koç isimli kişi tarafından ajanlaştırılarak PKK içine sızdırılmasına karşı ailesinin şikayeti üzerine suç duyurusunda bulundu.

16 Ekim günü İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın toplantısına Fatma Bozdemir'in annesi, babası ve dayısı da katıldı. Yapılan açıklama, "16 yaşındaki bir çocuğun tehdit ve şantajla suç işlemeye yönlendirilmesi, üstelik bunların Emniyet güçleri tarafından yapılması inanılmaz bir olaydır. İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'nın konu ile ilgili delilleri toplayarak, İstanbul Emniyet Müdürlüğü içinde böyle bir yapının bulunup bulunmadığının araştırılıp sorumlular hakkında soruşturma açılmasını talep ediyoruz" sözleriyle sona erdi.

Bozdemir'in ailesi de bir konuşma yaparak, insanlık dışı bu olaydan dolayı Kürt halkından özür dilediklerini, demokrat bir aile olduklarını, insanca yaşamak istediklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Faşist beslemeler iş başında!

Tırmandırılan şovenizmle birlikte son dönemde hedef gösterilen Kürt halkı toplumsal linçle susturulmak isteniyor. Devletin kışkırtması sonucunda DTP binaları kurşunlandı. Ardından Yenibosna'da Yürüyüş dergisinin satışı sırasında bir devrimci, polis tarafından kurşunlandı. Şişli'de Kürtçe müzik dinleyen bir genç, faşist zihniyetin hedefi oldu ve linç edilmek istendi. Sermayenin kirliliği savaş çıkırtkanlığını yapan medya da şovenizmi daha fazla körükliyor.

Son olarak 11 Ekim günü akşam saatlerinde faşist beslemeler tarafından İnönü Mahallesi'nde bir yürüyüş gerçekleştirildi. Ülkü Ocakları imzası ile mahalle dışından araçlarla gelen bu çete, polis koruması eşliğinde gerçekleştirdiği yürüyüşü yine polis eşliğinde Sefaköy İşçi Kültür Evi yakınlarında sona erdirdi.

Devrimci, demokrat, yurtsever kimliği ile tanınan İnönü Mahallesi'nde faşist zihniyete yer yok.

Kızıl Bayrak/Küçükçekmece

Mersin E Tipi'nde arama işkencesi!

Cezaevlerinde baskı ve işkence artarak devam ediyor. Son dönemde özel işkence timinden sevk dayatmalarına, askeri sayımdan binbir türlü hak ihlaline kadar sürekli yeni saldırılar gündemde. Son gelişme ise Mersin E Tipi Cezaevi'nde yaşandı. Mersin E Tipi Cezaevi'nde tutuklu bulunan Adil Savur ve Erdoğan Bayhan, mahkemeye götürülürken jandarma tarafından 'ağzları'nın aranmak istenmesine karşı çıktıkları için hakaretlere maruz kalarak koğuşa geri götürüldüler.

İHD'ye gönderdikleri mektupta olayın ayrıntılarını anlatan Savur ve Bayhan, 28 Eylül'deki duruşmaya katılmadıklarını belirttiler. Bayhan'ın kızkardeşi Belkıs Bayhan tutuklu bulunan abisinin bir türlü tedavisinin yapılmadığını, bu konuda defalarca cezaevi idaresine başvuruda bulunduğunu söyledi. İçeriye Ahmet Kaya'nın kitabını dahi 'bu adam teröristtir' diyerek almadıklarını belirten Bayhan'ın anlatımları üzerine İHD bir rapor hazırlayacağını belirtti.

F tipi işkenceye hayır!

6 Ekim günü Konak eski Sümerbank önünde biraraya gelen BDSP, DHP, İCİ, Alınteri, SDP, Partizan, ESP ve Odak hapishanelerde süren işkenceyi protesto ettiler. Açıklamada Sincan F Tipi'nde yaşanan olaylar anlatıldı. Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde 15 Eylül günü tecrit nedeniyle intihar eden Zeki Ünlü'nün ölümü ile bu hapishanede yaşanan işkenceler duyuruldu. İzmir Kırıklar'da 3 Ekim günü tutsaklar ile görüşe giden ailelere yönelik saldırılar kınandı. Açıklama "Hapishanelerdeki insanlık dışı uygulamalara, saldırılara, tecrite, disiplin cezalarına, zorla sürgünlere, görüş yasaklarına, sohbet hakkı gaspına, hasta tutsakların tedavi koşullarının yaratılmamasına, ölümcül risk taşıyan hasta tutsakların tüm çağrılara rağmen serbest bırakılmamalarına karşın gelin hep birlikte sesimizi yükseltelim" çağrısıyla son buldu.

Eylemde "Hapishanelerde yaşanan baskıya, şiddete, tecrite son!" pankartı açıldı. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

İzmir'de Liselilerin Sesi satışı!

İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimi olarak 15 Ekim'de Çiğli'deki Teğmen Ali Rıza Akıncı Anadolu ve 75. Yıl Anadolu Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi'nde *Liselilerin Sesi*'nin militan satışını gerçekleştirdik. Çıkış saatlerinde gerçekleştirdiğimiz satışa liselilerin ilgisi olumlu oldu. Ajitasyon

konuşmalarıyla liselilerin ilgisini çekerek, dergimizin içeriği hakkında bilgi verdik.

Militan dergi satışımıza devam edeceğiz. Dergi satışımızı değişik liselerde, dersanelerde ve şehir meydanlarında sürdüreceğiz.

İLGP Girişimi'nden Liseliler

Behice Boran anıldı!

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran 20. ölüm yıldönümünde anıldı. Meclisin ilk kadın milletvekili olan Behice Boran, 14 Ekim günü dostları tarafından mezarı başında anıldı. Anma törenine Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) İstanbul Milletvekili Ufuk Uras, ÖDP İstanbul İl Başkanı Alper Taş ve Eski TİP Genel Sekreteri Nihat Sargın'ın yanısıra birçok aydın ve yazar katıldı. Yaklaşık 200 kişinin katılımıyla gerçekleşen anma, devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından kısa bir konuşma yapan Ufuk Uras, "Behice Boran bize onurlu bir mücadele devretti. Bize devrettiği bu onurlu mücadeleyi ve sosyalizm bayrağını parlamentoda taşıyacağız" dedi. Eski TİP Genel Sekreteri Nihat Sargın'ın da konuşma yaptığı anma töreni, karanfillerin Behice Boran'ın mezarı üzerine bırakılmasıyla son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

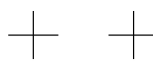
Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi **30.000 000 TL** Yurt dışı **100 Euro**
1 Yıllık Yurt içi **60.000 000 TL** Yurt dışı **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Türk Telekom'da 25 bin işçi hakları için grevde!

Telekom greviyle dayanışmayı yükseltelim!

